

Đêm Đỗ Kinh

Contents

Đêm Đỗ Kinh	1
1. Chương 01-02	1
2. Chương 03-04	20
3. Chương 05-06	37
4. Chương 07-08	49
5. Chương 09-10	65
6. Chương 11-12	76
7. Chương 13-14	104
8. Chương 15-16 (end)	128

Đêm Đỗ Kinh

Giới thiệu

Review chương 1 Suốt cả mùa thu, Mộ Dung Thu Thủy đều đi dạo loanh quanh đường phố lớn phía

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-do-kinh>

1. Chương 01-02

Suốt cả mùa thu, Mộ Dung Thu Thủy đều đi dạo loanh quanh đường phố lớn phía Tây gần thành Lạc Dương. Trong hẻm nhỏ đầu đường có một quán mì đêm của lão Trương rất quen thuộc với hắn, trước sau đều gọi Mộ Dung công tử. Mộ Dung Thu Thủy chỉ cười ôn hòa, gọi một bát mì, thỉnh thoảng mới ăn một miếng, rồi thỉnh thoảng mới nói chuyện vài câu, hai con mắt nhìn chăm chăm vào Hội Xuân lâu phía đối diện.

Hội xuân lâu là rạp hát nổi tiếng ở thành Lạc Dương nhưng lại không hề có phong thái xa hoa, chỉ là bởi vì danh tiếng Ôn Lương Tương của sân khấu này.

Ba chữ Ôn Lương Tương cùng với Hoa mẫu đơn của Lạc Dương tiếng tăm nổi khắp thiên hạ, có rất nhiều vương tôn công tử cao quý cùng phú thương hiển quý như làn sóng tiến về thành Lạc Dương, không hề ngoại lệ là đều hướng về ba chữ Ôn Lương Tương kia, sau đó tiện đường ghé xem hoa mẫu đơn Lạc Dương một chút – nếu như kịp xem đúng kỳ nở hoa.

Vào ba ngày này cũng là ngày cửu trùng. Đến lúc đó, Ôn Lương Tương sẽ lên biểu diễn ở Hội Xuân Lâu.

Mấy ngày nay, khách điểm bình dân lẫn sang trọng tại thành Lạc Dương đều dọa chết người ta, khách điểm bình thường thì một gian phòng bình thường, nghỉ một đêm cũng đã hơn hai lượng bạc rồi, dù vậy, khách vẫn rất đông, đủ thấy sức hấp dẫn của Ôn Lương Tương.

Trong lúc Mộ Dung Thu Thủy nhìn chăm chăm vào Hội xuân lâu, lão Trương cũng trộm nhìn hẩn, lão nhìn theo biểu hiện của Mộ Dung Thu Thủy như là lần đầu tiên thấy một người như này, cực kỳ chăm chú – cái trán đầy đặn, mũi thẳng, gương mặt thể hiện tuổi còn rất trẻ, nhưng trên gương mặt lại có một đôi mắt thâm sâu không tương xứng với gương mặt cùng tuổi tác, giống như vực sâu hàn đàm, trong đầm lạnh xinh đẹp đó toát lên làn sương mờ ảo không để người khác nhìn thấu.

Lão Trương cũng vậy không hề đọc được gì trong mắt Mộ Dung Thu Thủy, nhưng đương nhiên qua sắc vẻ đánh giá trong mắt lão ta toát lên sự ái mộ. Cũng đúng thôi, hành vi của lão ta thực sự quá rõ ràng mà...

Đêm càng muộn, quán cũng vắng dần, ánh trăng từ hướng Tây chiếu xuống Hội xuân lâu dần ngả xuống, chiếu vào con hẻm nhỏ vắng vẻ.

Mộ Dung Thu Thủy ngồi ở chỗ ánh trăng sáng, hẩn mặc trang phục bạch y hòa cùng với ánh trăng càng làm nổi bật lên...mái tóc đen mượt phất phơ giữa không trung, nhìn xa xa tạo nên một cảm giác vô cùng quý dị.

Lúc này Ôn Lương Tương cũng có cảm giác này.

Nàng thấy tóc dài của Mộ Dung Thu Thủy phất phơ bay trong gió, giống như một thác nước bất ngờ đổ ra, nàng thấy đôi mắt hẩn đen sâu mà sáng rực, bất cứ lúc nào cũng có thể đốt cháy cái tẩu trên tay ông lão đang đứng ngay bên cạnh.

Nàng để ý tới Mộ Dung Thu Thủy đã một hai ngày rồi

Hẩn trời sinh là một nam tử khiến cho người khác luôn có ấn tượng sâu sắc, trẻ tuổi anh tuấn, dáng vẻ ung dung tạo cảm giác thoải mái. Ôn Lương Tương đã gặp rất nhiều nam nhân, nhưng người có thể để lại ấn tượng sâu sắc với nàng không nhiều. Nàng có chút không hiểu, hẩn là một người như thế, sao cả ngày chẳng có việc gì mà chỉ đi dạo loanh quanh?

Lúc này, nàng vốn phải chuẩn bị để ba ngày sau lên sân khấu biểu diễn, đến lúc đó nàng sẽ diễn vở “Nhân diện đào hoa”, đây là một vở diễn mới, tuy chỉ tập vài lần nhưng mỗi một tình tiết đều tập rất công phu. Nhưng nàng lại si ngốc đứng dưới hành lang yên tĩnh, hướng về hẻm nhỏ dưới ánh trăng ngóng nhìn, tựa hồ nhập thần như diễn kịch.

Nàng mặc bộ quần áo màu xanh nhạt, khoanh tay đứng ở dưới hàng lang gấp khúc, nửa người phía trên giấu trong bóng tối, nửa người dưới lộ ra dưới ánh trăng, nhìn qua giống như bị ánh trăng cắt thành hai nửa, gió đêm thổi qua, quần áo bay phấp phới cũng tạo nên một cảm giác vô cùng quái dị.

Tỳ nữ Duyệt Ý đứng sau nàng, theo ánh mắt của nàng nhìn vào trong ngõ nhỏ thấy một bạch y nam tử – hàng lông mày đen dày dặn, đôi môi đỏ thắm càng tôn thêm gương mặt trắng nõn tuấn tú. Trong lòng Duyệt Ý vô cùng kinh ngạc: người đó đẹp như vậy, cho dù là Tiêu Thạch Dật...cũng không sánh bằng. Thuở nhỏ Duyệt Ý đã theo Ôn Lương Tương vào nam ra bắc nhiều năm, đã gặp qua không ít người, nhưng cũng không ai giống như vị nam tử này.

Đúng lúc, Ôn Lương Tương nói: ‘Người nghĩ mì của ông lão kia có ngon không?’

Duyệt Ý chẳng hiểu vì sao đột nhiên nàng lại hỏi vậy, mỉm cười nói: “Ta chưa từng tới đó, nhưng nhìn qua hình như cũng không có gì đặc biệt.”

Ôn Lương Tương hơi nhếch khóe miệng lên: “Chúng ta ở Hội Xuân Lâu hơn hai tháng rồi, ông ta vẫn bày quán bán hàng ở đó, mà vị thiếu niên này hầu như buổi tối nào cũng phải đến để ăn một bát mì, người không nghĩ là mì đó có gì đặc biệt hay sao? Ha ha...” Tiếng cười của nàng đặc biệt có thâm ý.

Duyệt Ý mặt biến sắc, do dự một lúc mới nói: “Ý của bà chủ là...”

Ôn Lương Tương không nói gì.

Duyệt Ý lại nói: ‘Chẳng lẽ là vì chúng ta mà tới?’

Ôn Lương Tương không khẳng định: “Mọi việc cẩn thận một chút không không sai.”

Duyệt Ý trầm ngâm một chút, bỗng nhiên bật cười: “Không bằng ta đi mua một bát về để bà chủ ném thử xem nhé?”

Ôn Lương Tương mỉm cười không nói gì, đôi mắt trong trẻo thủy chung vẫn nhìn chăm chú vào miệng Mộ Dung Thu Thủy.

Mộ Dung Thu Thủy bỗng nhiên có một cảm giác kỳ lạ, cảm giác này khiến cho trong cơ thể hần sản sinh một sự rối loạn rất nhỏ, nhưng hần không hề cử động, một chút cũng không.

Hắn bất động, nhưng lão Trương đã muốn dọn quán, liền đứng lên bận rộn dọn dẹp.

Đúng lúc này, cửa lớn của Hội xuân lâu bỗng nhiên mở.

Duyệt Ý đi ra, thanh tú đứng ở trước cánh cửa màu đỏ, cất giọng thánh thót: “Này, bà chủ chúng tôi muốn ăn mỳ, còn không?”

Lão Trương nhất thời không kịp phản ứng, một lát thì hiểu ra bà chủ là ý nói đến Ôn Lương Tương, liền bật người đáp liên tục: “Có có, xin cô nương chờ một lát.” Miệng thì nói tay thì làm.

Duyệt Ý chậm rãi đi tới, tay khẽ vuốt bím tóc, mắt khẽ liếc nhìn Mộ Dung Thu Thủy.

Mộ Dung Thu Thủy biết Duyệt Ý đang quan sát mình, trên mặt không lộ thái độ gì, vẫn tỏ ra bình thản ung dung, hiển nhiên đối với những ánh mắt như vậy đã trở thành thói quen. Đây là một người đã luyện bản lĩnh inh, giống như Ôn Lương Tương mỗi ngày trên sân khấu biểu diễn, không sợ người khác nhìn, chỉ sợ không có ai nhìn.

Chỉ trong chốc lát, lão Trương đã làm xong bát mỳ nóng hầm hấp, trên mặt sợi mỳ trắng nõn trơn tuột được rắc thêm ít hành băm, một ít dầu mỡ sizzling sánh trong nước sôi, dường như chỉ tìm cơ hội để sánh ra ngoài.

Duyệt Ý cẩn thận nhận lấy, hai tay bưng bát mỳ xoay người quay về, như sợ nước trong bát mỳ sánh ra ngoài nên đi rất thận trọng.

Đúng lúc này, Mộ Dung Thu Thủy bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn Duyệt Ý, nàng cảm nhận được, cũng nghiêng đầu nhìn lại, hần liền nhoẻn miệng cười, nụ cười tươi tắn như gió xuân, trăm hoa cùng nở rộ. Duyệt Ý bỗng thấy tim đập mạnh, hai tay khẽ run lên, làn nước nóng hổi lập tức sánh ra ngoài rơi xuống tay nàng làm nàng đau rát, bát mỳ từ trong tay rơi xuống...

Nhưng nàng như không nghe tiếng vỡ vụn đó.

Bát mỳ vũng vàng rơi vào tay Mộ Dung Thu Thủy, hần bưng bát mỳ lên đứng trước Duyệt Ý, mỉm cười nhìn nàng, khóe miệng tựa như lộ ra vẻ phong tình động lòng người.

Duyệt Ý bị hần nhìn, tim đập nhanh như hươu chạy, khép mắt cúi đầu xuống.

Sau đó, Mộ Dung Thu Thủy làm một động tác vô cùng đặc biệt, vô cùng ngả ngớn - hần cầm bàn tay nàng khẽ hôn vào đó, bàn tay nàng rất đẹp, da thịt trắng nõn hiện lên đường gân xanh lơ mờ, có chút quỷ dị.

Duyệt Ý ngây người, giật mình nhìn lại hần, khuôn mặt đỏ bừng.

Hành động này không chỉ khiến nàng không ngờ tới, mà cũng khiến hai người khác không ngờ. Hai người kia, một người là lão Trương, một người là Ôn Lương Tương đang đứng trên lầu Hội Xuân lâu. Nhưng Mộ Dung Thu Thủy lại làm thêm một việc rất bình thường, là cầm bát đặt vào trong tay nàng, mỉm cười nói: ‘Cẩn thận nhé.’

Hắn nói xong câu đó thì quay người đi.

Áo choàng bạch y dưới ánh trăng sáng gợn sóng như làn nước. Hắn đi không hề nhanh, nhưng bỗng nhiên trong nháy mắt đã không thấy hình bóng.

Hèm nhỏ vắng vẻ mà kéo dài, trăng sáng di chuyển trong không gian, gió đêm mờ hồ mang đến mùi hương thơm ngát của hoa cúc.

Lão Trương nhìn bóng dáng Mộ Dung Thu Thủy biến mất, trong ánh mắt vẫn đục toát lên vẻ kỳ quái khó tin. Lão nghĩ: Vị thiếu niên này bản lĩnh quá, còn hơn cả ta khi đó.

Mộ Dung Thu Thủy ở một khách điểm tốt nhất thành Lạc Dương, căn phòng xa hoa có chút bất hợp lý với bộ quần áo hắn đang mặc, nhưng càng làm tôn thêm khí chất ở trên người hắn, hắn mặc loại trang phục bình thường lại toát lên khí chất vương giả. Loại khí chất này dường như được sinh ra là thế, giờ tay nhắc chân rất hoàn toàn tự nhiên, thông dong ưu nhã.

Lúc này hắn đang ngồi trước cửa sổ lau thanh kiếm.

Đó là một thanh kiếm rất bình thường, dài ba tấc, mũi kiếm đã có chút mòn, thân kiếm bị mẻ vô số, tại thành Lạc Dương tùy tiện tìm một cửa hàng bán kiếm đều sắc bén hơn so với thanh kiếm này. Nhưng hắn lau rất chăm chú, có vẻ như không phải đang lau một thanh kiếm, mà là lau một đoạn thời gian đã đi mất.

Lúc này đang là sáng sớm, thời tiết rất đẹp.

Mộ Dung Thu Thủy mang theo thanh kiếm đi tới đầu đường thành Lạc Dương, bước chân của hắn rất nhàn nhã, thái độ cũng rất ung dung, như là đang đi thăm thú bạn bè.

Hắn đi ngang qua phủ của Đỗ đại nhân thì bị một người xông ra ngăn cản.

Người chặn đường là một thiếu niên mặc trang phục màu sáng, vóc người mảnh khảnh, nhìn có vẻ phong độ lỗi lạc, bởi vì trên đầu đội một chiếc mũ rộng vành khiến người khác không thể nhìn rõ mặt mũi. Hắn đưa tay ra ngăn Mộ Dung Thu lại, Thủy, cánh tay tròn trịa trắng trẻo như ngọc.

“Đi theo ta.” Hắc nói nhỏ một câu, sau đó xoay người đi vào trong một con đường nhỏ, có vẻ như chắc chắn Mộ Dung Thu Thủy nhất định sẽ đi theo.

Ngõ nhỏ rất chật hẹp, tường được xây bằng gạch đen sì. Cành cây tươi tốt từ trong Đổ Phủ trời hắt ra ngoài, trong ngõ nhỏ lại có rất nhiều khúc quanh, càng đi vào càng âm u chật chội, dường như ánh nắng cũng rất khó chiếu vào được, vắng vẻ đến rùng mình ớn lạnh.

Mộ Dung Thu Thủy vẫn ung dung đi theo, đang đi hắc bỗng đưa tay bẻ một cành hoa quế đưa lên mũi ngửi, khoe miệng khẽ cười rất tươi, nghĩ thầm: nơi này thật sự là thuận lợi để giết người!

Ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu hắc thì người đi đằng trước dừng lại. Dáng người mảnh khảnh thẳng tắp, tựa như ẩn chứa một đạo lực nào đó rất mạnh.

Mộ Dung Thu Thủy dựa vào bức tường, tay vẫn đang cầm cành hoa quế thưởng thức, khoe miệng vẫn cười tươi như cũ.

Bỗng nhiên, một mũi kiếm lạnh lẽo bắn tới nhanh như chớp. Mộ Dung Thu Thủy khẽ nghiêng đầu, chỉ nghe “đinh” một tiếng, thanh kiếm đã cắm sâu vào tường cách má trái hắc nửa tấc.

Ngay sau đó, lại có một luồng sáng lạnh lẽo bắn tới, đồng thời ngay cả người cầm kiếm cũng lao tới.

Lúc này đây, Mộ Dung Thu Thủy không tránh.

Nhưng thanh kiếm này vẫn đâm vào bức tường, điểm khác biệt chính là người kia, cả người ép sát vào bên người Mộ Dung Thu Thủy, chiếc chân thon dài quặp lấy thắt lưng Mộ Dung Thu Thủy, cánh tay thì luồn qua cổ hắc, đầu cúi xuống áp vào môi hắc thành hình linh căn một cái.

Đôi môi của Mộ Dung Thu Thủy bị người đó cắn, máu khẽ chảy ra, nhưng cặp mắt đen kịt của hắc bỗng nhiên sáng rực, trong người dục hỏa khẽ bốc lên. Mộ Dung Thu Thủy bắt đầu phản kích, nhưng bỗng nhiên người kia dùng tay đánh một bạt tai vào hắc, mũi chân đặt trên vách tường, cả người lập tức xoay lại lùi thoát ra rồi đi vào trong Đổ phủ.

Mộ Dung Thu Thủy cũng không giận, hắc vẫn còn dựa vào bức tường, vươn ngón cái quét qua môi một chút, ngón giữa thuận thế bỏ vào trong miệng khẽ mút, sau đó nhắm mắt lại cười phá lên, trong điệu cười không giấu nổi sự hưng phấn.

Lúc này, ở đầu bức tường lộ ra một cái đầu đối diện với Mộ Dung Thu Thủy mắng một câu: “Khốn kiếp.”

Mộ Dung Thu Thủy cười cười không để tâm, nghiêng đầu nhìn vào trong đầu ngõ.

Trong đầu ngõ có một chiếc kiệu, bên kiệu có một người đứng đó, quần màu xanh nhạt, trên chiếc váy thêu một đại đoá hoa mẫu đơn, một cơn gió khẽ lướt qua, chiếc váy phấp phới bay lên, hoa mẫu đơn điểm lệ cũng phập phồng theo khiến người khác nhìn nảy sinh ảo giác, dường như có thể ngửi được mùi hoa thơm ngát.

Mộ Dung Thu Thủy chỉ liếc mắt nhìn liền say mê.

Đó là một hình ảnh làm người khác điên đảo, ngoại trừ Ôn Lương Tương ra, toàn bộ thành Lạc Dương không tìm được người thứ hai. Trên mặt Ôn Lương Tương dường như cũng hơi giật mình nhưng ngay lập tức bình tĩnh lại, tư thái trở về yếu diệu đi vào Đỗ phủ.

Mộ Dung Thu Thủy một lần nữa nhắm mắt lại, khóe miệng lại nhếch lên khó hiểu.

Bỗng nhiên, bên trong bức tường đối diện vèo một vật bay đập vào cái miệng của hắn, làm nụ cười bên môi hắn dập tắt. Mộ Dung Thu Thủy đưa tay cầm vật đó xem, thì ra là một đoá hoa cúc vàng.

Ngay sau đó, hắn bật cười.

“Nhìn đủ chưa?” Người kia một lần nữa xuất hiện, dưới chiếc mũ rộng vành chỉ lộ ra một chiếc cằm nhỏ, vênh lên rất bướng bỉnh.

“Đủ rồi.” Mộ Dung Thu Thủy nói thật.

“Đẹp không?”

“Toàn bộ thành Lạc Dương chỉ e không tìm ra nữ nhân đẹp như nàng ta...” Mộ Dung Thu Thủy ngừng lại một chút, rồi chậm rãi bổ sung thêm một câu: “Ngoại trừ Đỗ Lương Dạ – Đỗ tiểu thư.”

Người kia vẫn nghech cằm lên nhưng thái độ đã nhu hòa hơn, giọng nói thì vẫn ngang ngạnh như trước: “Người cho là người nói như vậy, ta sẽ vui hơn sao?”

Mộ Dung Thu Thủy sững sốt, hỏi ngược lại: “Lẽ nào ta không nói như vậy thì người vui hơn?”

Đỗ Lương Dạ hừ một tiếng nặng nề, đột nhiên người lộ ra, hai chân bám vào đầu tường, dùng tay túm lấy hắn kéo vào trong hậu viện Đỗ phủ, kéo vào lầu các, đẩy lên giường rồi bắt đầu xé y phục của hắn.

Mộ Dung Thu Thủy khôi hài nói: “Loại việc này, ta thích chủ động hơn...”

Nói còn chưa xong trên mặt đã bị một cái tát.

Lực đánh khá mạnh, Mộ Dung Thu Thủy cảm giác môi mình lại chảy máu. Nét mặt hắn vẫn lộ biểu hiện gì nhưng con mắt thì bỗng đen kịt lại.

Đỗ Lương Dạ lặng im một chút vươn bàn tay trắng trẻo vuốt ve mặt hắn, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Có đau không? Để ta xem...” Nói xong cúi xuống liếm vào môi hắn.

Mộ Dung Thu Thủy vén chiếc mũ rộng vành của nàng ra, khiến cho gương mặt nàng hé lộ.

Đó là một gương mặt vô cùng xinh đẹp diễm lệ, làn da trắng mịn, mắt xanh đen sáng trong trẻo, đôi môi đỏ thắm. Nhưng hắn lại vô cùng thô bạo với nàng không một chút thương tiếc, giống như dã thú như muốn cắn đứt cổ nàng.

Đỗ Lương Dạ khẽ kêu lên.

Cả người Mộ Dung Thu Thủy cứng đờ, hắn như ở trong mộng bình tĩnh ngẩng đầu lên, định bứt ra. Đỗ Lương Dạ bỗng nhiên quặp chân vào lưng hắn, hắn nhanh như gió điểm huyết này, đem cặp chân thon dài đặt nằm thẳng lên giường.

Đỗ Lương Dạ kêu lên: “Mộ Dung Thu Thủy, nếu ngươi thật sự là nam nhân thì hãy đem ta...”

Mộ Dung Thu Thủy không để ý tới Đỗ Lương Dạ, hắn kéo chiếc áo che lại cơ thể nàng, đứng lên dịu dàng nói: “Lương Dạ, ngươi đừng giả vờ ngốc nữa, chúng ta không cùng một loại người...”

Vẻ mặt của hắn cực kỳ dịu dàng, so với vẻ thô bạo vừa mới đây như là hai người khác hẳn nhau.

Đỗ Lương Dạ trợn mắt nhìn hắn trừng trừng, tóc lửa.

Mộ Dung Thu Thủy nhặt bông hoa cúc rơi bên giường lên, như tự nói: “Ngươi xem đóa hoa cúc này, không có đất sẽ bị héo rũ, khiến người khác không đành lòng...”

Đỗ Lương Dạ nghiêng răng, gầm khẽ: “Ngươi mau cút đi, đừng....để ta thấy ngươi nữa...”

Mộ Dung Thu Thủy mỉm cười hôn nhẹ lên bàn tay trắng trẻo kia, sau đó nhảy ra ngoài cửa sổ bỏ đi.

Mộ Dung Thu Thủy nhảy ra ngoài cửa sổ nhưng không lập tức đi khỏi Đỗ phủ mà như con mèo uyển chuyển đi trên nóc nhà của Đỗ phủ, lười biếng nằm xuống.

Dưới người hắn chính là thư phòng của Đỗ đại nhân.

Trong thư phòng, Đỗ đại nhân và Ôn Lương Tương đang bàn luận về việc biểu diễn vào ngày trùng cửu.

Nói đến buổi biểu diễn này là do Đỗ đại nhân hao tốn tiền để sắp đặt. Ba ngày sau, mọi người có thể tiến vào Hội xuân lâu nghe hí kịch, khẳng định không phú thì quý. “Vở “nhân diện đào hoa” cũng là do Đỗ đại nhân tự mình chọn, đây là vở tân hí, có người nói là đặc biệt mời Giang Nam tài tử Mạnh Tử Nhược sáng tác, nói đến một điển tích cũ.

Vở hí kịch này được biên soạn từ một bài thơ Đường. Bài thơ Đường này thiên hạ ai cũng biết, là:

“Khứ niên kim nhật thử môn trung
Nhân diện đào hoa tương ánh hồng
Nhân diện bất tri hà xứ khứ
Đào Hoa y cựu tiếu đông phong.”

Ôn Lương Tương là người nổi tiếng nhất trong mấy năm gần đây, bất cứ nơi nào cũng có người hâm mộ, nhiều đến mức xếp hàng dài, nhưng mà biểu diễn tại nhà phủ đài đại nhân thì không thể đắc tội, hướng hồ người gửi lời mời đầu tư về vốn, xem như là cho họ sĩ diện. Duy nhất điều không ngờ chính là, tới gần ngày biểu diễn thì bỗng nhiên đưa ra đề nghị đổi “mẫu đơn đình” thành “nhân diện đào hoa”.

Hai người bàn bạc một chút. Ôn Lương Tương nâng chung trà lên uống một ngụm, nói: “Được rồi, lúc này ngài đã tiêu pha nhiều như vậy, rốt cuộc là muốn chiêu đãi vị khách quý nào vậy?”

Đỗ đại nhân cười, ý tứ nói: “Một trọng thần trong triều đình, bà chủ Ôn đến lúc đó sẽ biết.”

Ôn Lương Tương định hỏi tiếp, ông ta vội ho một tiếng chuyển hướng câu chuyện: “Bà chủ Ôn thật có mặt mũi, mấy ngày nay toàn bộ khách điểm thành Lạc Dương đều chật ních, nghe nói khách điểm Phụng Phi có một vị khách vô cùng rộng rãi...”

“Hả?” Ôn Lương Tương nhú mày, hỏi: “Thế nào là rộng rãi?”

“Theo như người làm thuê ở khách điểm Phụng Phi nói lại, người này thường ngày rất trầm mặc ít lời, nói năng thận trọng, ra tay cũng cực kỳ hào phóng, đêm nào cũng phải đổi một cô nương...” Ông ta dừng lại một chút, kích động nói tiếp: “Khách điểm Phụng Phi là nơi nào chứ, đó là hang hút vàng, đừng nói người bình thường không thể kham nổi, ngay cả lão phu đây nếu không phải tiếp đãi viên quan trọng yếu của triều đình, bình thường cũng tuyệt không tới đó. Nhưng người này lại ở đó hai tháng liền, không những thế còn xuất ra ngân phiếu trên một ngàn lượng, ngân phiếu này là thuộc về ngân hiệu Hối phong ở Thái Nguyên... Một người như vậy, theo dự đoán của người, hẳn có địa vị như thế nào?”

Ôn Lương Tương hỏi: “Địa vị gì chứ?”

Đỗ đại nhân cười lạnh: “Còn chưa đủ đâu! Lão phu hầu như vận dụng toàn bộ mối quan hệ mà không tra ra được gốc gác người đó. Người này giống như là chui ra từ không khí.” Ông ta vừa nói vừa chăm chú nhìn Ôn Lương Tương, ngữ khí đột nhiên thay đổi than thở: “Nếu không có buổi biểu diễn lần này, ta còn thật không biết thành Lạc Dương lại có một nhân vật như vậy, bà chủ Ôn chưa từng nghe nói ư?”

Ôn Lương Tương lắc đầu, không nói gì.

Bên trong yên ắng.

Mộ Dung Thu Thủy trên nóc nhà khẽ nhếch miệng cười, nụ cười đầy châm chọc.

Một lúc lâu sau, Ôn Lương Tương mới cười nói: “Nếu đại nhân lo lắng, ta có thể thay đại nhân thăm dò tin tức...”

Đỗ đại nhân dường như chỉ chờ những lời này: “Bà chủ Ôn nếu có thể hiểu biết như vậy, thật là tốt quá.”

Ôn Lương Tương khẽ gật đầu, đứng lên nói: “Ta cáo từ, có tin tức gì sẽ trở lại bẩm báo đại nhân.”

Đỗ đại nhân khách khí nói: “Làm phiền bà chủ Ôn.”

Ôn Lương Tương ra khỏi Đỗ phủ, trước khi lên kiệu nàng vô thức liếc mắt nhìn vào trong ngõ nhỏ, cũng không biết là chờ mong nhìn thấy gì, nhưng ngoài ý muốn của nàng là nàng đã nhìn thấy một người.

Điều này làm nàng nao nao.

Đó là một nữ nhân cải nam trang, bộ trang phục nam giới màu sáng mặc trên người cô ta hơi rộng càng lộ ra vòng eo nhỏ nhắn, dáng người thanh tú cao ráo, hai tay áo rộng thùng thình bay trong gió càng làm tăng thêm phong thái vượt trội.

Cô ta có một đôi mắt rất đẹp, sâu như nước mùa thu. Tuy rằng khoảng cách khá xa nhưng Ôn Lương Tương vẫn có một cảm giác, dường như đôi mắt đó chiếu thẳng vào mình.

Ánh mắt đó vô cùng sáng quắc này như nàng đã đoạt được vật yêu quý nhất của cô ta. Ôn Lương Tương cười cười, cúi đầu đi vào trong kiệu thoát khỏi ánh mắt nóng rực đó.

Đỗ Lương Dạ đứng trong ngõ nhỏ âm u, bốn phía lòa xòa bóng cây, một cơn gió thổi qua lá vàng khô ào ào rơi xuống, hiện giờ đang là buổi trưa cuối mùa thu, nghe như có một cảm giác hiu quạnh khó hiểu. Bỗng nhiên trong lúc đó, Đỗ Lương Dạ nhớ đến một câu nói: Nhận bắc quyên cực, thủy chung bay về phương nam, lãng tử động tình, chầm không quay đầu lại. (Chim nhận bay về phương bắc mệt mỏi, sẽ quay về phương nam; lãng tử động tình, sẽ không bao giờ quay đầu trở lại.

Sau đó, có một sự bị thương như vết băng rạn vỡ từ trong lòng nàng kéo dài ra, vô thanh vô tức, giống như một con rắn băng lạnh âm hiểm uốn lượn qua ký ức của cuộc đời.

Đỗ Lương Dạ loạng choạng đi ra khỏi ngõ nhỏ, đi qua một khu rừng trúc tới ven bờ một con sông nhỏ, đi dọc theo đường nước sông về hướng đông, rất nhanh thấy một đám cỏ lau trắng xóa tràn ngập bao trùm.

Một lát sau, có một chiếc thuyền nhỏ từ trong đám cỏ lau đi ra chạy về phía bờ bên kia. Đó là một con thuyền màu đen cực kỳ tinh xảo, trên bong có một chiếc nơ kết đồng tâm màu hồng khá bắt mắt.

Đỗ Lương Dạ chèo thuyền rất có bài bản, động tác khá thành thạo nhưng vẫn có vài phần thướt tha.

Thật khó tưởng tượng một thiên kim tiểu thư lại có thể một mình làm việc đó.

Mộ Dung Thu Thủy cong miệng lên cười, người dựa vào một thân cây ở xa xa nhìn Đỗ Lương Dạ. Nếu Đỗ Lương Dạ biết ý nghĩ của hần lúc này, nhất định sẽ ghéch cằm lên hừ một tiếng, nói: Ta sẽ sống thật vui vẻ.

Nghĩ như vậy, ý cười trong mắt hần càng sâu đậm.

Hần nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Đỗ Lương Dạ, năm đó, hoa mẫu đơn thành Lạc Dương vô cùng diễm lệ nở rộ rực rỡ, hần bị Vô Song kéo đi ngắm hoa, mặc cho hần bộ trang phục vô cùng tao nhã quá sức tưởng tượng, thật là làm cho hần ngượng ngùng muốn chui xuống đất. Lúc đi rồi hần mới biết, Vô Song muốn thưởng cho hần không phải là đi ngắm hoa mẫu đơn, mà là thiên kim của phủ đài Đỗ đại nhân – Đỗ Lương Dạ.

Chỉ trách là từ đầu tới cuối Đỗ Lương Dạ không hề xuất hiện. Vô Song bắt đầu cáu giận loạn cả lên, Mộ Dung Thu Thủy vội vàng tìm cơ đi nhà xí để trốn. Hần hiểu tính cách sạch sẽ của Vô Song sẽ tuyệt đối không đến nhà xí. Mộ Dung Thu Thủy thường ngày cũng là một chủ tử có sở trường hay gây rắc rối, nhưng một ngày mà gặp Vô Song thì cũng phải hét lên nhức đầu, chỉ có thể trốn đi – đó là cách duy nhất. Các chủ của thiên hạ vô song các, cũng chính là nhân vật nóng giận nhất thiên hạ. Hần ở thành Lạc Dương ho một tiếng thôi, toàn bộ giang hồ đều phải bị cầm vài ngày, ai gặp cũng phải né đi đường vòng.

Ha hã, nói tới thì lại lạc đề, tạm thời không đề cập tới nữa.

Lại nói đến Mộ Dung Thu Thủy vội vã xông vào nhà xí, bỗng nhiên gặp một người. Đối phương dường như cũng sợ giật mình, vừa chỉnh trang lại y phục thật nhanh, vừa dùng ánh mắt giận giữ sắc bén nhìn Mộ Dung Thu Thủy.

Xuất phát từ sự nhạy cảm của một kiếm khách, Mộ Dung Thu Thủy cảm giác trong ánh mắt của đối phương có sát khí.

Nhưng hắn không rõ vì sao lại có sát khí đó, ý nghĩa trong nhất thời đảo qua, lúc đó, trên phố đang có những tên nam nhân phóng đảng khắp nơi, loại thủ đoạn thường dung là có người ra ngoài mượn danh nghĩa bạn bè để dụ dỗ lừa gạt, hướng hồ người này là một mỹ nam tử trăm phần trăm, nói vậy thường ngày đi càn quấy không phải ít, khó tránh khỏi dễ nảy sinh hiểu lầm.

Mộ Dung Thu Thủy vốn không có ý định đi tiểu, nếu cứ như vậy thì lại cổ mà tiểu, bằng không sẽ bị cho là có ý đồ gì khác. Vì vậy, hắn phóng khoáng kéo áo lên, cởi đai lưng ra, vừa tiểu vừa quay sang đối phương cười thiện ý, để cho đối phương biết là mình chỉ đi vệ sinh mà thôi.

Người kia cũng quay lại mỉm cười với hắn, đôi môi mọng đỏ, hàm răng trắng ngọc giống như hoa mùa xuân, quả nhiên khuynh quốc khuynh thành, làm tim hắn đập thành thịch, hai mắt cứ đăm đăm.

Ngay sau đó, hắn bị trúng một quyền trên mặt.

Máu mũi ầm ập chảy xuống rơi vào dây lưng màu trắng trên tay hắn, từ từ thấm nhòe ra, giống như một đóa hoa mai đang nở. Hắn mơ màng ngửi được mùi thơm từ cú đánh của đối phương, rất nhẹ nhàng lan tỏa không thể diễn tả thành lời, vô cùng nhẹ nhàng mà khiến người khác mê mẩn.

Trong nhà xí được ngửi mùi hương thơm ư?

A! Nói ra chỉ sợ bị đám Vô Song cười cho, huống chi mùi hương này lại từ một nam nhân, cho nên, trong khi Vô Song đang hỏi hắn vì sao chảy máu mũi, hắn ấp úng không nói ra được nguyên nhân. Cuối cùng bị ép buộc quá liền nói bừa một câu, nói là thấy một cô nương rất xinh đẹp...

Mộ Dung Thu Thủy còn chưa nói xong thì thấy cái người gây chuyện kia dẫn theo một gã tùy tùng đang ở hành lang đối diện đi tới, vừa đi vừa phe phẩy quạt, nhìn vô cùng có phong độ, dung mạo tuyệt thế, dường như sinh ra đã như vậy làm người khác mặc cảm.

Hắn hét lớn: ‘Người đứng lại cho ta!’

Không biết có phải hết quá sức hay không mà lúc hết xong, máu mũi hắn lại chảy.

Vô Song vừa thấy người kia, hai mắt liền tỏa sáng giống như hồ điệp thấy hoa liền chào đón, vừa cười làm lành vừa lấy lòng làm Mộ Dung Thu Thủy ghen hòng nhìn trôn trời. Hắn chưa bao giờ biết Hồn Thế Ma Vương cao ngạo này cũng có bộ mặt nịnh nọt như vậy.

Bỗng nhiên, hắn hiểu ra, người này chính là Đỗ Lương Dạ.

Nhưng Đỗ Lương Dạ phớt lờ Vô Song mà đi thẳng tới trước mặt Mộ Dung Thu Thủy dừng lại, mỉm cười nói: “Ta đứng lại rồi, ngươi định làm gì hả?”

Mộ Dung Thu Thủy đương nhiên không thể làm gì Đỗ Lương Dạ, hắn chỉ hận không thể tìm một lỗ nẻ để chui vào, chỉ cần nghĩ mình đi tiểu ở trước mặt một nữ hài tử, hắn chỉ muốn chết quách cho xong. Năm đó hắn mười chín tuổi, tuy nói là đã nhiều năm kinh nghiệm từng trải trong giang hồ, nhưng dù sao tuổi vẫn còn trẻ, đối mặt với một nữ hài tử dù sao cũng có chút lúng túng, đương nhiên, bây giờ hắn có thể nhìn vào điều đó coi như là một truyện cười.

Đỗ Lương Dạ thích mặc nam trang, vóc người nàg cao gầy, mặc nam trang vào lại vô cùng phong lưu minh tú, mỹ lệ khác người. Năm đó, toàn bộ thành Lạc Dương chỉ biết là có Đỗ công tử, không biết có Đỗ tiểu thư.

Đỗ Lương Dạ là người hành động cực kỳ liều lĩnh. nhiều lúc cũng thủ đoạn, có lúc ra vẻ là thiếu niên hiệp khách, có lúc hoa thân thành thư sinh ôn nhã, mang theo hai tùy tùng tuấn tú đi khắp nơi, thỉnh thoảng gặp cô nương xinh đẹp, đương nhiên cũng sẽ tiến đến trêu ghẹo hai câu, tặng người ta túi hoa gì đó vân vân, làm cho cô nương nhà người ta mặt ửng hồng thẹn thùng, tâm hồn xao động, sau đó mới cảm thấy thỏa mãn rời đi, không hề phong phạm một chút đến các tiểu thư khuê các. Đỗ Lương Dạ với hình ảnh một nam tử phóng đảng chuyên đi phá hoại như vậy. Còn Vô Song thì không biết là sự nhầm lẫn chưa, hắn gần như mê luyến Đỗ Lương Dạ ngay lập tức.

Hắn nói: Trên đời này ngoại trừ Đỗ Lương Dạ ra, các nữ nhân khác đều tầm thường.

Lúc Vô Song nói những lời này hắn chỉ có mười bốn tuổi, bộ dạng vẫn còn hơi sữa. Lúc đó nghe thế Mộ Dung Thu Thủy chỉ thầm buồn cười không phản đối. Nếu như muốn bàn về ai đẹp hơn ai, đương nhiên Vô Song không thể sánh với Mộ Dung Thu Thủy, nhưng Vô Song có một sự nhạy cảm mà người thường không thể có, là có thể thấy được cái mà người khác không thấy, hết lần này tới lần khác hết đông lại tây vẫn cứ vô cùng nông cạn mà xem nhẹ. Hắn liếc mắt thì nhận ra ngay Đỗ Lương Dạ không giống người bình thường, còn Mộ Dung Thu Thủy thì lại luôn luôn cẩn nhắc, cẩn trọng.

Cho nên, Mộ Dung Thu Thủy chỉ có thể là Mộ Dung Thu Thủy, còn Vô Song, hắn chỉ có thể là chủ nhân của Thiên hạ vô song các.

Có đôi khi, ký ức là một chuyện làm người ta đau khổ. Nhưng, nếu trong mắt của hắn có hình ảnh của mình năm mười tám tuổi, vậy thì nhiều cái cũ lại thật hay.

Gần đây, Mộ Dung Thu Thủy thường xuyên rơi vào trong hồi ức. Hắn nhớ kỹ những lời Vô Song từng nói: nếu như ngày lúc ngươi bắt đầu nhiều lần nhớ đến hồi ức, nghĩa là ngươi bắt đầu già rồi.

Vô Song thường nói rất nhiều có có đạo lý, nhưng lại không bao gồm câu nói này.

Mộ Dung Thu Thủy cảm thấy bản thân mình đã già rồi, thực ra mới bắt đầu là từ ba năm trước thôi. Năm hắn hai mươi tuổi, độ tuổi rực rỡ nhất. Lúc đó Ngô Tam Quế dẫn quân Mãn Thanh nhập quan, Đại thuận Vương (Lý Tự Thành) binh bại ở Giang Tây, rồi thân bí mật tích tại Cửu Cung sơn, thế đạo hỗn loạn. Nhưng hắn làm Tông chủ Phạm Âm Ti của Thiên hạ vô song các, ngày ngày múa đao liếm máu, kiếm sống toàn bộ dựa vào bản lĩnh, loạn thế đối với họ mà nói, chỉ có lợi chứ không hại. Mỗi ngày tập võ xong thì lén lút lôi kéo Vô Song đi xem biểu diễn chọi gà, đem tuổi xuân hùng hồn ném đi, hồn nhiên không biết đến thù hận quốc gia.

Nhưng, loại cuộc sống phức tạp này có thể làm ột người ngây thơ trở nên già dặn.

Về sự kiện đó, đến hôm nay nghĩ lại hần vẫn không thể tin như trước. Nhưng, nếu ai dám hỏi Khúc Lan sư phụ, thì đó là hành vi đại nghịch bất đạo, là muốn bị tam đao lục động. Cho nên, hần cũng chỉ thỉnh thoảng trong một đêm mưa gió nào đó mà phỏng đoán, thậm chí có chút ác ý phỏng đoán, là tất cả đều nguyên do từ tư tâm của sư phụ.

Mỗi người ở Thiên hạ vô song các đều biết, chí nguyện duy nhất của cuộc đời của Khúc Lan sư phụ vẫn cứ chính là có thể giết hết đám Thanh cầu. Ông đã từng đi theo Viên Sùng Hoán, cống hiến dưới chướng của Viên Sùng Hoán sau khi mới lên làm Sấm Vương Lý Tự Thành, ông vô cùng thống hận thất tử Mãn Thanh. Ba năm trước đây vào một đêm thu, ông gọi Mộ Dung Thu Thủy vào mật thất của Thiên hạ vô song các, nói ra một bí mật.

Ông nói ra thân phận thật sự của Mộ Dung Thu Thủy, hần thật ra là nhi tử còn sót lại bên ngoài của Đại thuận Vương.

Những lời này như một chất xúc tác làm một đứa trẻ phóng đảng hay chơi bời lêu lổng như Mộ Dung Thu Thủy bỗng chốc biến thành một người nội tâm thâm trầm, chín chắn và cẩn trọng. Hần vội vã kết thúc thời niên thiếu vô tư hồn nhiên tươi đẹp, bắt đầu gánh vác trọng trách kèm sứ mệnh vĩ đại thiêng liêng, cuộc sống của hần tràn ngập thù hận quốc gia, hần mai danh ẩn tích, theo sư phụ đi bốn ba, gặp mặt các thủ lĩnh giang hồ tứ hải, bận rộn.

Nhưng trên thực tế, Mộ Dung Thu Thủy không thích cuộc sống ngựa không dừng vó, khua chuông gõ mõ này. Một chút may ý nghĩ xưng bá thiên hạ trong đầu hần cũng không có, hần chỉ là một kiếm khách bình thường, nguyện vọng lớn nhất cũng chỉ là một danh hiệu nhỏ nhoi trộn lẫn trong dòng nước lũ của số phận. Trong lòng hần thường thường nảy sinh nghi hoặc: cái bí mật này thực ra là lời nói dối của sư phụ. Sư phụ càng lúc càng già rồi, sự nghiệp kháng Thanh đã không thể thành công, hần mong muốn có một người có thể đem sứ mệnh này tiếp tục kế thừa, bất hạnh thay chính mình lại bị lựa chọn...

Mỗi khi Mộ Dung Thu Thủy nhớ tới những việc này, hần cảm giác mình đã phạm phải tội rất lớn, thế nhưng, hần không thể khống chế được ý nghĩ này, Những lúc như này, trong đầu hần sẽ vang lên những âm thanh quật lại: Sư phụ đối với hần ân trọng như núi, hần không nên nghi ngờ sư phụ, quả thật là đại nghịch bất đạo, tội đáng chết vạn lần.

Như vậy các ý nghĩ trong đầu nhiều lần đấu tranh, giống như trong người hần có hai người đang đấu nhau, làm hần ngàn vạn lần thống khổ, chỉ có trong vòng tay nữ nhân, trong rượu ngon thơm ngát hần mới có thể có được một chút sự yên ổn và thỏa mãn.

Mới chỉ có hơn hai mươi tuổi nhưng hần như cảm thấy tâm đã trở nên vô cùng già cỗi.

Có đôi khi, hần buông thả phóng túng, lại sẽ có người lần lượt đến khuyên bảo, Vân Tại Thiên, Hách Liên Vong Tuyết, Thiên Hạ Vô Song...đám nam tử ngày bình thường vô cùng cao ngạo lại như đám đàn bà cứ lải nhải không dứt. Chỉ có Đỗ Lương Dạ là không hề khuyên hần, nhưng những câu năng nói ra lại vô cùng hiệu quả.

Nàng nói: “Mộ Dung Thu Thủy, nếu như ngươi thích lên giường cùng nữ nhân, lần sau cứ tới tìm ta, ta không lấy bạc của ngươi đâu. Ngươi xem, ta còn đẹp hơn cô ta.”

Lúc nàng nói những lời này, đôi mắt trong trẻo mở to, gơ tay tháo chiếc trâm cài tóc xuống, mái tóc đen dài vừa xổ ra dài tới hông. Sau đó, nàng đi vào kéo nữ tử đang dựa vào trong lòng hấn ra sóng vai đứng cùng, cười dịu dàng thoải mái để hấn so sánh ai đẹp hơn ai.

Mộ Dung Thu Thủy chỉ có thể há hốc mồm, trong lòng hấn nghĩ: Đỗ Lương Dạ, ngươi thật đúng là vượt trội mà.

Hấn thủy chung không thể hiểu nổi, Đỗ Lương Dạ rốt cuộc là loại nữ nhân như nào. Nàng là thiên kim tiểu thư của phủ đài đại nhân, nhưng nàng có thể giao du với Tam giáo Cửu lưu ở thành Lạc Dương, thậm chí còn có thể vào Thiên hạ vô song các, thật là một kỳ tích.

Thiên hạ vô song các là một nơi: Nếu như ai có việc gì đó, vắt hết óc, hao tổn tâm cơ, dùng hết tất cả các biện pháp có thể nghĩ ra trên đời này nhưng vẫn không thể giải quyết được, người đó đã tới đường cùng, khóc không ra nước mắt. Vậy thì, chỉ ít người đó vẫn còn một chỗ để tới, đó chính là Thiên hạ vô song các.

Mọi người đều nói: trong giang hồ, chỉ có người không xuất ra được giá, không có chuyện nào Thiên hạ vô song các không giải quyết được.

Vô Song làm Các chủ Thiên hạ vô song các, Đỗ Lương Dạ rốt cuộc làm thế nào mà kết bạn được với hấn? Nói ra quả thật là một truyện cười, nhưng Mộ Dung Thu Thủy hoàn toàn tin tưởng, loại sự việc này cũng chỉ có Vô song mới có thể làm được.

Có người nói có một ngày, Vô Song ở trên đường thấy một bộ y phục rất đẹp, chiếc áo choàng làm bằng tơ lụa màu tím nhạt, trên áo có thêu một đóa hoa cúc nền nã cùng với Lạc Thần Phú Tào Thực, người này lại vô cùng phong lưu tuấn tú, siêu thoát nhã tuyệt, Vô Song hai mắt cứ nhìn đắm đắm, miệng chảy nước miếng. Những người khác đi trên đường thấy cũng chỉ cùng lắm là nhìn hai cái, còn vị Các chủ Vô song của chúng ta lại cứ đi theo chủ nhân của bộ phục đó khắp đường phố, trong miệng thì lầm bầm:

“Phiên nếu kinh hồng,

Uẩn nếu du long...

Phảng phát hề nếu kinh vân chi tế nguyệt

Phiêu phiêu hề nếu phong lưu chi quay về tuyết.

Xa mà vọng chi ...”

Rốt cuộc, chủ nhân y phục đó là Đỗ Lương Dạ xoay người lại, cười dài hỏi: “Ngươi thích y phục này?”

Vô Song gật đầu không ngừng: ‘Thích thích!

Đỗ Lương Dạ liền cởi chiếc áo choàng ra cầm lên tay, vẫn cười như trước nói: ‘Người thích thì lấy đi.’

Vô Song không chút nào đỏ mặt nhận lấy y phục, lại còn lịch sự hỏi một câu: “Đa tạ tiểu thư hào hiệp tặng áo, chẳng hay tiểu thư có cần tại hạ cống hiến sức lực gì không?”

Đỗ Lương Dạ không cười nữa, nói: “Chỉ cầu xin công tử đừng đi theo ta nữa.”

Vô Song nghe vậy sững sốt nói: ‘Nếu đã lấy được vật rồi, ta đương nhiên sẽ không đi theo tiểu thư nữa, nhưng vẫn có thể hỏi vì sao tiểu thư lại nói vậy?’

Đỗ Lương Dạ nhìn hắn từ đầu đến chân, nghiêm mặt nói: “Công tử, thường ngày người tuấn mỹ bất phàm, dung mạo xuất chúng, thật không thích hợp lộ diện ra ngoài, để tránh gây hỗn loạn trên đường, đây là thứ nhất. Thứ hai, tuy rằng ta đối với dụng mạo của mình cũng rất tự tin, nhưng đi cùng với người, vẫn cảm giác có áp lực. Cho nên, xin công tử đừng đi theo ta nữa, chúng ta đến đây chia tay.”

Những lời nói này khiến cho Vô Song nghe say sưa. Hắn nghĩ mười bốn năm năm tháng tròn của mình có ý nghĩa nhất chính là giờ khắc này. Hắn liền bước lên trước một bước, cầm thật chặt hai tay của Đỗ Lương Dạ, hai mắt đầy ắp nước mắt biểu hiện sự cảm kích nàng.

Đỗ Lương Dạ mỉm cười nói: ‘Chuyện này tạm gác lại, ngày sau có duyên sẽ tranh luận tiếp.’

Nàng rút tay về, xoay người rời đi, vô cùng phóng khoáng phát phát tay, chiếc tay áo rộng thùng thình giờ ra giữa không trung lộ ra cổ tay trắng nõn như ngọc, hình ảnh đó làm cho Vô Song lòng đầy say mê nhớ ngay tới một câu thơ: “Tiểu hà tài lộ đầy sừng.”

Tuy rằng Vô Song đã lấy được y phục đó nhưng chưa từng mặc đến, không phải là vì hắn quý trọng y phục này, mà là vì năm đó hắn mới có mười bốn tuổi, cơ thể chưa phát dục hết, còn Đỗ Lương Dạ mặc dù mười bảy tuổi, vóc người so với người cùng tuổi hơi cao gầy hơn một ít. Hoa văn của nàng có cũng rất nhiều, rất nhanh có nhiều kiểu trang phục được làm ra càng đẹp hơn, y phục đó đương nhiên cũng không còn là hiếm lạ nữa.

Mặc dù Vô Song rất yêu thích Đỗ Lương Dạ, nhưng nàng lại không được hoan nghênh ở Thiên hạ vô song các. Nhất là Khúc Lan sư phụ lại là người vô cùng thống hận người Mãn, mà phụ thân của Đỗ Lương Dạ lại là quan viên Thanh triều. Thứ hai, mấy vị tông chủ của Thiên hạ vô song các đều ít hoặc nhiều đều có tính tình kỳ quái.

Nhưng Đỗ Lương Dạ cũng là người khi đến cũng biết nhìn sắc mặt người khác, lúc vui vẻ thì đến như thường lệ, có đôi khi thậm chí còn đòi Vô Song đưa đến Tây Giang Nguyệt, ở trên nhà chim bồ câu hơn mười ngày liền. Có lúc đột nhiên mất tích ba tháng cũng là chuyện bình thường, không ai tìm được nàng, không ai biết nàng đi đâu làm gì.

Mỗi một người muốn tiếp cận Thiên hạ vô song các đều phải trải qua sự điều tra nghiêm ngặt. Người phụ trách điều tra ti tức là Giang Hú đương nhiên cũng từng điều tra Đỗ Lương Dạ, thế nhưng Giang Hú cũng không thu được tin tức có giá trị gì. Ngày nào Đỗ Lương Dạ cũng sống phóng túng, dẫn theo hai gã tùy tùng tuần tú đi dạo trên đường phố, cái gì cũng thông thạo, hạng người nào cũng kết giao.

Cho nên, cùng với thái độ thù địch với Đỗ Lương Dạ, bọn họ còn có sự hiếu kỳ với nàng.

Mộ Dung Thu Thủy đương nhiên cũng rất hiếu kỳ, có một thời gian dài, hần lén đi theo nàng. Hần thấy Đỗ Lương Dạ trong bộ y phục tuyết trắng, ở dưới con mắt của một đám hậu vệ giữ thành, vô cùng ưu nhã đi qua đi qua đầu thành Lạc Dương đêm khuya rét mướt, gió đêm thổi bay chiếc áo bào rộng thùng thình của nàng, giống như một cây hoa mẫu đơn lung lay sắp đổ.

Hần còn thấy cả người Đỗ Lương Dạ xuất thần dưới ánh trăng trên sông Lạc Hà, phong thái giống như một con cá duyên dáng linh hoạt.

Cho đến ngày hôm nay, khi Mộ Dung Thu Thủy nhớ lại chuyện cũ, hần bỗng nhiên phát hiện, bản thân mình khi đánh giá một nữ nhân có xinh đẹp và quyến rũ hay không đều lấy tiêu chuẩn từ Đỗ Lương Dạ.

Cho dù Đỗ Lương Dạ có nhiều hành vi hần cảm thấy không thể giải thích nổi.

Giống như vào giờ khắc này, hần không rõ, nàng vì sao bỗng nhiên một mình chống thuyền vượt sông mù mịt khói sương sang bờ bên kia. Đứng ở vị trí của hần nhìn không thấy ở mũi thuyền đen tuyền đang tiến vào đám cỏ lau của Đỗ Lương Dạ đột nhiên dưới nước nhô lên một người.

Người đó động tác nhanh nhẹn xoay người đi vào buồng nhỏ trên tàu.

Đỗ Lương Dạ đương nhiên là thấy rồi nhưng làm như không thấy. Nàng hơi ngửa đầu, đưa mắt nhìn ra xa mặt sông gợn sóng nước, vẫn tiếp tục chống thuyền chậm rãi đi, chỉ nghe tiếng sóng nước gợn vang.

Lặng im trong chốc lát, trong khoang thuyền có tiếng người nói vọng ra, âm thanh có chút già nua.

“Có tin tức, Phượng Hoàng tham dự hành động lần này, đồng thời người đã vào thành Lạc Dương.”

“Đã biết.”

“Chúng ta có nên điều chỉnh lại kế hoạch hay không?”

“Không cần!”

“Vậy...Người định làm như nào?” Người kia có chút nghi hoặc, nhưng thái độ rất cung kính.

“Án binh bất động.”

“Cách ngày trùng cửu chỉ còn hai ngày nữa thôi.” Người kia nhấn mạnh.

“Đúng vậy!”

Đỗ Lương Dạ nói rất nhẹ, ánh mắt trong trẻo lộ ra sự phiến muộn, dường như nhớ đến gì đó. Sự không tập trung trong lời nói của nàng làm cho đối phương kinh ngạc, hẳn tựa như muốn nói gì đó, nhưng rồi cuộc lại không nói nữa.

Ngay khi mũi thuyền ra khỏi đám cỏ lau thì hấn đã biến mất.

Đỗ Lương Dạ quăng mái chèo xuống thuyền, đưa tay chạm vào chiếc nơ kết đồng tâm, cười rất nhẹ, sau đó xoay người lên bờ, mới đi được vài bước qua lùm cỏ, đột nhiên có người nhảy ra ôm lấy chân nàng, miệng reo lên: “Tiểu Dạ, cuối cùng cũng đợi được ngươi rồi.”

Đỗ Lương Dạ hơi giật mình kinh hãi nhưng lập tức trấn tĩnh lại, trong đôi mắt đen kịt lướt qua một tia sát khí.

Người đàn ông dưới chân không phát hiện ra, hấn vẫn ôm chặt lấy hai chân của Đỗ Lương Dạ, mặt áp sát vào đầu gối nàng, hét lên: “Tiểu Dạ, ngươi thật không có lương tâm, ngươi bỏ đi ba năm, lúc quay về cũng không tìm ta để chơi, ngươi thật không có lương tâm, ô ô ô...”

Hấn thật sự khóc toáng lên.

Đỗ Lương Dạ khẽ cười khổ, nàng cúi người xuống nắm lấy tay hấn, dịu dàng nói: “Được rồi được rồi, không phải ta đang đứng trước mặt ngươi đó sao, đừng náo loạn nữa.”

Hấn không thềm nghe, vẫn cứ tiếp tục khóc không ngớt.

Đỗ Lương Dạ bất đắc dĩ dùng giọng nói của bề trên, chậm rãi nói: ‘nghe nói trong bãi cỏ bờ sông có rắn...”

Nàng nói chưa hết, người ở dưới đất vội lủi lên như một con bạch tuộc đang quấn lấy người nàng, một đôi đồng tử mở to láo liên: ‘Rắn, rắn ở đâu? Tiểu Dạ, ngươi gạt ta.”

Đỗ Lương Dạ cam chịu nhắm mắt lại.

Giấy lát, nàng mở mắt ra, chiếu vào mắt nàng là một gương mặt tuấn mỹ, hai mắt đen sáng rực có thể so sánh với sao đêm, hàng mi dày dính nước mắt càng dày và dài, đẹp như một thiên tài đồng tử trong bức tranh Quan thế âm. Đại khái hấn ngủ ở trong bụi cỏ một thời gian khá dài, búi tóc trên đầu đã rối loạn, trên người dính đầy cỏ, nhưng y phục trên người vẫn xa hoa đẹp đẽ hơn người, đom đống đến thấu xương, giống như bốn mùa xuân hạ thu đông đều mặc ở trên người.

Trong thiên hạ, nam nhân có thể tùy tiện nhảy lên người Đỗ Lương Dạ, đồng thời khiến nàng bó tay, chỉ có một, đó chính là Các chủ Thiên hạ vô song các – Thiên Hạ Vô Song.

Đây là một người có tên tuổi danh tiếng trong giang hồ. Mọi người đối với cái tên này vô cùng kính nể, sùng bái, ước ao, đổ kỵ..đủ loại tình cảm phức tạp, thế nhưng, ngay cả bọn họ cũng không biết chủ nhân của cái tên này chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ vô cùng tùy hứng.

Mặc dù hấn đã mười tám tuổi rồi.

Thế nhưng tính tình của hấn vẫn như ba năm trước đây không có chút tiến bộ nào, hấn giống như chó ghẻ bên cạnh Đỗ Lương Dạ, có kè mặc cả trên dưới yêu cầu nàng giúp hấn chải đầu, bằng không sẽ xuống.

Đỗ Lương Dạ đành phải đồng ý với hấn.

Hấn lại nhưng được một bước lại muốn tiến thêm một bước là yêu cầu một bộ y phục thật đẹp nữa.

Đỗ Lương Dạ cũng đành phải đồng ý với hấn.

Hấn còn muốn nói thêm gì đó nữa lập tức bị Đỗ Lương Dạ đánh một bạt tai.

“Còn muốn nữa hả?”

“Người đánh ta?”

Hấn kêu lên, trên mặt trắng trẻo lộ rõ năm dấu tay màu đỏ, thái độ như muốn khóc, nhưng trước ánh mắt sắc bén của Đỗ Lương Dạ, rốt cuộc hấn nín khóc mà mỉm cười.

Nụ cười này giống như mùa xuân về làm băng tuyết tan rã.

Trái tim Đỗ Lương Dạ tức thì mềm yếu.

2. Chương 03-04

Lúc Đỗ Lương Dạ sóng vai cùng Vô Song đi ra từ đám cỏ lau, lúc đầu thì Mộ Dung Thu Thủy không hiểu, thì giờ bỗng nhiên đặc biệt hiểu.

Mộ Dung Thu Thủy dựa người vào thân cây có cảm giác mát mát, giống như trời đất đồng loạt sập xuống, đầu tiên là cảm giác đau đớn khôn nguôi, sau đó lại cảm giác hối hận mãnh liệt – hối hận vì sao lại không tiếp nhận Đỗ Lương Dạ, nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu đã làm hắn vô cùng hổ thẹn.

Lúc tỉnh táo lại, hắn có chút bị ai nghĩ: nếu như người kia là Vô Song, đó chẳng phải là một kết cục đẹp ư hay sao. Chỉ là, Vô Song trong trí nhớ của hắn vẫn như năm mười tuổi, giống như một đứa trẻ không lớn, hắn thật sự có thể đem lại hạnh phúc cho Đỗ Lương Dạ không?

Dòng sông ký ức trong nháy mắt tan ra, thời gian nghịch chuyển trở lại tám năm trước.

Vô Song lúc mười tuổi là một đứa trẻ bốc đồng bướng bỉnh, hay mặc bộ trang phục lộng lẫy nằm trên giường lớn, trên giường đầy ắp một đồng tơ lụa khiến người khác hoa cả mắt, còn hắn thì nhỏ bé nằm lọt thỏm trong đồng tơ lụa đó, hầu như làm người khác không nhận ra.

Mộ Dung Thu Thủy chỉ thấy một chút đầu ngón chân của hắn, trắng trẻo, dầy, giống như mỏ của loài chim, nằm ở trên giường đầy màu sắc vô cùng bắt mắt không hề nhiễm bẩn. Nhưng không biết vì sao, hắn bỗng nhiên hình dung đến bản thân mình mà cảm thấy buồn cười, liền hơi nhếch miệng lên, nét mặt toát lên chút châm biếm.

Vô Song nằm trên giường hỏi:

“Người cười cái gì?”

Giọng nói non nớt lại có chút tức giận, ngữ điệu tỏ vẻ nghiêm túc, lên mặt giống như một tiểu đại nhân.

Mộ Dung Thu Thủy nghe vậy lại cười lớn hơn.

Hắn nghĩ thầm: sự phụ tự nhiên tìm đến một đứa trẻ như thế, chẳng lẽ ông thật sự là hồ đồ rồi?

Nghĩ như vậy, dáng vẻ tươi cười của hắn đột nhiên trở nên cứng ngắc, có chút tuyệt vọng. Nếu không phải là người cùng đường thì tuyệt sẽ không bước vào đại môn của Tây Giang Nguyệt. Hắn và sư phụ Khúc Lan bị người truy sát, chạy trốn nhiều ngày, nửa tháng trước sư phụ bị trọng thương, lúc này sa cơ lỡ vận đành phải xin sự giúp đỡ của Thiên hạ vô song các.

Chỉ là hắn không ngờ tới: Thiên hạ vô song danh trấn giang hồ...lại là một đứa trẻ.

Điều này làm cho hắn cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Vô Song vẫn nằm trên giường không nhúc nhích, nhưng hắn dường như nhìn thấu ý nghĩ của Mộ Dung Thu Thủy.

“Nhìn thấy ta, có đúng là người rất thất vọng phải không? Có đúng là người đang suy nghĩ, ta chỉ là một tiểu mao đầu chưa dứt sữa, căn bản không có khả năng giúp các người phải không?”

Giọng nói vẫn non nớt như trước, ngữ khí như ông cụ non, nhưng khiến cho Mộ Dung Thu Thủy có một cảm giác kỳ quặc.

Hắn thành thật đáp: “Đúng vậy.”

Vô Song lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào hắn, giống như hai luồng điện. Biểu hiện trên mặt hoàn toàn không giống như một đứa trẻ mười tuổi. Đứa trẻ mười tuổi tuyệt đối không có ánh mắt như vậy.

Mộ Dung Thu Thủy vô cùng kinh hãi.

Hắn không phải bị dọa, là hắn bị khuôn mặt đẹp của Vô Song làm cho chấn động, không cần nghĩ ngợi mà bật thốt lên: “Người là nam hay là nữ?”

Lời vừa ra khỏi miệng hắn mới nghĩ mình lỗ mãng.

Nhưng, Vô Song không tức giận, thần sắc của hắn trái lại rất nhu hòa, cười hì hì hỏi: ‘Vậy người xem, ta là nam hay là nữ?’

Vì vậy, Mộ Dung Thu Thủy mười lăm tuổi vừa đứng quan sát hắn, vừa do dự nói: ‘Nhìn người mặc trang phục này thì đương nhiên là một nam hài tử, nhưng, người lại đẹp như thế, so với nữ hài tử ở Thúy Hồng Lâu thì ...thật sự là không có đạo lý mà...’

Vô Song cười ha ha. Hắn thông minh nháy mắt mấy cái, hỏi: ‘Người đã gặp rất nhiều nữ hài tử ở Thúy Hồng Lâu rồi đúng không?’

Mộ Dung Thu Thủy đối với kiến thức nam nữ chỉ có nửa vơi, ngược lại cũng biết Thúy Hồng Lâu là nơi nào, nghe Vô Song hỏi như vậy, hần mặt đỏ bừng nói: “Trên đường ta đã có gặp, các nàng đều đứng ở cửa, lúc ta đi ngang qua thì nhìn thấy.”

Vô Song nghe xong thì vô cùng hưng phấn.

“Vậy người dẫn ta đi xem?”

“Việc này...hình như không hay lắm đâu.”

“Vì sao?”

“Tuổi của người còn nhỏ như vậy...”

“Thật sao?” Vô Song nghi hoặc, khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập lộ ra thái độ nghi ngờ: “Ta nghe Vân thúc thúc nói, Thúy Hồng Lâu cũng giống như Thiên hạ vô song các của chúng ta, là chỉ nhận tiền chứ không thu người...”

Mộ Dung Thu Thủy hết chỗ nói.

Tuy rằng hần ta đem Thiên hạ vô song các đánh đồng với kỹ viện..Thật là cần có một dũng khí cực lớn, nhưng hần phải thừa nhận, câu nói này con bà nó quá đúng!

Lúc này, Vô Song lấy trong người ra một hủ bao, bên trong đựng vàng lá, những mảnh vàng ánh vàng rực rỡ, đẹp đẽ.

Hần đưa hủ bao đến trước mặt cho Mộ Dung Thu Thủy, ngửa khuôn mặt trắng ngần lên, dùng loại ngữ khí không đành lòng cười nói: ‘Đi thôi! Giờ chúng ta đi Thúy Hồng lâu xem đám nữ hài tử này, để xem người nói có sai không..’

Rốt cuộc thì Mộ Dung Thu Thủy cũng chỉ là một đứa trẻ. nghe những lời này lại tỏ vẻ không vui.

“Vì sao ta lại phải nói dối chứ?”

“Bởi vì người muốn lấy lòng ta!” Vô Song đáp hùng hồn.

Mộ Dung Thu Thủy càng không bằng lòng: “Không phải người vừa nói rằng chỉ nhận tiền chứ không nhận người hay sao? Người ra giá, ta có bạc, ta cần gì phải lấy lòng người?”

Vô Song ngẩn ra, chăm chú nhìn Mộ Dung Thu Thủy một lúc rồi chậm rì rì mà nói rằng: ‘Nếu như ta ra giá luôn nhiều hơn so với bạc của người có thì sao?’

Mộ Dung Thu Thủy tức thì ghen hòng.

Như vậy, hần bắt đắc dĩ bị ép đi cùng Vô Song năm ấy mười tuổi đi vào Thúy Hồng Lâu nổi tiếng của Thành Lạc Dương.

Lúc đó đang là buổi trưa, một số cô nương trong Thúy Hồng Lâu vừa mới ngủ dậy, chưa kịp trang điểm, tàn rượu đêm qua vẫn chưa tỉnh hẳn, còn lại đang ngủ rất say. Lầu trên lầu dưới đều bừa bộn, không khí tràn ngập mùi sơn phấn cùng với các thứ mùi kỳ lạ, Vô Song vừa đi vào đã hắt xì vài cái. Tú Bà tóc tai nửa vớ ra vén rèm lên, nhìn thấy hai cậu thiếu niên lập tức quay xuống dưới lầu chửi rống lên, ý bảo bọn nha đình nhanh đem “hai tên tiểu quỷ quấy rối” tổng ra ngoài.

Mắt vừa nhìn thấy hai gã cao lớn thô kệch hùng hổ đi tới, Mộ Dung Thu Thủy định dừng cảm tiến lên lại bị Vô Song ngăn lại. Hần nghiêng đầu sang cười rất tươi với Mộ Dung Thu Thủy, ý nói: “xem ta này!”

Mộ Dung Thu Thủy mặt lộ vẻ nghi ngờ lui xuống.

Vô Song không chút hoang mang tháo chiếc hầu bao bên hông xuống, thò tay vào trong lấy ra một miếng vàng lá, giơ lên tự thưởng thức. Hai tên kia vốn muốn đuổi họ ra ngoài, vừa nhìn thấy vàng lá thì không nói ra lời, may mà hăm kịp lại tốc độ nên chỉ đụng khế vào người Vô Song.

Vô Song mắt không thèm nhìn bọn họ, giả bộ làm động tác nhú mày nhìn miếng vàng lá, bỗng nhiên kêu lên: “Ai da, họ Mộ Dung người đến xem này, những...lá cây này màu sắc hình như không đúng...”

Mộ Dung Thu Thủy nhất thời chẳng biết dụng ý của hần, nhưng cũng bắt chước bộ dạng của hần bắt đầu nhìn nhìn, phụ họa nói: “Hình như là vậy...”

Vô Song tiếp lời nói: “Sao còn giữ chúng lại làm gì chứ?” Nói rồi tiện tay ném một miếng vàng lá ra bên ngoài.

Hai tên kia vừa nhìn thấy thế đã ngẩn hết cả người.

Tú bà đã lui vào một lần nữa lại đi ra, không hổ là đã từng gặp qua nhiều loại người, bình tĩnh sắc mặt mà quan sát sự thay đổi.

Chỉ thấy Vô Song một lần nữa chậm rãi lấy từ trong hầu bao ra một miếng vàng lá, cái miệng nhỏ nhắn bấu môi nhìn một chút, lúc này thì không cần hỏi ý kiến của Mộ Dung Thu Thủy nữa mà lập tức ném ra ngoài luôn, còn tỏ vẻ rất khổ não mà nói rằng: “Thật chết tiệt, những...cái này đương nhiên cũng giống nhau hết.”

Trăm miếng vàng lá ánh vàng rực rỡ bay vèo vèo trong phòng, rất là mê người.

Một gã nhặt hai miếng vàng lá bên cạnh người lên, cười làm lạnh nói: “Vị công tử này, để tiểu nhân giúp người nhìn xem những lá cây này rốt cuộc có phải đồ giả không nhé?”

Vô Song ngây thơ hồn nhiên cười đồng ý: “Được.”

Người kia đem miếng vàng lá bỏ vào miệng cắn, rồi xoay đi xoay lại nhìn kỹ nửa ngày, sau đó đáng vẻ tươi cười nói: “Đúng rồi, thật sự là đồ rởm hết rồi.”

Vô Song vừa nghe xong, liền đem hầu bao đặt vào lòng gã đó, nói: “Nếu tất cả vàng lá là giả, vậy thì tặng cho người, ta không thêm.”

Lần này, tên đó thật sự là ngây người ra.

Tú bà trên lầu cũng tròn tròn mắt.

Vô Song làm như không có việc gì, chỉnh trang lại quần áo một chút, lại lấy trong người ra một hầu bao đẹp đẽ hơn, trong miệng lẩm bẩm nói: “Kỳ lạ? Vật này là vật gì vậy nhỉ?”

Vừa nói vừa mở túi ra.

Hầu bao khó khăn lắm mới mở ra được, lập tức một luồng hào quang màu trắng tỏa ra ngoài. Hắn thò tay vào móc ra một viên chân trâu rất tròn, to bằng đầu ngón tay cái, óng ánh sáng rực.

Tất cả mọi người đều nín thở, hai tên kia vô tư không hề che giấu được sự tham lam.

Vô Song ngẩng ngửa viên chân trâu một lúc, quay sang hỏi Mộ Dung thu Thủy: “Lần trước người nói với ta, ngắm nhìn các cô nương ở đây, sẽ phải trả một viên chân trâu. Không hiểu, ta có một túi chân trâu có thể ngắm nhìn các nàng được mấy lần?”

Mộ Dung Thu Thủy mở to mắt, nghĩ thầm: ta nói qua như vậy lúc nào, lời này nếu sự phụ mà biết, ta sẽ bị chết oan uổng.

Thế nhưng, hắn còn chưa kịp nói, tú bà đã giành nói trước.

Bà ta yêu cầu các cô nương mau ra tiếp khách quý, vừa cười khanh khách rung cả người đi xuống lầu nghênh tiếp.

“Ai da, hai vị tới quá sớm, các cô nương chúng ta còn chưa kịp trang điểm thay trang phục, mời lên lầu ngồi một lúc đã, khanh khách khanh khách....khanh khách khanh khách...”

“Hả, đây là giọng nói gì vậy? Nghe như tiếng gà mái nhà ai đang sắp đẻ trứng vậy?”

Vô Song mở to hai mắt, cố ý nhìn bốn phía, thừa cơ nháy mắt với Mộ Dung Thu Thủy.

Mộ Dung Thu Thủy không nhịn được cười, liền phì cười một tiếng.

Sắc mặt Tú bà mất hứng, nhưng không thể để tuột mất các viên chân trâu được. Vì vậy vẫn tươi cười dẫn họ lên lầu ngồi, rồi phân phó hạ nhân chuẩn bị dưa, trái cây điểm tâm tới.

Vô Song quát: “Chúng ta không ăn mấy thứ này, nhanh đi gọi toàn bộ các cô nương ra đây.”

“Toàn bộ?”

“Không được sao?”

“Được, được, chỉ là giá của người chúng ta...khanh khách...” Tú bà lại cười.

Vô Song sợ nhất là nghe âm thanh đó, lập tức ngắt bà ta: “Ta đã biết, nhanh đi gọi đi.”

Một lúc sau, toàn bộ các cô nương ở Thúy Hồng lầu đều đi ra.

Vô Song chấp tay sau đít giống như một đại nhân đi xem từng người một, sau khi xem xong toàn bộ, liền đi tới bên cạnh Mộ Dung Thu Thủy, đôi đồng tử trong suốt chợt thay đổi, đôi môi nhỏ nhắn đỏ hồng méo xẹo.

Mộ Dung Thu Thủy vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Ai ngờ hần “òà” lên một tiếng, nhào tới trên người Mộ Dung Thu Thủy, vừa khóc vừa hét lên: “Các nàng làm ta sợ muốn chết! Ô ô...Người tự nhiên so sánh các nàng với ta làm gì? Mắt của người có phải đặt trong đũng quần hay không?”

Đám nữ tử vừa nghe những lời này lập tức giải tán, căm giận bỏ đi.

Tú bà vốn đã không coi hai tên tiểu quỷ vào mắt, nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng tới hầu bao của Vô Song, nghe vậy liền giở mặt, cười lạnh nói: “Đừng khóc nữa! Mới sáng sớm đã khóc tang ở nhà ta, thật sự là xui xẻo. Giá chúng ta đưa ra luôn công bằng ngay cả với con nít. Xem mặt một cô nương là một viên chân trâu, vừa rồi tổng cộng là năm mươi sáu cô nương, nhanh trả tiền đi.”

Mộ Dung Thu Thủy kêu lên: “Người nói giá này ra mà không biết xấu hổ? Toàn bộ thành Lạc Dương có mấy nam nhân có thể trả bằng viên chân trâu này? Lẽ nào người ví các cô nương nhà người cao quý như hoàng hậu nương nương hay sao? Người...Người rõ ràng là muốn cướp đoạt mà!”

Tú bà mặt lạnh lùng, nói lầm bầm hai tiếng, phía sau lập tức xuất hiện hai gã cường tráng, hung hãn.

Mộ Dung Thu Thủy cười lạnh nói: “Muốn đánh nhau sao?”

Hắn vừa nói vừa kéo Vô Song ra đằng sau, lại một lần nữa bị Vô Song ngăn cản lại.

Mộ Dung Thu Thủy ăn không tiêu, quát hấn: “Ta biết nhà người có nhiều tiền, nhưng người cũng không nên đốt hết như thế chứ?”

Vô Song làm như không có việc gì, chỉ thở dài một tiếng, tiếp lời nói: “Đúng vậy, nếu không làm như vậy, ta còn băn khoăn không biết tiêu số bạc trong này...”

Hắn vừa nói vừa đổ số chân trâu ra bàn.

Tú bà và hai gã đại hãn lập tức ghé sát vào, hai tròng mắt suýt chút nữa thì rớt ra ngoài.

Mộ Dung Thu Thủy đứng im ở ngay một bên, hắn đang nghĩ: đem bạc đi cầu cái tên này, thà rằng giữ lại đi tìm đại phu cho sư phụ, nếu không cũng có thể chọn được một quan tài tốt nhất rồi.

Lúc này, Vô Song đổ ra năm mươi sáu viên chân trâu giao cho tú bà, ai ngờ tú bà nói: “Số này chưa đủ.”

Vô Song tròn tròn mắt: “Sao chưa đủ?”

Tú bà chỉ vào Mộ Dung Thu Thủy, cười nói: “Vị bằng hữu này của người cũng nhìn các cô nương của chúng ta. Cho nên, phải thêm năm mươi sáu viên chân trâu nữa mới đúng.”

Mộ Dung Thu Thủy mở to mắt còn chưa lên tiếng. Vô Song đã hoàn toàn thừa nhận: “Đúng vậy! Người không đề cập tới, ta cũng không nghĩ ra, ta sẽ tính tiếp cho người...”

Mộ Dung Thu Thủy chán nản, đơn giản phớt lờ luôn.

Vô Song đếm đến số hai mươi bốn viên chân trâu, hần kêu lớn: “Ai da, thiếu chân trâu rồi, vậy phải làm sao bây giờ?”

Tú bà cười như phật Di lặc, đề nghị: “Vậy người xem lại, trên người người có vật gì đáng giá không?”

Vô Song kiểm tra lại mình một lần, nói: “Không có. Nhưng ta có thể viết giấy nợ cho người, người đến nhà của ta tìm Vân quần gia để lấy, hần nhìn thấy tờ giấy nợ của ta, nhất định sẽ trả cho người ba mươi hai viên chân trâu nữa.”

Tú bà nhận định đây chính là hai công tử nhà phú quý, lén lút trốn người lớn ra ngoài ăn đồ ăn tươi, vốn định xem tình hình chuyển biến thế nào, thế nhưng vừa nghe những lời này lòng tham nổi lên, cười nói: “Đó cũng là cách hay.”

Rồi vội phân phó hạ nhân đi lấy giấy bút, Vô Song nhận lấy chăm chú viết. Mộ Dung Thu Thủy chứng kiến tới đây rất cuộc đành phải kết hợp, liền im lặng không nói gì nữa.

“Nhà của ta ở ngõ Hòa Bình của thành Đông, người biết đi đến chỗ đó chứ? Thì đi theo đường cái hướng Tây vẫn đi, sau đó chuyển sang đường phía Đông, đi qua ngõ Hòa Bình là đến, nhà lớn nhất là nhà của ta.”

Tú bà mặt mày rạng rỡ, liên tục gật đầu biểu thị biết chỗ đó.

“Hạ nhân nhà của ta tính rất xấu, bọn họ nhất định không vào thông báo cho người. Nhưng người có thể tự mình đi vào tìm, tìm một tòa lầu các gọi là Tây Giang Nguyệt, Vân quần gia nhất định là ở đó. Người tìm được hần rồi, chẳng khác nào bắt được tiền.”

Hần dừng lại một chút, rồi bổ sung: “Đúng rồi, nhà của ta có chút khác biệt, đặc biệt là số nam nhân khá nhiều. Khẳng định bọn họ sau này sẽ thường chiếu cố tới việc làm ăn của người, nếu người bị bọn họ chiếu cố đến không chịu nổi...”

Tú bà bỗng nhiên nhổ nước bọt vào Vô Song, cười mắng: “Phì! Tên tiểu đầu quỷ nhà người biết gì mà bảo không chịu nổi hả? Đời này của lão nương không có ai chiếu cố mà không chịu nổi cả.”

Vô Song hiển nhiên không hiểu thâm ý trong lời nói của bà ta, lập tức cười hì hì vỗ hai tay nói: “Vậy thì rất tốt. Người và bọn họ là kỳ phùng địch thủ, thật muốn xem rốt cuộc ai mới là người không chịu nổi trước. Ha ha..Ai da, nói vậy đã nửa ngày rồi, ta cũng rất khát nước, chúng ta muốn đi đến quán trà lâu đối diện uống trà, giờ người hãy phái người đến nhà của ta lấy tiền đi, thuận tiện giúp ta bảo Vân quần gia mang theo chút tiền để trả tiền nước uống.”

Tú bà không chút suy nghĩ, gật đầu nói: “Được được! Giờ ta đi bảo hạ nhân đi lấy tiền, hai vị công tử tới quán trà lâu đối diện để chờ nhé.”

Kết quả chuyện này có thể tưởng tượng ra, đương nhiên là Thúy Hồng Lâu bị chiếu cố không thể chịu nổi, tú bà tự mình đem hai túi chân trâu và vàng lá ngoan ngoãn trả lại. Vô Song vừa uống trà, vừa miệng lưỡi giáo huấn bà ta một trận.

Một trận răn dạy có thể nói là nói có sách, mách có chứng, dẫn chứng phong phú, hội tụ cổ kim, cuộn cuộn như đại dương mênh mông, văn hoa đẹp đẽ, lô gic tỉ mỉ không chê vào đâu được, khiến người khác không thể tin được là xuất ra từ miệng của một đứa trẻ mười tuổi. Chờ hần nói xong thì tú bà cũng đã ngất từ lâu rồi – gần như có thể đem so với Gia Cát Lượng chửi Vương Lãng thời kỳ tam quốc.

Vô Song phát hiện ra bà ta đã ngất xỉu ngã dưới đất, tiện tay đem chén nước trà nóng hắt vào, tú bà bị bỏng, lập tức tỉnh lại. Sau đó, Vô Song hào phóng đem hai túi chân trâu và vàng lá thưởng cho bà ta.

Hần nói: “Tiền của ta là dùng để đốt, điều kiện là: người phải khiến ta vui vẻ!”

Những lời này sau này trở thành câu cửa miệng trong cuộc sống của bọn họ.

“Tiền của ta là dùng để đốt, điều kiện là...”

“Người phải khiến ta vui vẻ.”

Sau đó liếc mắt nhìn nhau, cười ha ha.

Nói chung, chuyện này làm cho Mộ Dung Thu Thủy mở mang kiến thức về sự lợi hại của Vô Song. Hần nghĩ: đứa con nít này thật sự là có tài, vậy thì cũng biểu thị hần và Khúc Lan sư phụ còn có hy vọng. Trong bụng hần đang cân nhắc tìm từ để nói, để gọt xem mở miệng thế nào, Vô Song lại giành nói trước, ngữ khí có vẻ là người vô cùng am hiểu.

“Ta biết trên người người không có tiền. Cho nên, giá một ấm trà, ta đã giúp người trả tiền trước rồi, sau này người có thể từ từ mà trả cho ta, tổng cộng là ba nghìn lượng bạc..”

“Cái gì?” toàn bộ nước trà trong miệng Mộ Dung Thu Thủy đều phụt hết ra ngoài, ‘ba nghìn lượng?’

“Hả?” Vô Song vẽ mặt kinh dị, “Vậy có phải người định quyệt nợ không?”

“Hình như là người bảo đi uống trà...”

“nhưng ta không gọi người cùng đi...”

“Thế nhưng, giá ba nghìn lượng, có vẻ hơi cao không...”

“ha hả, không cao, trên đời này có rất nhiều người ra ba vạn lượng bạc, nhưng, dù là ba vạn lượng hoàng mìm cũng không nhất định có thể đi cùng ta uống một ly trà...”

Mộ Dung Thu Thủy lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng.

“Té ra đi cùng người uống trà còn phải trả tiền, lẽ nào ta bị coi thường sao?”

“Người không đáng tiền, nhưng người đang lo lắng..”

Vô Song cuộn người vào trong cái ghế, mệt mỏi nhắm mắt lại, dùng bàn tay trắng trẻo vuốt ve chiếc ly màu xanh, nói: “Ta nói cho người hay, ngày hôm nay tâm trạng ta tốt, nếu tâm trạng ta không tốt, ngay cả hoàng đế lão tử ta cũng không thêm gặp...Cái giá này mà người bảo cao ư? hừ! người không đi thăm dò xem, từ khi Vô Song Các xuất đạo bắt đầu sự nghiệp tới nay, chưa từng ra một cái giá thấp như thế này.”

Mộ Dung Thu Thủy thật sự là hết biết nói.

Hắn nhìn chằm chằm Vô Song đang nằm trong ghế, nhỏ bé, khuôn mặt vô tội giống như đồng tử, lộ ra dáng dấp giống như tiên đồng khác với người thường, nhưng mồm mép lại như một tên tiểu thương luôn mồm bàn luận giá cả thật sự khiến người khác tức giận. Nhưng càng tức giận hơn là, mặc dù hắn mồm miệng mang đầy tác phong của con buôn nhưng sự thanh cao hoa quý trên người hắn không hề tổn hại một chút nào.

Vô Song ý thức được sự trầm mặc của hắn, ngẩng lên tươi cười như mùa xuân, phóng khoáng nói: “Người không nói lời nào, là biểu hiện sự thừa nhận. Tốt lắm! Người và sư phụ người hiện giờ có thể đến Thiên hạ vô song các để ở. Bắt đầu từ giờ khắc này, ai còn dám đến tìm các người gây phiền phức, đó chính là chuyện của Thiên hạ vô song các.”

Đỗ Lương Dạ không nghĩ có một ngày nàng còn có thể quay trở lại Tây Giang Nguyệt.

Tây Giang nguyệt là tên một tòa lâu, chủ nhân của nó là Thiên hạ Vô Song. Nếu ví von toàn bộ võ lâm là một người, thì Tây Giang Nguyệt chính là trái tim của người này. Rất nhiều quyết sách đều được tạo nên từ nơi này của Thiên Hạ vô song các, mệnh lệnh cũng từ ở đây truyền đạt bốn phương tám hướng. Ở đây nhất cử nhất động bất cứ lúc nào cũng có thể ảnh hưởng đến toàn bộ cục diện và số phận của giang hồ. Mỗi một tiếng nói quyết định đến một con người, sống hay chết, hoặc là không sống không chết.

Xung quanh Tây Giang nguyệt còn có các tòa lâu khác, chia nhau ra như là Túy hoa âm, Lăng đào sa, Phượng cô phi, Lâm giang tiên, lần lượt thuộc về bốn vị tông chủ của Thiên hạ vô song các là Mộ Dung Thu Thủy, Vân Tịch Thiên, Hách liên Vong Tuyết và Giang Hú.

Bên trái Tây Giang Nguyệt là Túy Hoa âm, nếu như đi bộ thì phải đi bốn mươi ba bước. Nếu dùng khinh công, đối với thân thủ Đỗ Lương Dạ mà nói chỉ cần một giây đồng hồ. Trước đây nàng thường làm như vậy, chỉ nháy mắt người đã bay lên mái nhà của Túy Hoa âm. Năm màu ngói lưu ly hiện ra dưới ánh trăng rất đẹp, nàng chân trần đi trên mái ngói, không một tiếng động đi lại, khóe miệng cong lên cười nửa miệng, nhìn xa như rất thần bí, nhìn gần có chút đáng ghét...

Trong lòng Đỗ Lương Dạ vô cùng khổ tâm nhưng trên mặt lại cười làm ra vẻ lãnh đạm.

Nàng đứng dưới ánh mặt trời sau giờ Ngọ, cầm ghếch lên, mắt nheo lại nhìn năm tòa lầu các, sau đó dùng giọng điệu trêu chọc với Vô Song: “Chúng ta đi vào thế nào đây?”

Vô Song cột nhả đặt cầm lên vai nàng, lười biếng nói: “Trước đây đi vào thế nào thì giờ đi vào như thế...”

Đỗ Lương Dạ cười, bắt chước ngữ điệu của hắn: “Ta sợ có người lấy đao ra chém ta...”

Ánh mắt Vô Song buồn bã, cắn miệng không nói gì.

Đỗ Lương Dạ vẫn tỏ ra không sao cả, cười hì hì nói: “Giờ nhớ lại, lúc đó ta học võ công rốt cuộc là không sai, thử hỏi giang hồ hiện nay có thể tiếp được một trăm linh bốn đao của Khúc Lan sư phụ có thể có mấy người chứ?”

Miệng nàng nói có vẻ dễ dàng, trong lòng lại có chút kinh ngạc, bản thân mình lúc đó cuối cùng làm thế nào đỡ được một trăm linh bốn đao? Nàng chỉ nhớ rõ một luồng đao lạnh lẽo như sóng lớn biển khơi đột ngột mạnh mẽ bắn tới làm kẻ khác trở tay không kịp. Đến hai mươi chiêu, nàng tự đóng chặt đại não, nhắm mắt lại, hoàn toàn chống đỡ bằng trực giác, cuối cùng bị một nhát đao vào tay, hai cánh tay tê rần như không phải của mình.

Hôm đó, Khúc Lan sư phụ tổng cộng chém ra một trăm linh bảy đao. Đao pháp của ông cực nhanh, tinh, chuẩn, nàng chống đỡ được một trăm linh bốn đao, ba đao cuối cùng không thể chống đỡ được, một đao chém vào cánh tay nàng, hai đao khác chém vào Mộ Dung Thu Thủy và Vô Song.

Tĩnh cảnh hôm đó lại không hề hỗn loạn, chỉ là bầu không khí khá quỷ dị. Tất cả mọi người không ai nói gì, hăng hái đấu nhau, toàn bộ trong viện chỉ có tiếng binh khí chạm nhau, cho đến khi kiếm của nàng bị đánh bay ra ngoài.

Bốn phía yên lặng.

Nàng vì mất máu quá nhiều, bị choáng váng, yếu ớt dựa vào lòng Vô Song.

Sắc mặt Mộ Dung Thu Thủy trắng nhợt nhưng đôi mắt lại đen kịt bức người, giống như ngọn lửa muốn thiêu cháy. Hắn trừng mắt nhìn sư phụ, chăm chú không nói lời nào.

Đỗ Lương Dạ nhìn hần, trong lòng vô cùng vui sướng, giống như bị vật gì lấp kín đầy chặt. Trong khoảnh khắc này nàng nghĩ: chết như này, cảm giác thật tuyệt.

Sau đó, nàng nghe Vân Tật Thiên lớn tiếng: “Hách Liên, ta mời người đi xem hí kịch, đi thôi.”

“Cái gì mà hí hay không hí, sao có thể sánh bằng xem ở đây chứ?” Hách Liên Vong Tuyết chậm rãi nói, giọng nói hần trong suốt, giống như băng tuyết lạnh lẽo.

“Nói hay đấy.” Giang Hú cười vang.

“Tất cả cút hết cho ta.” Mộ Dung Thu Thủy bỗng nhiên nổi giận, tiếng hét kinh thiên động địa.

Ba người này thường ngày ngang ngược là vậy, nghe xong những lời này trái lại bốc hơi đi hết, Vô Song ôm nàng cùng thừa cơ biến mất, rốt cuộc ở bậc thềm chỉ còn lại Khúc Lan sư phụ.

Mặc dù Khúc Lan sư phụ rất không ưa nàng nhưng tốt xấu gì cũng nể mặt mũi Vô Song, nên nhẫn nhịn, ngày đó không biết vì nguyên do gì đột nhiên giống như thần kinh hết cả lượt cùng ào vào đánh người.

Sau này, Đỗ Lương Dạ nghe người ta nói nguyên nhân sự việc.

Thì ra là ngày đó Mộ Dung Thu Thủy vốn nên đi gặp một người đến từ Thục Trung, nghe nói người này địa vị giang hồ khá cao, thế lực ở Thục Trung cũng khá kinh người. Việc gặp mặt của hai người là rất cần thiết. Nhưng, nàng và Vô Song lại đưa Mộ Dung Thu Thủy tới quán Lâm Đình Đại uống rượu, bỏ lỡ cuộc hẹn gặp mặt đó.

Khúc Lan sư phụ vì thế mà giận tím mặt.

Còn về phần cuộc gặp của hai người bọn họ rốt cuộc quan trọng như thế nào? Đỗ Lương Dạ không hỏi. Tuy rằng nàng là một thiên kim tiểu thư nhà quan viên, đối với quy củ giang hồ lại vô cùng am hiểu, không nên hỏi thì chưa bao giờ hỏi.

Ngày hôm sau sau sự kiện đó xảy ra, Mộ Dung Thu Thủy liền rời khỏi thành Lạc Dương.

Hần vốn đã ra khỏi thành Lạc Dương, bỗng nhiên quay lại, đánh ngựa xông thẳng vào hậu viện nhà nàng, thiếu chút nữa thì kinh động đến phụ thân nàng và đám hộ vệ, may mà đúng lúc nàng kéo hần vào trong khu rừng nhỏ. Đầu tiên là hần trầm mặc một hồi, cuối cùng dưới sự ép hỏi của nàng, chỉ nói một câu, gồm mười sáu từ:

“Nhận bặc quyện cực,

thủy chung bay về phương nam,
lãng tử động tình,
chẳng không quay đầu lại”

Đó là một câu nói duy nhất của hắn.

Hai mươi tuổi, tình cảm trong Mộ Dung Thu Thủy rất đặc biệt. Hắn ở trước mặt nữ nhân khác nhanh mồm nhanh miệng, hoa ngôn xảo ngữ, ba hoa chích chòe, vậy mà ở trước mặt Đỗ Lương Dạ, ngược lại trở nên mộc mạc khô khan, nói năng cẩn trọng, vô cùng nhàm chán.

Mộ Dung Thu Thủy không biết Đỗ Lương Dạ, Đỗ Lương Dạ kỳ thực cũng không biết hắn. Trong mắt của nàng, nam nhân này khi thì ngại ngùng, khi thì hào phóng, hắn lại có điểm thông minh tuyệt đỉnh, có lúc lại ngu không ai bằng.

Đỗ Lương Dạ biết trên đời này có một việc, là nữ hài tử thì tuyệt đối không được chủ động, nhưng nàng không thể khống chế trái tim của mình. Vì vậy nàng chậm rãi đi trên mái ngói lưu ly lạnh lẽo, cuối mùa thu sương lạnh còn lòng nàng lại nóng.

Ở những năm tháng hồn nhiên vừa đẹp dễ và tịch mịch, nàng có một bí mật lớn.

Bí mật này lừa gạt rất nhiều người, nhưng không thể gạt được Vô Song – trên đời này có rất nhiều chuyện không gạt được Vô Song.

Hắn đã từng hỏi Đỗ Lương Dạ: “Mộ Dung Thu Thủy rốt cuộc có gì tốt?”

Nàng nằm trong ghế, tay áo rộng thùng thình che gương mặt, lưỡng bìng trả lời hắn: “Ai nói là hắn tốt chứ? Hắn cái gì cũng không tốt, hơn nữa còn rất xấu, vô cùng hư hỏng.”

Vô Song đề nghị: “Nếu như vậy, không bằng người thích ta là được.”

Nàng hỏi lại: “Người có hư hỏng như hắn không?”

Vô Song trợn tròn mắt, vẻ mặt bùng hiếu: “Thì ra là người thích hắn hư hỏng.”

Nàng hừ một tiếng, không nói gì.

Vô Song cũng không nói gì.

Hai người lặng im hơn nửa ngày, trong lúc nàng mơ mơ màng màng sắp ngủ, lơ mơ nghe hắc tử nói một câu: “Tên Mộ Dung không phải là xấu, ta so với hắc tử còn hư hỏng hơn...”

Ba năm sau, Đỗ Lương Dạ một lần nữa đứng trên lầu các Tây Giang Nguyệt, nhìn màu ngói lưu ly trên mái nhà Túy hoa âm dưới ánh mắt trời tỏa ra ánh sáng mỹ lệ, nàng nhớ Mộ Dung Thu Thủy tuổi còn trẻ mà dung nhan tuấn mỹ, giống như ánh sáng từ ngọn đèn dầu đem một đoạn sinh mệnh và năm tháng đẹp đẽ nhất của nàng rọi sáng.

Vô Song ngồi trước bàn trang điểm, đôi mắt trong suốt nhìn Đỗ Lương Dạ qua tấm gương đồng. Thiếu nữ mắt sáng môi đỏ, khuôn mặt đẹp như một bức tranh, đôi hàng mi đen nhánh, trên mặt mang một thần khí dịu dàng trong sáng. Vô Song nhìn nàng, cảm giác trong ngực như có một làn nước xuân lay động không dứt, hắc tử gọi tên của nàng.

“Hắc tử?” Đỗ Lương Dạ chăm chú chải tóc cho hắc tử, thuận miệng lên tiếng.

“Lương Dạ.” Vô Song lại gọi nữa.

“Có chuyện gì nói mau đi.” Đỗ Lương Dạ dừng lại, khẽ nhún mào nhìn hắc tử qua gương đồng, chiếc lược chỉ giữa lông mày, ngón tay trắng trẻo nắm chặt chiếc lược.

“Người thật xinh đẹp.” Vô Song ca tụng.

“Toàn bộ thành lạc Dương đều nói vậy.” Đỗ Lương Dạ bĩu môi, mặt không chút đỏ mà vui vẻ nhận câu khen ngợi này.

Vô Song tiếp tục cười nói: “Người không cảm thấy hai chúng ta trời sinh một đôi hay sao?”

Đỗ Lương Dạ mặt không đổi sắc: “Người thật là mặt dày.”

Vô Song bật cười: “Đương nhiên không phải thế. Ở phương diện này người hơn ta.”

Đỗ Lương Dạ phì cười, dùng lược gõ nhẹ lên đầu hắc tử, đôi môi cong lên xinh xắn như ánh nguyệt.

“Dùng vải nhải nữa, mặc quần áo vào đi.”

“Người giúp ta chọn một bộ đi, ta không biết nên mặc cái gì.” Vô Song mở to mắt nhìn nàng, dùng ngữ khí nũng nịu nói.

Đỗ Lương Dạ bất đắc dĩ phải chọn cho hắc tử một bộ y phục, vừa tức giận nói: “Ta không ở lạc Dương mấy năm, ngày nào người cũng ở trần thế này mà đi ra ngoài à?”

Sắc mặt Vô Song sầm xuống, trách móc: “Ba năm liền, ta chưa từng ra ngoài...người thật sự là vô lương tâm, một lá thư cũng không viết, một tin tức cũng không truyền, lẽ nào trong lòng người chỉ có...”

Đỗ Lương Dạ vội ngắt lời hắc tử: “Ta bận mà.”

Vô Song hừ nói; “Gạt ai chứ? Người cũng...”

Chợt nghe “roẹt” một tiếng, chiếc áo choàng xa hoa bị xé rách.

Vô Song lập tức cầm miệng, toàn thân cứng ngắc.

Đỗ Lương Dạ lấy từ trong góc phòng một chiếc trường bào màu đen, xoay người cười dài nói: “Chiếc này đi, ta giúp người mặc.”

Vô Song tỏ ý không vui, vẻ mặt tủi thân nhìn nàng, một lát sau, rốt cuộc cũng chậm chậm bước tới, không cam tâm tình nguyện để Đỗ Lương Dạ giúp hắc tử mặc y phục vào.

Đỗ Lương Dạ giúp hắc tử buộc đai lưng, lùi ra sau quan sát hắc tử. Ừm. thiếu niên dáng người cao ráo, phong thái như ngọc, quả thực là do mặc y phục vào mà nên, màu đen không hề nặng nề đơn điệu, ngược lại làm hắc tử càng thêm tôn quý. Nàng khẽ than nhẹ một tiếng nói: “Thì ra người đã cao hơn rất nhiều.”

Vô Song cũng thở dài, nói: “Rốt cuộc người cũng cảm thấy vậy, thật sự là không dễ dàng mà...”

Đỗ Lương Dạ cười, quay đầu nhìn khắp nơi một chút, nói: “Nhưng cách bày biện ở đây lại vẫn như trước, không có gì thay đổi...”

Vô Song không nói gì.

Đỗ Lương Dạ vỗ vỗ tay, nói: “Được rồi. Ta cũng cần phải về thôi.”

Vô Song tiến nòng xuống lầu, lúc đi qua đình viện, hần bỗng nhiên nói: “Ngày đó ba năm trước, thật ra là người cứu Mộ Dung.”

Đỗ Lương Dạ chấn động, tức thì cười nhạt nói: “Sao lại nói thế?”

“Ngày đó, nhóm bảy người Hứa chương môn phái Huyền Nguyệt Kiếm ở tiệm rượu Hạnh Hoa thôn ngoài thành Nam Giao toàn bộ bị giết hết, không một ai sống sót. Mộ Dung bởi vì lỡ cuộc hẹn đó mà may mắn tránh khỏi kiếp nạn.”

“Là ai làm?” Đỗ Lương Dạ trầm mặc một chút, hỏi.

“Người của quan phủ.”

“Ta thấy không hẳn vậy.” Đỗ Lương Dạ hơi nhíu mày.

“hả?”

“Tác phong của quan phủ ta khá hiểu rõ, nếu thật sự là bọn hần làm, tại sao không để lại một người sống để tra khảo?”

“Ai mà biết được? Không chừng bọn họ còn có thâm ý khác...” Vô Song hơi hột cười. “Dù sao thì Mộ Dung không đi gặp là được rồi.”

Đỗ Lương Dạ mặt lạnh te, nói: “Với võ công của Mộ Dung Thu Thủy, nếu như hần đi theo cuộc hẹn, không chừng chương môn bọn họ sẽ không chết.”

Vô Song cười lạnh: “Tuyệt đối không thể. Ta đã tỉ mỉ kiểm tra các vết thương của bảy người đó, đều là một chiêu mà mất mạng. Đối phương ra chiêu phương hướng, tốc độ, độ mạnh yếu, cùng với vết thương nông sâu đều đồng nhất kinh người, không sai một ly. Loại kiểm pháp này trên giang hồ rất hiếm thấy, dù có Mộ Dung Thu Thủy, cũng tuyệt không thể trong một lúc xuất liên tục bảy kiếm, đồng thời đâm trúng yết hầu của bảy người đó chuẩn xác.”

Đỗ Lương Dạ trầm ngâm, giọng điệu thay đổi, cười nói: “Theo ý tứ của người, lẽ nào trong quan phủ lại có cao thủ bậc này?”

Vô Song nghiêm mặt nói: “Đương nhiên. Giang hồ hiện này, chỉ ít có Thất Thành cao thủ đại nội. Lúc quân Thanh chưa đánh vào núi Hải quan thì đã thu nạp nhiều nhân tài võ lâm Trung Nguyên rồi. Người cho là, chỉ có huynh đệ Phạm Trình là nguyện ý dốc sức vì Thanh triều ư? Nhân sĩ giang hồ bán mạng vì Thanh triều càng nhiều. Hiện giờ, phạm là một người viết chữ ngoài đường hỗn loạn cũng vì lợi ích, cái gì mà tinh thần khí tiết, ngay cả nhà thơ văn nhân thanh cao tự cao cũng không thiếu thứ đó, người tưởng bọn họ nhất được à? Căn bản là không có khả năng.”

Đỗ Lương Dạ biết Vô Song nhiều năm rồi nhưng đây là lần đầu nghe hần nói chuyện hiểu biết như thế, nàng vô cùng kinh ngạc, hình như là lần đầu tiên hiểu con người này.

“Người nói bọn họ có đáng trách không?” trong ánh mắt Vô Song lóe sáng, lại thông dong nói tiếp: “Cũng không hẳn. Mượn Phạm Trình mà nói, năm đó Ngô Tam Quế làm phản ở núi Hải quan, chính là hần dâng thư cho Đa Nhĩ Cỗn, chủ trương lập tức xuất binh tiến thủ vùng Trung Nguyên. Lúc Mãn Thanh nhập quan, cũng là lúc hần đưa ra sách lược thu hút dân tâm, nghiêm cấm quân binh không đụng đến cây kim sợi chỉ. Hần đối với Mãn Thanh có thể nói là công lao rất lớn, thể nhân mạng hần là hần gian. Nhưng, chúng ta sao không suy nghĩ một chút: Sùng Trinh lên nắm quyền được sáu năm thì binh loạn hỗn chiến hơn mười năm, người bị khổ nhất là ai?”

Hần dừng lại một chút, nói: “Đương nhiên là lê dân bách tính. Như vậy, thiên hạ đại thể sớm này ổn định, người được lợi nhất là ai? Chính là lê dân bách tính. Từ góc độ này để nhìn, hình như Phạm Trình cũng không phải đáng trách? Người nói xem?”

Hắn lộ ra biểu hiện khát vọng tán dương của một đứa trẻ nhìn Đỗ Lương Dạ, đôi mắt trong trẻo nửa cười nửa không.

Trong lòng Đỗ Lương Dạ hơi chấn động, nhưng nét mặt không biểu hiện ra ngoài, chỉ cười lãnh đạm nói: “mấy chuyện đại sự này, ta cũng không hiểu nhiều, người nói thật hay.”

Vô Song cười cười, tiến lên kéo tay nàng.

Đỗ Lương Dạ không tránh, tay nàng rất lạnh, mềm và lạnh. Lòng của nàng còn lạnh hơn, dường như bị treo lơ lửng giữa không trung, vô cùng cô đơn. Kỳ lạ chính là hai người họ không ai nói gì, chỉ cầm tay nhìn nhau thật sâu, có cảm giác hiểu nhau mà không thể diễn đạt thành lời.

Cuối cùng, Đỗ Lương Dạ vùng ra khỏi tay hắn.

“Ta phải đi.”

“Haizz, thật là không muốn người đi.” Ngữ khí Vô Song khôi phục lại bình thường, lại bắt đầu tỏ ra thái độ thờ ơ ngán ngẩm: “Tiểu Dạ, ngày mai người nhất định phải đến chơi với ta, những ngày không có người ta thật sự là buồn chán...”

Đỗ Lương Dạ không đáp lời hắn, nơi nào đó trong đáy lòng đột nhiên chấn kinh làm toàn thân nàng lạnh băng.

Nàng theo thói quen giơ tay lên vẫy vẫy, cũng không quay đầu lại mà vội vã rời đi.

Cứ như vậy, nàng cũng không nhìn thấy gương mặt của Vô Song đang chậm rãi thay đổi. Ánh mắt hắn bỗng nhiên trở nên thâm thúy khó dò, một đôi đồng tử đen kịt sâu thẳm như màn sương khê nheo lại có một tia sát khí hiện ra.

Màn đêm dần buông, nơi này phồn hoa lừng danh thiên hạ này vốn dĩ là cổ thành, cũng đã khoác lên một màu hồng, giăng đèn kết hoa, với đêm tối nhập nhằng rực rỡ, ánh sáng bốn bề lưu chuyển, tiếng âm ỉ phù hoa, cảnh tượng xa hoa lả lướt.

Mộ Dung Thu Thủy tách ra khỏi đám đông, một mình bước chậm chậm dưới ánh trăng trong hẻm nhỏ, đem phố đêm náo nhiệt bỏ lại đằng sau.

Một đóa hoa cúc tàn cuốn trong gió đêm, hắn đưa tay ra bắt lấy bông hoa, nhắm mắt lại ngửi, trong lòng bỗng nhiên bùng lên cảm giác đau đớn, ngũ tạng lục phủ đều mơ hồ đau buốt. Trong hẻm nhỏ u ám càng trở nên chật chội, hình như có lực lượng vô hình bị đè nén trong cơ thể hắn muốn thoát ra.

Bỗng nhiên, hắn khom lưng học ra một ngụm máu phun lên cánh hoa. Bông hoa cúc héo úa nhiễm đầy máu, cánh hoa hiện ra một màu sắc đẹp đẽ.

Sau đó, hắn ngửi được một mùi hương thanh nhẹ, chưa kịp ngẩng đầu lên đã thấy một ống quần màu trắng nho nhã xinh đẹp, bề mặt chiếc hài mềm mại xanh nhạt, đầu chiếc hài thêu một đóa hoa cúc mỹ lệ. Hắn lập tức cảm giác tim mình như một nồi nước sôi trào ra. Nhưng khuôn mặt tuấn tú lại kín như bưng không tỏ thái độ gì.

Đỗ Lương Dạ đưa tay chạm vào gương mặt hắn, khẽ vuốt ve. Tay nàng mát rượi và mềm mại, phủ lên gương mặt hắn, giống như phủ lên tim hắn, chậm rãi xoa lên sự nóng bỏng trong lòng hắn, từng chút từng chút đưa nỗi lòng không yên của hắn tĩnh lặng đến dễ chịu.

Mộ Dung Thu Thủy nhắm mắt lại.

Yên lặng chốc lát, hắn khẽ nhúc nhích, nắm chặt đóa hoa cúc dính vết máu ở trong lòng bàn tay.

“Ngày mai là trùng cửu, chúng ta đến Đền Bạch mã dạo có được không?” Giọng nói Đỗ Lương Dạ dịu dàng trong trẻo.

“Nghe nói có trọng thần triều đình sẽ tới, phụ thân người còn để người chạy loạn ư?”

” Tiếp đón họ, thật ra chỉ là một nghi thức, những...lễ nghi này thật sự là phiền phức đến chết đi được.” Nàng hơi nhíu mày lộ ra vẻ phiền chán, “nhưng buổi tối bọn hắn xem hí kịch, muội có thể lên đi ra ngoài.”

“Buổi tối hôm đó ta không rảnh.” Mộ Dung Thu Thủy ngắt lời nàng, cố để giọng nói của mình lạnh lùng.

“Thật sự không rảnh?”

“Thật sự.”

Khuôn mặt Đỗ Lương Dạ khẽ ửng đỏ.

Nàng trầm ngâm một lúc, giọng nói vẫn nhẹ nhàng: “Hôm nay muội đã gặp Vô Song, hẳn nói với muội, ba năm trước thật ra là muội cứu huynh, lẽ nào huynh không dự định báo đáp ân nhân cứu mạng hay sao?”

Mộ Dung Thu Thủy sững sốt, trong ánh mắt bỗng nhiên biểu lộ sự khó nói.

Ánh trăng đêm thu nghiêng xuống chiếu lên cây tử đằng xơ xác trên mặt đất, hẳn nghĩ tâm tư của hẳn giống như cây tử đằng xơ xác kia, vô cùng rối rắm.

Đỗ Lương Dạ vẫn lẳng lặng nhìn hẳn, cố gắng bắt được mỗi một biểu hiện trên mặt hẳn. Nhưng làm nàng thất vọng chính là, trên mặt Mộ Dung Thu Thủy chỉ có gợn lên sự đau thương, giống như ánh trăng hừng sáng giữa trời đông giá rét, ảm đạm.

Nàng có một loại dự cảm mơ hồ không rõ, là nàng yêu hoặc hận, đã không thể rời bỏ hẳn được.

Sự thừa nhận này làm nàng không kìm nén được sự bi ai.

Cơ thể nàng mềm nhũn dựa vào tường. Ánh trăng chiếu vào y phục màu trắng của nàng, gương mặt nàng lại giấu trong bóng tối, giọng nói của nàng tự dưng trở nên thê lương: “Muội thường hay nghĩ, có một ngày, chúng ta có thể đến một nơi không ai biết, ẩn cư ở đó.”

“Thật không? Muội cũng muốn như vậy ư?” Ngữ khí của hẳn châm chọc làm ngay cả bản thân hẳn cũng giật mình.

Đỗ Lương Dạ hơi sững sốt, một lát sau khẽ cúi đầu than: “Đúng vậy! Muội từng cho rằng, cả đời này của muội sẽ tuyệt không vì mấy vấn đề này mà phiền não...”

Nàng dừng lại, bỗng nhiên cao giọng: “Từ nhỏ muội đã lập lời thề, sẽ trở thành một người thủ đoạn độc ác, là người nói là làm được. Muội hận cơ thể nữ nhi này của muội, bởi vì cô ta, muội chưa từng có được tự do dù chỉ trong chốc lát. Nếu quả thực có kiếp sau, muội muốn làm một nam tử đường đường chính chính, đem càn quét tất cả bất bình trên đời này.”

Nàng đứng thẳng người để nói, cả người chìm đắm vào trong ánh trăng sáng tỏ, nét mặt thanh tú tỏa ra một sự anh khí hiếm thấy.

Mộ Dung Thu Thủy hơi giật mình nhìn nàng, hẳn cũng không biết Đỗ Lương Dạ là như vậy.

Ngõ nhỏ thành Lạc Dương đều đặc biệt chật hẹp, thế nên Đỗ Lương Dạ vươn tay ra nắm lấy tay hẳn. Nàng nhìn vào mắt hẳn, chân thành nói: “Huynh nói cho ta biết, rốt cuộc thế nào huynh mới buông tha hẳn? Hay là muốn ta giết họ Khúc kia...”

Những lời này giống như mũi nhọn đâm vào tim Mộ Dung Thu Thủy. Hẳn khẽ quát lên: “Câm miệng.”

Đỗ Lương Dạ khấn thiết nói: ‘Mộ Dung Thu Thủy, huynh đừng giả vờ ngớ ngẩn nữa. Trên đời này, một người có thể đi thật xa, quyết định bởi con đường dài ngắn. Huynh đã lựa chọn con đường này, thì đã định trước đi không thể xa được...”

Mộ Dung Thu Thủy hất mạnh tay nàng ra, lạnh lùng hỏi lại: “Ta không tha cho hẳn thì ngươi sẽ thế nào? Đem ta hóa thành tro cốt à?”

Đỗ Lương Dạ cười khổ, trả lời hẳn: “Sẽ không. Ta luyện tiếu giết huynh. Ta nghĩ, đại khái ta sẽ giam cầm huynh, vĩnh viễn ở bên cạnh ta.”

Mộ Dung Thu Thủy kinh ngạc nhìn nàng một hồi lâu, cuối cùng bật cười phá lên.

Nhưng Đỗ Lương Dạ bỗng nhiên viên mắt đỏ ửng. Giây tiếp theo, nàng gục vào lòng hẳn, khóc thất thanh.

Trái tim Mộ Dung Thu Thủy như tan nát.

Hắn ôm cơ thể mềm mại Đỗ Lương Dạ, không gian tràn ngập mùi hương thơm của nàng, nhẹ nhàng, thanh khiết làm người khác say mê.

Giữa ngấn gối, hắn nhớ lại đêm mùa đông của ba năm trước.

Bọn họ từ từ lâu ôm nhau đi về, giữa trời đông giá tuyết một màu trắng xóa, tuyết rơi dày vô cùng đẹp.

Lúc đó Vô Song đã say túy lúy, khuôn mặt trắng trẻo trẻ con đỏ bừng, ánh mắt lơ đãng, đi không còn vững nữa. Nhưng vẫn còn Đỗ Lương Dạ bên cạnh đang âm ỉ muốn đi đến Đền Bạch Mã ở thành Đông để ngắm hoa mai. Bọn họ bất đắc dĩ đành phải đỡ hắn đi đến Đền Bạch Mã. Đường tuyết trơn bóng, hắn cũng uống say khướt, vừa mới đi ra khỏi ngõ mà hắn đã say ngã mấy lần.

Đỗ Lương Dạ đành phải đi ở giữa đỡ hai người họ. Tửu lượng của nàng cũng thật tốt, uống càng nhiều mắt càng sáng, hai mắt trong suốt, sáng như ngọn lửa, khiến người khác không dám đến gần. Lần đầu tiên, hắn ở gần nàng như vậy, trọng lượng toàn thân dựa lên vai nàng. Hắn chưa từng say đến như vậy, nhưng lại không muốn tỉnh. Mượn phản xạ ánh sáng của tuyết, hắn thấy hàng mi của nàng cùng sống mũi thanh tú nhỏ nhắn, gương mặt cân đối càng toát lên vẻ dịu dàng.

Nàng vóc người cao gầy, đỡ hai nam tử đi một đoạn đường cũng thấy khó khăn, làn da trắng mịn khẽ ửng hồng, càng toát lên vẻ đẹp lay động lòng người. Hắn ngây ngốc nhìn, bỗng cảm thấy dưới chân trơn trượt, cả người khụy xuống kéo theo tất cả mọi người cùng ngã xuống. Hắn sợ nàng ngã đau, vội vàng dùng chân đỡ nàng, nàng liền ngã lên người hắn, Vô Song là ngã mạnh nhất, nhưng hắn thật sự say nên không cảm nhận được sự đau đớn.

Nàng mềm nhũn từ trên người hắn bò dậy, cười nửa miệng nhìn hắn. Ánh mắt như muốn nói: hừ, thì ra người không say. Gương mặt hắn nóng bừng, nhưng không biết lòng can đảm ở đâu bỗng nhiên xoay người chặn nàng lại, cúi xuống hôn lên gương mặt trắng mịn của nàng. Lại một lần nữa hắn phát hiện, hắn thường cho là biết về Đỗ Lương Dạ, lại như hoàn toàn không biết về nàng, ngay cả nụ hôn này.

3. Chương 05-06

Ôn Lương Tương theo sự chỉ dẫn của gã tiểu đồng đi vào trong viện.

Nàng vừa đi vừa thầm khen ngợi, xem như là nàng đang đi gặp người không quen biết, nhưng đối với bố cục của hoa viên này lại khen ngợi không ngớt. Vườn cây trong viện được bố trí hết sức độc đáo, hết sức khéo léo, người đi phải bước chầm chậm vào giữa như đi vào một bức tranh được cuộn tròn lại, một sự tạo nhã không nói nên lời.

Đang đi, sự tán thưởng trong lòng nàng bỗng biến thành sự sợ hãi. Nàng kinh ngạc phát hiện ra năm tòa lầu các kia được bố trí dựa theo một loại trận pháp mà thành.

Sự phát hiện này khiến nàng càng trở nên thận trọng.

Nàng vừa mới bước đến Tây Giang Nguyệt, lại phát hiện ra toàn bộ cửa sổ đều rộng mở, gió thu buổi tối khá lớn thổi phần phật tới đập vào làm cửa sổ vang lên những tiếng động.

Đứng sau song cửa sổ là một người ngồi đó, hai tùy tùng đứng bên cạnh, đầu người đó khẽ nghiêng sang bên trái, mái tóc đen nhánh đổ xuống bên cạnh, mặc dù đã được vắn lại nhưng mái tóc đen rối tung hầu như vẫn chấm xuống mặt đất, nhẹ bay theo gió.

Ôn Lương Tương chưa từng gặp một người nam tử nào có mái tóc đẹp như vậy.

Nàng nghe người ta nói, Thiên Hạ Vô Song là một người rất kỳ quái. Bất kể người nào gặp hắn, nhất định phải chờ hắn chủ động nói chuyện. Cho dù lúc đó hắn đang làm cái gì, kể cả việc gì đáng sợ cũng đừng làm gì cả, chỉ yên lặng đứng chờ ở đó, cũng không được quấy rầy hắn.

Cho nên, nàng yên lặng đứng ở cửa không nói gì.

Thế nhưng trong lòng nàng cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, rốt cuộc đằng sau bên ngoài cửa sổ có phong cảnh gì đẹp đến mê người mà có thể làm hắn ngồi si mê ở đó tròn một canh giờ liền.

Do đó, nàng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy đó chỉ là một bức tường đồ trơ trụi.

Nàng không hề biết, từ vị trí phía sau của Tây Giang Nguyệt, vừa lúc có thể thấy một hẻm nhỏ phía Đông bắc của Túy hoa âm, trong ngõ nhỏ có hai người đang ôm nhau.

Nàng cũng không nhìn thấy, gương mặt của Thiên hạ vô song toát lên sự âm trầm lạnh lẽo như tuyết thiên ngàn năm, sát khí lạnh lùng tràn ngập.

Mặt trăng lặng lẽ di chuyển giữa trời cao, đem ánh sáng soi rõ các tòa lầu các. Sắc trời một mảnh tối sẫm, trong cao. Vô Song hơi ngẩng đầu, thấy sắc trời tinh khiết như làn nước xuân không ngừng tràn ngập vào trong mắt hắn, dần dần tràn đầy lồng ngực, nặng nề áp lấy hắn.

Hắn thở mạnh ra, khó khăn xoay người lại, đôi mắt buồn bã bỗng nhiên trở nên sắc bén như chim ưng, sáng quắc quan sát nữ tử đằng trước.

Ôn Lương Tương mặc một chiếc váy thêu một đóa mẫu đơn điểm lệ, vì vậy nàng dành được một tia khen ngợi từ Vô Song.

Thần sắc hắn trở lại bình thường, khẽ gật đầu nói: “Chiếc váy này rất đẹp.”

Ôn Lương Tương không nói gì, nàng chưa từng gặp một người nào giống như Thiên Hạ Vô Song, vì hắn có một gương mặt đẹp đến kinh người. Ngay cả nàng cũng không ngờ được, Thiên hạ Vô Song danh chấn võ

lâm lại là một thiếu niên tao nhã xinh đẹp tuyệt trần. Nàng luôn tự hào về vẻ đẹp của mình, nhưng so với thiếu niên trước mặt cũng không thể sánh bằng.

“Người...thật là Thiên Hạ Vô Song?”

“Nếu như người có thể tìm được một người, hơn nữa hẳn nói hẳn là Thiên Hạ Vô Song, như vậy thì sẽ không phải là ta.” Ngữ điệu của Vô Song lười biếng và hài hước.

‘Xin lỗi.’ Nàng nhoẻn cười, chuyển vào chủ đề chính: “Ta đến là vì...”

“Hai vạn lượng bạc.”

“Người thậm chí còn chưa biết là chuyện gì mà đã ra giá rồi ư?” Ôn Lương Tương chột cao giọng lên.

“Từ khi Vô Song các xuất đạo cho đến này, có thể tiến thẳng vào Tây Giang Nguyệt, được trực tiếp bàn giá cả với ta, người là người thứ hai. Điều này, chẳng lẽ không đáng giá hai vạn lượng ư? Người phải biết rằng, giang hồ hiện này có thể gặp trực tiếp ta, thực sự không có mấy người.”

Vô Song nói xong thì cười rất tươi.

Ôn Lương Tương hoàn toàn hết chỗ nói.

Thiếu niên cầm tú hoa phục, trâm tinh duệ nguyệt, tóc dài búi cao, cả người bị che khuất, ánh trăng sáng vằng vặc trái lại trở thành nền như phụ trợ cho người này tồn tại. Trên người hẳn tỏa ra một loại khí thể khiến người khác có chút dè dặt khó hiểu, không dám làm càn, như đối mặt với một người vô cùng tôn kính cao quý, do đó tự đánh mất đi tư cách đối thoại.

Nàng lấy ra một tập ngân phiếu, đặt ở trên mặt bàn bằng gỗ lim phía bên trái.

“Ta muốn...”

“Từ từ đã, hãy để ta nhắc lại và giải thích một chút quy củ của Thiên hạ vô song các – tất cả những việc đêm nay người sẽ không được để người thứ ba biết, cho tận đến khi người chết, nếu người không làm được, thì đi ra kia...” Vô Song hất tay áo rộng thùng thình lên hướng ra phía cửa.

Ôn Lương Tương ghen hống, đành phải gật đầu.

Mọi người đều biết quy củ của Thiên Hạ Vô Song các chưa từng bị ai phá vỡ. Cho nên, bọn họ tiếp tục nói chuyện, không có ai là người thứ ba trên đời này ngoài hai người họ biết được.

Chúng ta chỉ duy nhất biết là, sau một nén nhang, Ôn Lương Tương rời khỏi Tây Giang Nguyệt.

Lúc nàng rời đi, trên mặt không tỏ ra một biểu hiện gì là nhẹ nhõm, trái lại là biểu hiện vô cùng nghiêm trọng.

Khi nàng đi rồi, Vô Song một lần nữa trở lại vị trí ngồi trước cửa sổ. Lúc này hắn phát hiện trong ngõ nhỏ chỉ còn lại Mộ Dung Thu Thủy đang lẳng lặng đứng đó. Gương mặt hắn đắm chìm trong ánh trăng sáng, hiện ra sự nhợt nhạt.

Vô Song suy nghĩ chốc lát, cả người bỗng nhiên như một mũi tên bay ra ngoài cửa sổ, tốc độ nhanh như tên bắn lao vút về phía Mộ Dung Thu Thủy ở trong ngõ nhỏ.

Mộ Dung Thu Thủy vẫn còn đứng yên bất động, nhìn thấy Vô Song sắp đụng vào mình liền hơi nghiêng người tránh, vươn cánh tay dài ra giữ lưng áo của hắn ta, vừa cười nói: “Haizz, người nặng quá, thành thật nói mau, chuồng ngựa ở hậu viện ba năm qua bị người ăn hết rồi phải không?”

Nói xong buông Vô Song ra, ôm vai hắn quan sát tỉ mỉ.

Vô Song lúc đầu thì mỉm cười, sau đó thấy khó đối diện với ánh mắt nóng bỏng như vậy liền giãy ra, ngược trở lại vỗ vỗ vai Mộ Dung Thu Thủy, trách cứ: “Người quay về Lạc Dương lâu như vậy rồi sao không đến thăm chúng ta?”

Mộ Dung Thu Thủy than khẽ một câu: “Rất nhiều việc phải xử lý, ta muốn chờ giải quyết xong rồi mới tới chỗ các người...” Thoáng thấy Vô Song há mồm định nói, hắn vội giải thích: “ Là chuyện riêng của ta, không muốn liên lụy mọi người. Huống hồ dính dáng đến các người, sự việc càng phiền phức hơn...”

Vô Song bật cười: “Phiền phức của chúng ta còn ít à? Cho tới bây giờ chỉ có phiền phức trốn chúng ta, chứ chúng ta chưa từng thoát khỏi phiền phức.”

Mộ Dung Thu Thủy giận tái mặt, ngữ khí cực kỳ nghiêm túc: “Sự việc trọng đại, người ngàn vạn lần không nên xằng bậy. Ta biết bản tính người chỉ sợ thiên hạ không loạn, không coi thiên hoàng lão tử vào mắt, nhưng Vô Song, lúc này đây, người nhất định phải đáp ứng ta, tuyệt đối không nên nhúng tay vào chuyện này.”

Hắn dừng lại, nhìn chăm chú vào mắt Vô Song, trầm giọng nói: “Người hãy hứa đi.”

Vô Song bị ép nhìn lại ánh mắt của Mộ Dung Thu Thủy, một đôi đồng tử đen kịt sâu không thấy đáy.

Mộ Dung Thu Thủy nhíu chặt mày, gọi hắn một lần nữa, ngữ khí khuyên nhủ: “Chuyện này thực sự không phải trò đùa. Người muốn giúp ta, ta hiểu. Nhưng chuyện này một ngày dính vào thì không thể gột sạch

sẽ. Hơn nữa, ta tin tưởng mình có thể tự giải quyết. Người hãy nghe ta một lần, đừng động vào chuyện này, được không?”

Vô Song trầm mặc giây lát, bỗng nhiên cười, gật đầu.

Mộ Dung Thu Thủy như trút được gánh nặng, cười tươi, nắm chặt bờ vai hần ta, cười nói: “Đây mới là huynh đệ tốt. Đi, chúng ta đi uống rượu.”

Ngay khi Mộ Dung Thu Thủy và Vô Song tại Yên Tân lâu hưởng rượu, Đỗ Lương Dạ đang ăn mỳ gần đó.

Nàng ngồi trong ngõ nhỏ hẹp dài, vừa ăn mỳ của lão Trương vừa đưa mắt quan sát Hội Xuân Lâu. Vị trí của Hội xuân lâu thật tốt, hai bên đều có ngõ nhỏ, bốn bề thông thoáng, sông Hà giống như đai ngọc chậm rãi chảy qua nó, đem toàn bộ thành lạc Dương chia ra làm hai.

Lúc này là đêm khuya, trong ngõ nhỏ tịch liêu có bốn con ma men loạng choạng đi lại, ngã dúi dụi tìm đường về nhà. Đỗ Lương Dạ tầm mắt sắc bén đảo qua bọn họ. Đúng lúc này, lão Trương nói: “Mấy người bọn họ đều là lão tửu quỷ sống gần đây, mười ngày thì có chín ngày sống trong mơ mơ màng màng.”

Âm thanh của lão không lớn không nhỏ, giọng điệu vẫn như thường ngày. Lúc lão nói thì vẫn đang ngồi xồm lấy nước rửa bát, cũng không hề ngẩng đầu lên nhìn Đỗ Lương Dạ.

Đỗ Lương Dạ thoáng nhìn thấy lão ta làm việc, bỗng nhiên không muốn ăn gì nữa.

Nàng buông đũa xuống, đẩy bát mỳ trước mặt sang một bên, nói: “Phạm đại nhân buổi trưa ngày mai vào thành, từ cổng Bắc đến phủ nha đi qua đoạn đường này, tuyệt không được để xảy ra sơ xuất gì, ngày mai người tự mình dẫn người đi giúp Phùng Nhị.”

Lão Trương không nói gì, nhưng bát trong tay lại vang lên hai tiếng động nhẹ.

Đỗ Lương Dạ trầm mặc một chút, lại nói: “Vị bà chủ Ôn này có thật sự là một bà chủ không?”

“Trước tối hôm qua, đúng vậy.”

“Hả?”

“Tỳ nữ Duyệt Ý của nàng ta, xuất thân từ Đường môn.”

“Ý là...” Đỗ Lương Dạ cười hờn hở, cong ngón tay gõ nhẹ lên bàn, trầm ngâm một lát rồi nói: “Ta thấy, hay là giao cô ta cho Cổ lão tứ của Cảnh môn...”

“Nhưng ta đã theo dõi cô ta tròn hai tháng rồi mà.” Ngữ khí của lão Trương tỏ vẻ không bằng lòng.

Đỗ Lương Dạ cười to hơn.

“Ta có một trực giác, lão Trương à, vị bà chủ Ôn này là một người vô cùng lợi hại, người không phải là đối thủ của cô ta.”

“Lẽ nào Cổ lão tứ mới là đối thủ của cô ta?” Lão Trương cười châm biếm.

“Cổ lão tứ không có đặc điểm gì nổi bật cả, cái nổi bật nhất là lưỡi biếng. Lão Trương, mọi việc phải nói lỏng một chút, người theo dõi chặt như vậy, người ta sẽ càng thêm thận trọng.”

Lão Trương tỏ ra không phục: “Cô ta giao hoạt thể nào, nhất định cũng sẽ lộ ra sơ hở...”

Đỗ Lương Dạ chỉ cười cười, đứng lên nói: “Vậy người cứ tiếp tục theo dõi, đừng quên việc ngày mai, ta đi trước.”

Nàng nói xong bỏ lại một thỏi bạc rồi đi.

Lão Trương không hợp tác là nằm trong dự liệu, nếu như lão ngược lại hợp tác mới là kỳ quái. Đỗ Lương Dạ cười nhạt, chuyển hướng đông đi về phía góc đường, lại xuôi theo sông Hà về phía Bắc, phủ nha của Đồ Kinh Tân Cầm Nhai, đi ngang qua đường cái, chạy thẳng đến cửa thành Bắc.

Mỗi một nơi nàng đều đi qua, đều có người quen để bắt chuyện.

Đỗ công tử đã trở về.

Mặc dù nàng trong trang phục nữ trang, mọi người vẫn theo thói quen gọi nàng là Đỗ công tử, bản thân nàng cũng thích cách xưng hô này, nàng đi thẳng vào cổng lớn của Đỗ phủ, lão quản gia cung kính chào đón, nói: “Tiểu thư đã trở về, lão gia còn đang ở trong thư phòng chờ người.”

Đỗ Lương Dạ khẽ nhủ mày, rồi lại lập tức nhoẻn cười, nói: “Ta sẽ qua đó, trời đã không còn sớm, lão đi nghỉ ngơi đi.”

Lão quản gia vâng lời rồi đi.

Đỗ Lương Dạ đi qua hoa viên, thấy trong thư phòng vẫn còn ánh đèn, một bóng người gầy gò hiện ra, có thể thấy được tâm sự ngổn ngang, khó có thể ngủ yên được.

Nàng đẩy cửa thư phòng, khẽ gọi: “Cha.”

Đỗ đại nhân xoay người lại, nói: “Cuối cùng con đã trở về. Cả ngày con đi đâu vậy? Phạm bá phụ của con ngày mai tới rồi, ta thấy trong lòng bất ổn, có cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy ra...”

Đỗ Lương Dạ rót một ly trà đưa tới tay phụ thân, tiện ngồi xuống chiếc ghế làm việc của ông, nói: “Cha đừng lo lắng, mọi việc đã có con...”

Đỗ đại nhân đưa chén trà vào miệng định uống, nghe vậy thì ngừng lại: “Con chỉ là một nữ hài tử...”

Đỗ Lương Dạ khẽ biến sắc, dùng ngữ điệu nũng nịu nói: “Cha, cha đừng quên, ngay cả Vương gia cũng khen con là nữ trung hào kiệt.”

Đỗ đại nhân càng tỏ ra phiền não: “Con tin như vậy ư? Con quá ngây thơ rồi...”

Đỗ Lương Dạ toàn thân bất động, không cười không nói.

“Phạm đại nhân trên đường đi bị ám sát hơn mười lần, thị vệ tử thương hơn hai mươi người, những thị vệ này đều là cao thủ giang hồ, kết quả cũng bị đám giặc kia...” lão dừng lại một chút, lần thứ hai thở dài thật sâu, lo lắng nói: “Nếu hắn ở Lạc Dương xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta làm sao mà biết ăn nói được chứ?”

Đỗ Lương Dạ mỉm cười: “Cha yên tâm, Phạm bá phụ tuyệt không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu.”

Đỗ đại nhân nhíu mày không nói.

Bên trong u ám, ánh sáng của ngọn đèn dầu nhỏ như hạt đậu.

Đỗ Lương Dạ khuyên phụ thân vào nghỉ ngơi, ông bỗng nhiên than thở: “Thiên cổ gian nan duy nhất tử. Ta đọc nhiều thánh hiền thì thư nhiều năm như vậy...”

“Phụ thân.” Đỗ Lương Dạ như bị đâm một nhát, liền ngắt lời ông: “Minh triều thể chế đã mục nát, kẻ gian nịnh hoành hành, chính là thiên mệnh khó tránh, ngay cả những nhà đại nho như Tiền Khiêm Ích, Phương Dĩ Trí đều quy thuận làm nhị thần (ý nói những quan triều đại trước đầu hàng và ra làm quan triều đại sau), cha cần gì cả ngày phải...” Nàng liếc mắt thấy sắc mặt phụ thân, vội vã im bặt.

“Xem ra Vương gia dạy dỗ người rất khá.” Đỗ đại nhân lạnh lùng nhìn nữ nhi: “Thế nhưng người đừng quên, người cũng là một người Hán.”

Đỗ Lương Dạ cụp mắt xuống, không nói gì.

Ngữ khí của Đỗ đại nhân ôn hòa hơn, nói: “Bất luận thế nào, trước đây nếu không có Phạm bá phụ của con, cũng sẽ không có bất kỳ người họ Đỗ nào. Thế nhân coi hắn là loạn thần tặc tử, ham cầu danh lợi, chúng ta tuyệt không thể thiếu cảnh giác.”

Đỗ Lương Dạ nói: “Con vừa đi dạo một vòng trong thành, đoạn đường từ Bắc môn đến phủ nha được an bài rất thỏa đáng, bất kể nơi nào có thể ẩn thân được, con đã sắp xếp người tỉ mỉ tuần tra, cha cứ yên tâm đi.”

Đỗ đại nhân vẫn còn lo lắng, cuối cùng nàng phải khuyên nhủ mãi mới quay về phòng nghỉ ngơi.

Đỗ Lương Dạ một mình trở về phòng, cởi áo ngoài ra, chỉ mặc một chiếc áo trắng đơn rồi ngã người xuống giường, nặng nề ngủ.

Trong mơ, nàng chậm rãi đi qua thành Lạc Dương, giống như một đóa mẫu đơn đang đi dạo đêm.

Thành Lạc Dương trong bóng đêm như một đứa trẻ con ngủ sau, yên bình.

Nàng thấy Mộ Dung Thu Thủy trẻ tuổi sáng sớm đi qua hẻm nhỏ bên ngoài tường nhà nàng, đưa tay ngắt một cành hoa quế trời ra ở đầu tường đưa lên mũi ngửi, biểu hiện trên mặt hạnh phúc như vì có thể ngửi được mùi hương hoa quế.

Hắn yên lặng đi sát theo sau nàng, đi qua một ngõ phố lớn; hoặc là đi qua nàng giả vờ như tình cờ gặp, sau đó ngay cả tìm cớ để nói chuyện phiếm cũng không có. Dưới ánh trăng, dáng vẻ tươi cười ngượng ngùng của thiếu niên ngốc mà đáng yêu. Bỗng nhiên trong lúc đó, một ánh sáng mạnh mẽ hiện lên, trên gương mặt tuần tú của hắn máu tràn ra như hoa mai.

Vô cùng đẹp để khiến người khác kinh hãi.

Nàng giật mình tỉnh giấc, ngẩng lên thấy ánh trăng huyền diệu ngoài cửa sổ, có hai tiếng chim không biết tên kêu véo von rồi vỗ cánh bay đi. Bầu trời trong trẻo, cô tịch đến vô hạn.

Nàng tóc tai bù xù ôm chiếc chăn gấm lẳng lẳng trầm tư.

Cho đến nay, Thiên Hạ Vô Song các vẫn không bỏ qua việc điều tra nàng. Trong nàng như tấm băng mỏng, thận trọng, tự nhận mình là người cẩn thận, không ngờ vẫn bị Vô Song nhìn ra manh mối, không chỉ có Vô Song, đại khái Mộ Dung Thu Thủy cũng đã biết, nhưng chưa đến mức biết nhiều so với Vô Song, hẳn thực sự không phải là người ngu ngốc mà không thể phát hiện ra cái gì.

Năm đó đối với sự theo dõi của Mộ Dung Thu Thủy, lúc đầu nàng cũng nhận định có dụng ý khác, thâm cười nhạt. Cho đến một ngày tại đồ phường Bát Thông, nàng bừng hiểu, bỗng nhiên ý thức được thì ra thiếu niên này là thích mình.

Tình cảnh ngày đó là như này.

Đỗ Lương Dạ theo thói quen cải nam trang đến đồ phường Bát Thông mới mở ở thành Lạc Dương, nàng chơi ở đó cả đêm, bạc trên người toàn bộ đã bị thua hết, còn thiếu nợ người ta năm trăm lượng bạc, đành phải xin ghi vào sổ nợ, ngày mai sẽ tới trả tiền.

Đáp án đương nhiên là không thể.

Có ba nguyên nhân: Thứ nhất, đêm đó có hai tên họ Vũ từ vùng khác tới quản lý, nóng lòng muốn lập công với chủ tử. Thứ hai, năm trăm lượng quả thật không phải là con số nhỏ. Thứ ba, bọn họ không nhận ra Đỗ Lương Dạ là ai. Hai bên cùng thương lượng, có người đứng bên cạnh ra ám chỉ nói nàng là công tử của phủ đài đại nhân. Ai ngờ ám chỉ lại không đầy đủ, trái lại còn làm hỏng việc. Hai tên họ Vũ này mặc dù mới vào thành Lạc Dương không lâu, cũng biết Phủ đài Đỗ lão gia có một hòn ngọc quý trong tay, nên tổ thái độ thăm dò đối với người được cho là hòn ngọc quý này.

Vì vậy, khi nhận định nàng là một kẻ bịp bợm, liền thẳng tay làm nàng nhục nhã.

Không biết vì duyên cớ gì mà người giang hồ thô kệch này lại dùng những từ ngữ vô cùng hạ lưu, chúng cợt nhả bình phẩm nàng từ đầu đến chân, ngôn ngữ hết sức thô lỗ bẩn thỉu, cho đến khi nàng tức giận mặt đỏ bừng, nếu không phải sợ phụ thân quở trách, lại thêm trước kia đuối lý, nàng đã ngay lập tức đem đồ phường này hủy đi rồi. May mà Mộ Dung Thu Thủy xuất hiện đúng lúc, giải vây cho nàng.

Sau khi hai người ra khỏi đó, Mộ Dung Thu Thủy bắt đầu uốn lưỡi giải thích việc mình đột nhiên xuất hiện tại đồ phường. Nàng vừa nghe, trên mặt cười rất tươi tắn như hoa sen, vừa mắng hắn trong lòng: con bà nó chứ, có trời mới tin người.

Nhưng ngoài miệng thì nàng không nói vậy. Dáng vẻ nàng tươi cười, đầu tiên là hùng hồn biểu đạt những lời cảm tạ hẳn, sau đó biểu thị ngày mai chắc chắn sẽ đem năm trăm lượng bạc tới, sau đó còn tiến thêm một bước nói mình mở yến tiệc tại Yến Tân lâu, mời hẳn tới tham dự.

Cuối cùng khách sáo nói hai câu rồi chia tay.

Trên đường đi về, nàng càng nghĩ càng không nuốt trôi sự tức tối, quyết định quay trở lại giáo huấn hai tên không biết trời cao đất rộng là gì kia. Ai ngờ nàng còn chưa vào đã nghe tiếng kêu thét như lợn chọc tiết bên trong, vô cùng thâm hiểm.

Mộ Dung Thu Thủy mạnh mẽ đá lên người đang nằm dưới đất, mắng: “Hai tên các ngươi là tên quỷ nơi nào mà dám nói những lời như vậy đối với nàng? Dám bất kính đối với nàng hả?”

Hắn mắng chửi hai tên này quanh đi quẩn lại cũng chỉ có hai câu này. chắc là chỉ đến thế mà thôi, còn hai tên đó thì chỉ biết kêu la.

Lúc đó, hai đèn lồng đỏ trong đồ phùng thấp lên cao nên nàng có thể đặc biệt thấy rõ gương mặt của Mộ Dung Thu Thủy: đồ bưng dưới ánh đèn lồng, hai tròng mắt đen bóng sáng rực có thể so sánh với hai hòn ngọc sáng, giọng nói đầy tức giận. Trong đầu nàng chợt có một ánh sáng mạnh mẽ quét qua như tia chớp chém vào và mở ra thế giới tình cảm hỗn loạn của nàng. Nàng thấy mình như nụ hoa phong nhụy, trong nháy mắt bỗng nhiên thì nở rộ.

Ngay tức khắc, trái tim nàng như ngọc lưu ly trở nên trong suốt.

Ước chừng lúc này đã vào canh ba giờ Dần, sắp chuyển sang ranh giới giữa ngày và đêm, là thời khắc đêm thành Lạc Dương yên tĩnh và an bình.

Mộ Dung Thu Thủy chia tay với Vô Song, cả người mang theo cảm giác say chén choáng, đi qua đầu phố thành Lạc Dương hiu quạnh. Hắn đi qua phủ nha Lạc Dương, sau đó đi theo hướng bắc dọc theo sông Lạc Hà, đi nàng qua đường lớn thành bắc, rồi đi tới một hẻm nhỏ bên ngoài Đỗ phủ.

Hẻm nhỏ yên tĩnh tối tăm nằm dưới ánh trăng, từng cánh hoa quế li ti rơi xuống đất, trong không khí còn sót lại mơ hồ mùi hương thơm của hoa quế. Hắn dựa người vào vách tường, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, khoe môi khẽ nhếch lên cười.

Trên đầu bức tường hiện ra đầu một người, trong bóng tối một đôi mắt to sáng nhìn hẳn, nhẹ giọng trách mắng: ‘Dâm tặc to gan, đêm hôm khuya khoắt ngươi định làm gì?’

Mộ Dung Thu Thủy nhìn Đỗ Lương Dạ, nói nhỏ: “Bỗng nhiên rất nhớ muối thì đến.”

Đỗ Lương Dạ lần đầu thấy hắn thẳng thắn như thế, trong lòng cảm động, nhưng phụng phịu hỏi: ‘Có thật thế không?’

Mộ Dung Thu Thủy nghiêm chỉnh đáp: “Thật.”

“Sau tối này huynh có thời gian rảnh nữa không?”

“Không.”

Đáp án này căn bản nằm trong dự đoán của Đỗ Lương Dạ, nhưng hắn nói vậy nàng vẫn thất vọng, bĩu môi nói: “Vừa mới gặp mặt, giờ đã muốn gặp muối, huynh gạt ai vậy?”

“Thật sự rất nhớ muối mà.” Mộ Dung Thu Thủy lộ tính trẻ con.

Cả người Đỗ Lương Dạ lập tức từ đầu tường bay ra ngoài, hắn dang hai tay ra ôm tấm thân thơm ngát vào lòng, cúi xuống nhìn người trong lòng mình, mái tóc đen bay nhẹ nhẹ, sống mũi nhỏ nhắn, đôi mắt trong veo không dấu được ý cười trong đó. Hai cánh tay choàng qua cổ hắn, ống tay áo rộng thùng thình tuột xuống tận khuỷu tay, lộ ra hai cánh tay trắng như tuyết làm trái tim Mộ Dung Thu Thủy dao động.

Đỗ Lương Dạ như biết tâm tư của hắn, ghé vào hôn lên môi hắn.

Sau một lúc lâu, Mộ Dung Thu Thủy buông nàng ra, nhìn thật sâu người trong lòng, ánh mắt thâm tình tràn đầy. Cuối cùng, Đỗ Lương Dạ từ trước đến nay chưa biết xấu hổ là gì cũng phải cúi đầu thẹn thùng.

Trong lòng Mộ Dung Thu Thủy đột nhiên nảy sinh cảm giác đau đớn dịu dàng.

Hắn ôm chặt Đỗ Lương Dạ vào ngực, dịu dàng nói: “Muội có biết, ba năm qua, việc mà ta dồn hết lòng để làm là việc gì không?”

Đỗ Lương Dạ không nói gì, phải rất lâu sau, nàng mới hỏi khẽ một câu: “Là phản Thanh phải không?”

“Sai. Không phải việc này. Ba năm qua ta toàn tâm toàn lực làm một việc, đó chính là quên muội đi...” hắn cười khổ, nói khẽ; “Nhưng, ta không làm được. Ta không làm được Lương Dạ à.”

Hắn nói xong thì vùi mặt vào hõm vai của nàng, một giọt nước mắt rơi xuống thấm vào da nàng.

Đỗ Lương Dạ cảm giác như bị que hàn in dấu vào làn da nàng như bỏng rát, đốt cháy cõi lòng của nàng. Nàng tựa trong lòng hắn rất lâu cũng không cử động.

Một lúc lâu sau.

Nàng buông hắn ra, từ trên người hắn nhảy xuống đất, nói: “Đi, muội đưa huynh đến một nơi.”

Nói xong liền kéo hắn đi về phía qua rừng trúc.

Mộ Dung Thu Thủy đi theo nàng ra đến bờ sông. Đỗ Lương Dạ lấy từ trong đám cỏ lau một chiếc thuyền, chiếc nơ kết đồng tâm đỏ chói lấp lư không ngừng, chính là chiếc thuyền hôm qua nàng chèo.

Hắn hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Nàng cười: “Đi rồi sẽ biết.”

Lúc này trời đã gần sáng, mặt nước tỏa ra một làn sương trắng nhẹ, ngược lại từng gợn sóng lạnh lẽo lại trong suốt, chậm chậm lan rộng ra. Đỗ Lương Dạ cầm mái chèo đẩy dọc theo mặt nước sông Lạc Hà, mái tóc đen phất phơ bay trong gió, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn như ngọc, nét mặt lộ rõ vẻ tươi tắn dịu dàng, đôi mắt sáng như sao.

Mộ Dung Thu Thủy chăm chú nhìn nàng, ngây ngốc.

Yên lặng trong chốc lát, hắn mới hỏi: “Lạnh không?”

Giờ đang là cuối mùa thu, trên mặt sông cảm giác khá lạnh, hơi nước ẩm ướt, Đỗ Lương Dạ lại mặc một chiếc áo trắng đơn, nhưng nàng lắc đầu cười nói: “Không lạnh.”

Mộ Dung Thu Thủy mỉm cười.

Về phương diện này từ trước đến nay nàng không hề yếu ớt, mà là một nữ tử rất mạnh mẽ, thậm chí nàng rất ít khi làm nũng, ngay cả nói vài câu tình cảm cũng rất thẳng thắn, nhiều lắm thì đỏ mặt cắn môi không nói, nhưng lúc vui vẻ thì không hề giấu diếm, nói là đặc biệt, thì là hồn nhiên ngây thơ, nói khó nghe một chút, thì là thiếu sự rụt rè. Nàng cũng không phải là người biết lợi dụng những ưu điểm của bản thân, giống như không biết mình xinh đẹp, mà lại không biết đầu tư vào vẻ đẹp đó – đương nhiên, những lời này là do Giang Hú nói.

Giang Hú còn nói, nếu như một nữ nhân không biết làm nũng với người, rõ ràng là nàng không yêu người.

Lần đầu tiên hắn nghe được câu nói đó thì vô cùng hoang mang, lo được lo mất, suy nghĩ mất một thời gian rất dài, là rốt cuộc Đỗ Lương Dạ có yêu hắn không? Nàng có lúc vô cùng chủ động, kéo hắn đi vòng vòng, hai mắt chứa đầy tình cảm nhìn hắn, vẻ mặt nửa cười nửa không, giống như phá vỡ bí mật của hắn. Có mấy lần, hắn nghĩ nàng sẽ nói gì đó, cuối cùng nàng lại không nói gì cả. Có đôi khi, bỗng nhiên nàng biến mất hai tháng, hôm sau gặp hắn, dáng dấp vẫn rạng rỡ như trước, ngược lại làm hắn suy nghĩ – là có đúng hắn đơn phương không!

Sự việc tiến triển, là đêm đó bọn họ cùng đến đền Bạch Mã ngắm mai.

Nhớ lại đêm đó, trên mặt Mộ Dung Thu Thủy tự nhiên cười lên. Ngay sau đó bị một làn nước lạnh hắt vào, hắn tránh không kịp.

“Ngốc, đang suy nghĩ gì vậy?” Đỗ Lương Dạ khẽ cười hỏi.

Hắn trừng mắt với nàng, giả vờ giận giữ nói: “Không nói uội biết.”

Còn chưa nói xong lại bị hắt nước lên. Lần này thì hắn có phòng bị, chưa thấy hắn nhấc chân mà cả người hắn đã chuyển sang đến bên Đỗ Lương Dạ, kéo nàng lại.

Đỗ Lương Dạ cầm trong tay hai mái chèo, vẻ mặt hờn dỗi dùng khuỷu tay chặn lại ở ngực hắn.

Mộ Dung Thu Thủy cảm thấy hơi thở của nàng thơm ngát lạnh lạnh, tim hắn lại rung động, hắn nghiêng đầu hôn lên môi nàng, đầu tiên là lướt qua rất nhẹ, sau thì mạnh mẽ dùng lưỡi quện lấy nàng.

Giây lát, chỉ nghe “chát” một tiếng, hai mái chèo cùng rơi xuống nước.

Mộ Dung Thu Thủy ghé sát vào tai nàng, nói :”Ta đang nhớ vào cái đêm ở Đền Bạch mã kia...”

Cơ thể Đỗ Lương Dạ mềm yếu trong lòng hắn, khẽ hừ mũi: “Bại hoại, huynh thật xấu xa.”

‘Ta rất xấu sao?’

“Đúng, rất xấu.”

“Xấu xa như nào? Muội nói thử xem nào...”

“Thì là như này.”

“Như nào?”

Đỗ Lương Dạ hừ một tiếng không nói gì nữa. Qua một lúc, Mộ Dung Thu Thủy mới cười khê: “Đêm đó tại đền Bạch Mã, muội là như này, sau đó ta cũng như này, vậy, tóm lại là muội như này, ta cũng như này...”

“Huynh thật sự là rất xấu xa.” Đỗ Lương Dạ rút cuộc cũng thẹn thùng, đánh vào ngực hắn một cái, rồi lại bật cười.

Chiếc thuyền dập dờn trên sông, chiếc nơ đồng tâm màu đỏ chói cũng bỗng bồng bềnh theo không ngớt, màu sắc diễm lệ soi xuống dòng nước trong suốt càng diễm lệ, vô cùng diễm lệ.

Rất lâu sau.

Giọng nói của Đỗ Lương Dạ mới vang lên: “Trời sáng rồi, đứng lên đi, muội đưa huynh đến một nơi.”

Mộ Dung Thu Thủy vẫn còn ôm nàng, vùi đầu vào tóc nàng, âm thanh khàn khàn nói ;”Muội mặc chiếc áo đơn này, không nên ra ngoài lạnh, chúng ta trở về đi.”

Đỗ Lương Dạ kiên quyết nói: “Không được.”

Mộ Dung Thu Thủy buông nàng ra, ngẩng đầu lên nhìn, cười nói: “Mái chèo đã rơi rồi, muội lấy gì để chèo thuyền.”

“Ngốc quá, không phải còn có cây sào sao?”

Đỗ Lương Dạ với chân hắt cây sào lên, Mộ Dung Thu Thủy nắn lòng lại một lần nữa đi vào trong khoang thuyền, trong lòng nảy sinh sự cảm thán.

Chiếc thuyền ngược dòng mà đi, quanh co khúc khuỷu một vòng, bỗng nhiên nhập vào một lưu vực rất rộng. Bờ sông bên phải là một đền miếu lụi bại, tường đổ, tiêu điều, có lẽ là do chiến tranh phá hỏng. Bên trái phía Tây là thành Lạc Dương, đó là một kỹ viện nổi tiếng, mặc dù sắc trời đã sáng nhưng có thể thấy được đèn đuốc vẫn sáng rực, thật sự không phải là đêm.

“Mỗi khi trong lòng muội không vui thì thường chèo thuyền ra đây, nhìn phong cảnh của bờ sông bên kia, vĩnh viễn náo nhiệt không dứt, đủ mọi loại người đủ mọi màu sắc, đi ra đi vào không ngớt, tiếng hoan ca cười vui không ngừng truyền tới đây, muội cảm nhận được niềm vui của bọn họ, tâm trạng vì thế mà cũng thay đổi theo, huynh nói xem có kỳ lạ không?”

Mộ Dung Thu Thủy vốn đang nằm trong khoang thuyền để mặc thuyền chạy, hắn chậm rãi ngồi lên ngay ngắn, hai mắt quan sát phong cảnh hai bên bờ sông, căn bản không nghe thấy Đỗ Lương Dạ nói gì.

Nàng cười hì hì giơ cây sào lên cao, một làn nước hắt lên.

Mộ Dung Thu Thủy theo bản năng nghiêng đầu một chút, chăm chú nhìn nàng, trêu chọc nói: “Muội còn như vậy nữa, ta coi như là một lời mời đấy.”

Đỗ Lương Dạ đỏ mặt, ghéech cằm lên, hừ nói: “Huynh xuống thuyền đi, muội về.”

“A, muội để mặc ta ở giữa chỗ này ư?”

“Muội không ném huynh xuống nước là đã khách sáo lắm rồi.”

“Tuân mệnh, ta lại bắt đầu nhớ muội rồi.”

Đỗ Lương Dạ không lên tiếng, nhưng đôi mắt đẹp để lại cong lên như vầng nguyệt.

Mộ Dung Thu Thủy đứng lên hôn vào mặt nàng, rồi quả thật là nhảy xuống thuyền.

Đỗ Lương Dạ cũng đổi hướng thuyền, sau một lúc, thì biến mất sau đám cỏ lau.

Bốn bề không còn tiếng ếch kêu đã yên tĩnh, chỉ còn lại vài tiếng côn trùng vang lên rả rích.

Mộ Dung Thu Thủy đạp nhẹ lên đám cỏ đi qua bờ sông bên kia tới đền miếu phía trước, theo thềm đá chậm rãi bước lên, chỉ thấy bên trong tường đổ nát, lá cây khô rụng đầy mục nát trên mặt đất, dường như đã rất lâu rồi không có dấu chân nào tới đây.

Hắn đi xung quanh một vòng, đi ra phía sau quan sát một hồi, rồi sau đó lại vượt qua bức tường trở về, đứng ở bậc thềm phía trước cách vùng nước một khoảng rộng, nhìn sang phía Tây đường phố bờ bên kia. Tuy chỉ cách một con sông, mà lầu quán san sát đẹp mắt, phồn hoa náo nhiệt.

Hội Xuân lâu nằm ở phía Tây đường phố bên đó.

Trong nháy mắt sắc trời đã sáng. Mặt trời phía Đông đỏ rực rỡ, mặt trời đỏ tròn to nhô ra từ đỉnh núi, tỏa ánh sáng khắp nơi, xa xa núi rừng, nhà ở giống như một màu vàng, thành Lạc Dương yên tĩnh đang chậm chậm trở mình thức dậy.

Mộ Dung Thu Thủy đứng yên một lúc, sau đó dùng khinh công theo bờ sông bay vút lên như tên bắn. Vì là sáng sớm nên ngoài thành bờ sông một bóng người cũng không có. Hắn tìm được một bến đò ở lưu vực sông chật hẹp, ngắt vài cây lau sậy chắn ngang, ném một cây xuống mặt nước sau đó phi thân nhảy lên, lúc cần đáp xuống thì lại ném một cây khác, cứ như vậy liên tiếp vượt qua sông, thần không biết quỷ không hay đi vào trong hẻm nhỏ ở thành Tây.

Nơi này đối với hắn rất quen thuộc như nằm lòng bàn tay.

Rất nhiều ngày nay, hắn liên tục ở trong thành tìm kiếm lối ra, nhưng chưa từng nghĩ thì ra tìm được lối ra ở đây.

Bất luận việc này có thành công hay không, bọn họ không thể tiếp tục ở lại thành Lạc Dương, mà về mặt này không thể nghi ngờ là quan phủ sẽ đề phòng vô cùng nghiêm ngặt, đại khái con đường này là duy nhất có thể an toàn rời đi.

Chỉ là, con đường này có thực sự an toàn không?

Có trời làm chứng! Hắn vô cùng hận bản thân mình, hận sự cần trọng dè dặt của mình. Nhưng, hắn phải như vậy, hắn phụ trách tính mạng của ba mươi sáu huynh đệ cùng với số phận nhiều người khác, trách nhiệm nặng nề.

Hắn phải như vậy!

Ba năm trước đây, nhóm bảy người của Hứa chương môn bị giết một cách thần bí ở Hạnh hoa thôn, không một người nào sống sót. Quan phủ dán bố cáo khắp nơi, điên cuồng bắt người, dư luận xôn xao. Hắn và sư phụ Khúc Lan bị ép ngay buổi tối ngày hôm sau phải rời khỏi thành Lạc Dương.

Từ Hứa chương môn và sáu gã thủ lĩnh quan trọng toàn bộ đều bị giết hại. Phái Huyền nguyệt kiếm ở Thục Trung liên tiếp bị quan phủ bao vây diệt trừ, lúc đó thất bại hoàn toàn, môn hạ đệ tử chia năm xẻ bảy, thất lạc chẳng rõ tung tích.

Lúc đó sự nghiệp phản Thanh đối với hắn và sư phụ Khúc Lan mà nói là sự đả kích nghiêm trọng, bọn họ vốn dự định bắt tay hợp tác với nhau, đội ngũ phản Thanh sẽ lớn mạnh hơn, nhưng hiện giờ chỉ là công dã tràng.

Vì thế, nhiệm vụ của Mộ Dung Thu Thủy càng ngày càng thêm gian nan.

Khúc Lan là sư phụ của hắn, có ơn bồi dưỡng chi ân với hắn, năm đó người chết đầy đường, Khúc Lan sư phụ đã mang theo hắn trải qua cử tử nhất sinh mới có ngày hôm nay, hai người không phải là phụ tử, mà còn hơn là phụ tử. Nếu lời sư phụ nói là thật, như vậy, hắn chính là nhi tử của Đại Thuận Vương, là người đứng đầu mọi người, gánh vác trách nhiệm nặng nề.

Nói là phản Thanh phục Minh, vậy mà những người Vương gia đang tận sức tranh giành lại hoàng thống thì không một ai coi Khúc Lan sư phụ vào mắt. Vì vậy, Mộ Dung Thu Thủy bắt buộc phải ngồi lên vị trí này, số phận đứng ở đầu sóng ngọn gió, Khúc Lan sư phụ ở bên cạnh luôn chỉ bảo, nghiêm nhiên trở thành thủ phụ nội các.

Hắn không muốn làm thủ lĩnh anh hùng gì đó, nhưng hắn không có sự lựa chọn nào. Hắn không dám tưởng tượng, nếu có một ngày, hắn nói với sư phụ: con không muốn làm người đứng đầu, con mặc kệ. Sư phụ chắc là sẽ không lưu tình mà chặt bỏ đầu hắn xuống, hoặc là phế hắn đi. Đây hoàn toàn là điều có thể, hắn đã từng thấy sư phụ xử trí những kẻ phản bội như nào rồi. Một đao chém xuống, máu tuôn như mưa bắn vào y phục của ông, ánh mắt ông như loài lang sói đối ngoài cánh đồng hoang vu.

Không chút lưu tình nào!

Đương nhiên Mộ Dung Thu Thủy không hề sợ chết. Nhưng, hắn e ngại ánh mắt đau xót bi ai của sư phụ, giống như một kẻ tiểu nhân không biết báo đáp, một người chẳng khác gì A Đẩu (ví với kẻ bất tài), một người làm ông cực kỳ thất vọng. Đây là điều hắn không muốn thấy, cho nên, cho dù hắn không nhiệt tình nhiệt huyết với sự nghiệp phản Thanh phục Minh, nhưng hắn vẫn toàn lực ứng phó, kiệt lực làm.

Cuộc sống là một điều rất khó khăn, nó làm cho Mộ Dung Thu Thủy mọi việc đều cần trọng. Một người có kinh nghiệm giang hồ nhiều năm, chắc chắn rất nhiều nguyên tắc mười phần đều bị phá vỡ.

Trong đó, cái mà Mộ Dung Thu Thủy lĩnh hội sâu nhất, chính là tính người.

Đương nhiên hắn không phải là nghi ngờ Đỗ Lương Dạ, nhưng hắn nghi ngờ phụ thân của Đỗ Lương Dạ – Đỗ đại nhân.

Ba năm trước, lúc phái người truy nã phản tặc, khiến cho thành Lạc Dương xôn xao, gà chó cũng không yên, chính là vì Đỗ đại nhân này. Vậy thì, trong tay ông ta rốt cuộc nắm giữ bao nhiêu tin tức? Đối với mình, cùng với quan hệ với Đỗ Lương Dạ, ông ta biết nhiều hay ít? Ông ta có thể lợi dụng ngay cả với con gái mình hay không?

Nói cách khác, con đường này có thể chỉ là một cái bẫy, chỉ chờ hắn nhảy vào?

Hắn trầm tư chuyển sang góc đường, hai ba bước liền đi bước vào khách điểm Phượng Phi.

Trong đại sảnh được quét tước rất sạch sẽ, có mùi hương thơm ngát, rõ ràng là hương liệu cao cấp. Trên bàn hai cây nến đỏ đã cháy gần hết, ánh nến leo lét chập chờn, hai tên tiểu nhị còn đang tựa ở quầy hàng ngủ gà ngủ gật.

Hắn cảm thấy mệt mỏi, nhẹ nhàng bước lên lầu, đứng trước phòng mình một chút, sau đó đẩy cửa đi vào, cả người ngã lên giường ngay cả giày cũng không thêm cởi, cứ thế mà ngủ.

4. Chương 07-08

Mộ Dung Thu Thủy tỉnh giấc trong tiếng pháo. Ánh nắng nhảy nhót bên song cửa sổ, hình như bên ngoài cũng sợ hãi bởi tiếng pháo nổ kinh thiên động địa. Hắn rời giường cởi thắt lưng, cởi trường bào trên người ra, thay một chiếc khác, búi lại mái tóc đen dài, lúc này mới thông dong bước tới bên cửa sổ để nhìn. Chỉ thấy đội nhân mã rất đông đi qua, hơn một đội hộ vệ đeo đao đi ở phía sau, mặc dù trên đường người không nhiều nhưng hai đội quan binh trái phải vẫn duy trì trật tự.

Hắn hơi nhô người ra, nghiêng đầu nhìn xa xa, trong đám người chính tề đó có một con ngựa đỏ thẫm, người trên ngựa vóc người thanh tú, y phục rực rỡ như mọi lần, tóc dài được búi lên cao, đuôi tóc đen lơ đãng rơi trên lưng. Không thấy gương mặt của nàng cũng biết lúc này đôi mắt nàng nhất định là lạnh

lòng trang nghiêm. Mộ Dung Thu Thủy bắt giác cười, cho đến khi đám người kia khuất tại góc đường hắt mới lưu luyến xoay người lại.

Vừa mới xoay người lại, nụ cười trên mặt chợt đông cứng lại. Trong phòng không biết từ bao giờ có một người ước chừng năm mươi tuổi đứng ở đó, vóc người cường tráng, mặt râu quai nón, hai mắt lộ tinh quang, sắc mặt thâm trầm nhìn thẳng vào hắn.

“Nếu như ta không phải là sư phụ ngươi mà là kẻ địch của ngươi, thì lúc này ngươi đã bị giết chết rồi.”

Giọng nói của ông ta không lớn nhưng lạnh lùng, ngữ điệu trung bình toát lên sự âm nhu, vô cùng tương phản với vẻ bề ngoài của ông ta.

Mộ Dung Thu Thủy hơi sụp mắt: “Xin lỗi, sư phụ.”

Ông ta lạnh lùng nói: “Ngươi nên xin lỗi bản thân ngươi. Họ Mộ Dung kia, bất cứ lúc nào cũng không được buông lời cảnh giác. Ngươi nên nhớ kỹ, nếu không sẽ chết bất cứ lúc nào.”

“Vâng, sư phụ.”

Giọng nói của Khúc Lan sư phụ ôn hòa hơn, hỏi: “Sự việc đã sắp xếp rồi phải không?”

Mộ Dung Thu Thủy gật đầu, từ trong tấm vải bọc bảo kiếm rút ra một tấm da dê, đặt mở ra trên mặt bàn cho sư phụ xem.

Khúc Lan sư phụ nhìn kỹ một lúc, khi ngẩng đầu lên, sắc mặt rất ung dung, rõ ràng là khá hài lòng.

“Lúc này, ngươi nắm chắc mấy phần?”

“Bảy phần.”

“Bảy phần?” Khúc Lan sư phụ khẽ nhíu mày, “còn điểm nào khiến ngươi còn lo lắng hả?”

Mộ Dung Thu Thủy cười khổ: “Không ai có thể chân chính nắm giữ toàn bộ chi tiết một kế hoạch, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên...”

Khúc Lan sư phụ bỗng nhiên nghiêng răng gặm lên: “Bất luận thế nào, lúc này đâu, nhất định phải giết tên cầu tặc họ Phạm kia! Đương nhiên, nếu không phải vì tên cầu tặc này bày mưu tính kế, Thanh cầu há có thể thuận lợi nhập quan hay sao?”

Mộ Dung Thu Thủy cup mắt xuống, trong lúc sơ phụ nổi giận, hần đã tập thói quen im lặng. Khúc Lan sơ phụ bình tĩnh lại một chút, lại nói: “Vây người họ Ôn kia rốt cuộc là theo bên nào?”

Mộ Dung THu Thủy lắc đầu nói: “Đến hiện giờ, con vẫn không đoán ra lập trường của cô ta. Nhưng, tỳ nữ Duyệt ý của cô ta là người của Đường môn, hạ độc là bản lĩnh phi thường của cô ta.”

Hần tạm ngừng một chút, rồi trầm ngâm nói tiếp: “Ba phần không nắm chắc của chúng ta, có thể, ở trên người bọn họ.”

“Nói thế là sao?”

“Tuy rằng con không biết lai lịch cụ thể của cô ta như nào, nhưng có thể khẳng định, đằng sau cô ta có một tổ chức rất lớn mạnh. Người bên cạnh cô ta, mỗi người đều là một nhà, đoàn hí kịch vốn thường xuyên di chuyển, đương nhiên không có gì kỳ lạ, nhưng ngay cả người của Đường môn cũng dính dáng trong đó, dường như có chút khó hiểu...” Mộ Dung Thu Thủy khẽ nhíu mày, nói, “Người họ Ôn này rất nổi tiếng, thuộc hạ của cô ta tuyệt không thiếu tiền, nhưng bọn hần lại vô cùng tiết kiệm, thậm chí ngay cả bản thân cô ta cũng không có đồ trang sức hay y phục sang trọng gì, điều này cũng hơi kỳ lạ.”

“Nói như vậy, có thể cô ta cùng một con đường với chúng ta?”

“Cũng có thể, chỉ không biết người đứng sau cô ta là ai thôi?”

“Chúng ta không còn thời gian nữa, ngày mai là ngày trùng cửu rồi.”

Khúc Lan sơ phụ nhắc nhở hần, rồi cuộn tấm bản đồ lại để trong tay áo, “Ta và bọn Cao Kiện có chút việc trọng yếu cần thương lượng, bản đồ ta mang đi trước, người cẩn thận một chút.”

Mộ Dung Thu Thủy gật đầu, thấy bóng dáng ông đã đi khuất ngoài cửa sổ, mặt trời chói chang giữa không trung, lúc này hần mới thấy đói bụng, ra ngoài căn dặn bọn tiểu nhị đem cơm đến. Hần ăn được nửa, bỗng nhiên khẽ nhíu mày, đôi mắt đen kịt nheo lại, yên lặng lắng nghe.

Mơ hồ có tiếng ồn ào từ hướng Tây Bắc của khách điểm Phượng Phi truyền tới. Lúc này, ước chừng là canh ba buổi trưa, toàn bộ thành Lạc Dương vì Phạm đại nhân đến nên bầu không khí trở nên ngưng trọng, mọi người đều nhận được thông báo nếu không có chuyện quan trọng thì không được ra khỏi nhà, vì vậy hôm nay trên đường rất vắng người, ngay cả tiếng động, tiếng xôn xao cũng không có. Vì vậy, Mộ dung Thu Thủy có thể nghe được mơ hồ có tiếng đánh nhau. Sau đó, cả người hần giống như con chim bay lên nóc nhà của khách điểm lao về phía phát ra âm thanh đó.

Trong hẻm nhỏ có một thi thể, vẻ mặt kinh hoàng, đôi con ngươi mở trừng trừng như muốn thoát ra khỏi hốc mắt, hình dạng rất phần hện không cam lòng. Trên bức tường đen sì còn có một vết máu đỏ tươi vẫn chưa đông lại, âm áp từ trên tường chảy xuống thi thể.

Sát thủ đã không còn bóng dáng.

Mộ Dung Thu Thủy chỉ liếc nhìn rồi lập tức xoay người đi về hướng ngược lại.

Hắn nhận ra tử thi, đó là Bào Đường của Hội Xuân lâu, mỗi khi Phùng Lâu Lý lên sân khấu hát hí khúc, hắn luôn cúi đầu khom lưng bưng nước đi xuyên qua đám quần chúng, trên mặt lúc nào cũng tươi cười lấy lòng người. Mộ Dung Thu Thủy có một lần cho rằng: đáng vẻ tươi cười này của hắn không chê vào đâu được. Ngay cả một người như Bào Đường cũng không thoát. Rốt cuộc thì cạm bẫy lúc nào mới lộ chân tướng?

Ngõ nhỏ thành Lạc Dương hẹp dài, vô hình chung làm cho con người ta có cảm giác chật chội.

Mộ Dung Thu Thủy từ trong ngõ đi ra, trong đầu vẫn in dấu hình ảnh gương mặt của người chết, trong lòng bức bối. Nhưng, điều làm hắn khổ sở bi ai nhất, không phải là vì người huynh đệ chết trước, mà từ đầu đến cuối hắn không cảm thấy cái chết có ý nghĩa.

Cho dù có thực sự giết được Phạm Trình, thì có giết hết đám Thanh phản tặc không? Quả thực có thể lật đổ sự thống trị của Thanh triều, đem đuổi hết người Mãn ra quan ngoại được không? Nếu như nói, ba năm trước đây hắn còn có một tia vọng tưởng, còn hôm nay, ngay cả một tia vọng tưởng cũng không có. Tuổi tác cùng với sự từng trải càng nhiều, hắn càng cảm giác được sự nghiệp phản Thanh phục Minh là mơ hồ không có hy vọng. Hắn tin Khúc Lan sư phụ cũng cảm nhận được điều đó, cho nên ông càng lúc càng lo nghĩ, càng trở nên táo bạo, như phát điên thúc giục tất cả, mạnh mẽ vang dội, mọi việc đều phải nhanh! Nhanh! Nhanh!

Bởi vì ông biết, đã muộn thì không còn kịp nữa rồi, hoặc là đã không còn kịp nữa rồi.

Chỉ cần nghĩ như vậy, trong lòng Mộ Dung Thu Thủy như có một sự bi ai đè ép, trong lồng ngực hắn như có một màn xương mù đen dày đặc lấp đầy, chúng chen lấn vượt lên ra sức đè ép với không khí trong phổi để thoát ra ngoài, khiến hắn hít thở vô cùng khó khăn, có lúc gần như không thở nổi. Cổ họng hắn nếm vị tanh tanh, trước mặt hắn bỗng nhiên tối sầm, hắn loạng choạng ngã chúi về phía trước.

Đúng lúc, hai cánh tay mềm mại vừa kịp đỡ hắn.

Hắn ngẩng lên, ngơ ngàng nhìn nàng, nói: “Là người...”

Còn chưa nói hết, máu đã tràn ra khóe miệng, cả người ngã lên người đối phương.

Ôn Lương Tương hai tay ôm lấy hắn, cũng may nàng không phải là người yếu đuối như vẫn hay biểu diễn trên sân khấu. Nàng ôm lấy Mộ Dung Thu Thủy đang hôn mê như trận gió bay qua ngõ nhỏ, thân không biết quỷ không hay bay vào hậu viện của khách điểm Phượng Phi, chuẩn xác tìm đúng căn phòng hắn ở đưa vào trong. Duyệt ý Đường môn theo sát phía sau.

Ôn Lương Tương đặt hắn lên giường, dùng tay bắt mạch cho hắn, chăm chú không nói. Một lát sau, bỗng nhiên xuất thủ nhanh như chớp, liên tiếp điểm các huyệt đạo trước ngực hắn, vừa nói: “ngân châm!”

Duyệt Ý do dự: “Bà chủ, chẳng phải hắn là kẻ địch của người sao?”

“Cho nên, ta càng phải cứu hắn.” Ôn Lương Tương vươn cánh tay phải trắng nõn mảnh khảnh ra, ý bảo cô ta nhanh lấy ngân châm ra.

“Vì sao?” Duyệt ý không hiểu, nhưng vẫn đưa ngân châm ra.

Ôn Lương Tương vung năm ngón tay lên người Mộ Dung Thu Thủy. Nàng vừa ghim châm vào ngực hắn, vừa hỏi:

“Người chính là Duyệt Ý Đường môn đúng không? Vậy người hay nói xem, trên đời này, một nữ nhân muốn trả thù một nam nhân, cách tốt nhất là gì?”

“Dùng hủ thi hóa cốt, làm cho toàn thân hắn ngay cả một khớp xương cũng không còn.”

“Sai.”

“Cho hắn dùng vạn trùng phệ tâm cổ, làm hắn sống không được, chết cũng không được.”

“Sai.”

“Vậy dùng tiêu hồn tán, làm cho hắn ham muốn tột cùng, đến bạo huyết mà chết.”

“Sai!”

“Ừm..được rồi, dùng tiêu dao cực lạc đan, khiến cho hắn nảy sinh các loại ảo giác kỳ quái, cuối cùng điên cuồng mà chết...” Duyệt Ý phát hiện càng nói càng không thú vị, dừng lại thở dài, nói: “Được rồi, bà chủ! Ta thật sự không nghĩ ra, vậy biện pháp tốt nhất là gì?”

“Trên đời này, một nữ nhân muốn trả thù một nam nhân, cách tốt nhất..” Ôn Lương Tương châm cứu xong, rút chiếc khăn ra lau ta, nhìn Duyệt Ý thản nhiên cười, nói: “Là gả cho hắn!”

“Gả cho hắn?” Cằm của Duyệt Ý như sắp rơi xuống.

“Không sai!” Trên mặt Ôn Lương Tương có nụ cười quý dị, nhẹ giọng nói: “Gả cho hắn, cả đời hắn bị quản, sau đó chuyển sang biện pháp dần vặt hắn, như vậy chẳng lẽ không thú vị hay sao?”

‘Thế nhưng...” Duyệt ý nhìn Mộ Dung Thu Thủy nằm trên giường, lúng túng nói: “Ta nghĩ hắc không phải là loại người có thể bị người khác quản thúc.”

“Vậy phải xem là ai quản mới được.” Ôn Lương Tương cười dịu dàng, đuôi lông mày đóng đưa phong tình, “Cái này giống như độc của Đường môn các người, cũng là phân cấp để sử dụng, công phu tu luyện cẩn thận, một chút độc cũng không thể hạ bừa bãi, bằng không trái lại sẽ tự đưa tiền mình...”

Duyệt Ý cảm miệng.

Nàng thấy trên ngực Mộ Dung Thu Thủy được cắm hơn mười ba chiếc ngân châm, còn hắc thì nằm hôn mê bất tỉnh trên giường, hỏi: “bà chủ, hắc có bệnh gì vậy?”

“bệnh cũ.”

“hả?”

“Phổi của hắc từng bị một vũ khí lợi hại làm tổn thương, cho nên tâm tình không thể bị kích động, nếu không sẽ bị xuất huyết...”

“Vậy hắc có chết không?” Duyệt ý bật thốt lên.

‘Tạm thời sẽ không.’

“Bà chủ, người thực sự muốn gả cho hắc?” Duyệt ý trầm mặc một chút, cẩn thận hỏi.

“Người nói sao?” Ôn Lương Tương liếc mắt về nàng, cười nửa miệng hỏi ngược lại.

Mặt Duyệt ý bỗng nhiên đỏ lên, chẳng biết đáp lại thế nào, may mà Mộ Dung Thu Thủy ở trên giường kêu lên một tiếng đau đớn, kịp thời hóa giải sự xấu hổ của nàng.

Ôn Lương Tương xoay người lại nhìn hắc, ánh mắt lãnh liệt giá buốt.

Mộ Dung Thu Thủy huyết đạo bị điểm, trên người cắm ngân châm không thể cử động, chỉ có thể nói cảm tạ với Ôn Lương Tương, nhưng cổ họng khàn khàn không lên thành tiếng.

Duyệt Ý rót một ly trà, đưa tới cho hắc uống.

Ôn Lương Tương thờ ơ lạnh nhạt, trong mắt hiện lên tia mỉa mai.

Cổ họng Mộ Dung Thu Thủy khá hơn, hắn nói: “Xin hãy giải huyết đạo cho ta, rút những ngân châm này ra...”

Duyệt Ý sững sốt, quay lại nhìn Ôn Lương Tương.

Ôn Lương Tương mặt lạnh te, nói: “Rút ra.”

Duyệt ý vì vậy buông chén trà, giải huyết đạo trên người Mộ Dung Thu Thủy, rút từng chiếc ngân châm trên ngực hắn. Đại khái lần đầu thấy thân thể của nam tử trẻ tuổi, mặt nàng đỏ bừng.

Mộ Dung Thu Thủy như không có việc gì, đứng dậy mặc trường bào vào, sau đó xoay người lại, ôn hòa cười nói: “Xin lỗi bà chủ Ôn, xin thứ cho ta thất lễ.” Nói xong hạ thấp người, cử chỉ phong độ có thể nói là hoàn mỹ.

Đôi mắt sáng rực của Ôn Lương Tương chăm chú theo dõi hắn, trong lòng cũng thầm phục phong thái của hắn, thản nhiên cười nói: “Giang hồ đồn, Phạm Âm Tông chủ Túy hoa âm tao nhã, phong thái trác tuyệt, hôm nay gặp, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Mộ Dung Thu Thủy nghe vậy mặt biến sắc, nhưng lập tức cười nói: “Bà chủ Ôn quả thật là thần thông quảng đại, ngay cả bí mật ấy của ta cũng biết.”

Ôn Lương Tương cũng cười: “Ta ngược lại không cho là thế. Một trong tứ đại Tông chủ của Thiên hạ vô song các, Túy hoa âm đỉnh đỉnh đại danh, thì ra là một thủ lĩnh phản Thanh phục Minh. Vậy, đây cũng là một bí mật à?”

Mộ Dung Thu Thủy không chút sợ hãi, mỉm cười đi thẳng vào vấn đề: “Bà chủ Ôn, ngại gì hãy nói thẳng ý đồ đến đây của người đi.”

Ôn Lương Tương không nói gì, ánh mắt đánh sang phía Duyệt Ý.

Duyệt ý ngẫm hiểu, nói: “A, nước trà hết rồi, ta đi xuống lầu lấy...”

Nàng nói xong đi ra ngoài, chậm rãi đi qua hành lang, bước xuống lầu.

Duyệt Ý xuống lầu, nhưng không đi lấy trà mà là đi thẳng ra ngoài cổng lớn của khách điểm Phượng Phi, đi vào một ngõ nhỏ bên trái của khách điểm, mắt nhìn bốn phía vắng lặng, bỗng nhiên nhảy lên một mái nhà, tư thái mềm mại ưu mỹ, không một tiếng động, chỉ như một con chuồn chuồn.

Vị trí nàng đứng có thể thu hết vào tầm mắt các phòng ốc xung quanh của khách điểm Phượng Phi. Thanh thiên bạch nhật, nàng cứ ngồi như vậy trên nóc nhà, đôi mắt cứ hết nhìn đông lại sang tây.

Bỗng nhiên, từ phía sau có một giọng nói cất lên: “Cô nương, canh chừng không phải như vậy đâu.”

Duyệt ý giật mình hoảng sợ quay ngoắt lại sau, suýt chút nữa thì ngã xuống lầu.

Trên nóc nhà chẳng biết từ bao giờ đã có một phi y nhân ngọc thụ lâm phong đứng đó.

Mái tóc đen rất dài, dưới ánh nắng mặt trời nhẹ bay giống như mảnh lụa đen, đối lập với hắc toàn thân mặc trường bào phi y vô cùng rực rỡ, trên mặt mang một mặt nạ hồ điệp ngũ sắc, chỉ lộ ra đôi mắt sáng rực sắc bén, từ con ngươi ánh lên tia lạnh lẽo, quả nhiên là làm người khác khiếp sợ.

Không cần nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của người đó, trong lòng Duyệt ý đã có chút say mê, si ngốc một lát mới hỏi: “Người là ai?”

Phi y nhân quả nhiên rất hài lòng với thái độ của nàng, dùng giọng nói mang chút châm biếm, từ trên cao nhìn xuống, nói: “Ừm, việc này, người không xứng biết tên của ta...”

Duyệt Ý lập tức ghen hòng, sững sốt một chút, đổi giọng nói: “Người muốn làm gì?”

Phi y nhân thở dài, ngữ khí có chút chán chường nói: “Ta cũng không biết ta muốn làm gì, chỉ là rất buồn chán, cho nên mới ra ngoài một chút...”

Duyệt Ý suýt chút nữa không thở được, trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ mình gặp phải kẻ điên?

Phi y nhân ngẩng đầu lên, tự nói: “Đêm nay, sẽ là một đêm không ngủ được.”

Duyệt Ý thăm vận lực ở cánh tay, dốc toàn bộ tinh thần đề phòng.

Phi y nhân một lần nữa nhìn nàng, cười khẩy nói: “Đối thủ đã sớm lên vào trong khách điểm rồi, người còn ngồi ngốc ở đây...”

“Không thể nào.” Duyệt Ý cất lên.

“Tin hay không tùy người, người không thú vị chút nào, ta không chơi với người nữa...”

Hắn còn chưa nói xong, Duyệt Ý đã bay ra ngoài, như dây cung bắn ra hậu viện của khách điểm Phượng Phi.

Phi y nhân phì cười, cả người nhẹ nhàng loáng một cái, chỉ chớp mắt người đã tới ngõ nhỏ. Hắn theo hẻm nhỏ đi thẳng hướng Tây, sau đó lại đi theo hướng Bắc, qua yển Tân lâu, hướng về phủ nha Lạc Dương mà đi.

Hắn chọn một hẻm nhỏ mà đi, bước đi rất nhàn nhã như đi chơi, nhưng lại đi cực nhanh, lập tức đi vào hậu viện của phủ nha.

Đỗ Lương Dạ chấp kiếm đứng sau phụ thân, mặt bình thản như hồ thu, mắt sáng như sao.

Vô Song lấy trong ống tay áo rộng thùng thình ba miếng vàng lá, gảy cổ tay bắn ra. Cùng lúc, Đỗ Lương Dạ khê chau mày, bảo kiếm rào rào rút ra khỏi vỏ, bắn thẳng đến trước cửa sổ.

Mấy người đang ngồi chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ nghe ba tiếng động vang lên, Đỗ Lương Dạ thu kiếm vào vỏ, năm ngón tay bắt ba miếng vàng lá. Lúc này hậu vệ bốn phía nghe động tĩnh cũng tiến vào.

Đỗ Lương Dạ chau mày quát: “Tất cả trở về vị trí, gia tăng chú ý.”

Mọi người nghe vậy đều lui ra hết.

Nàng xoay người lại, đối diện với hai người, hành lễ nói: “Phụ thân, Phạm bá phụ, con ra ngoài xem.:

Hai người gật đầu, Đỗ đại nhân thân thiết nói: “Cẩn thận một chút.”

Nàng gật đầu đi ra ngoài phòng, mắt lạnh lùng đảo qua bốn gã hộ vệ ngoài cửa, ý bảo bọn họ cẩn thận hơn, còn mình phi thân bay vút ra hậu viện. Phủ nha cổ thụ cây cối um tùm, cành lá xum xuê xanh biếc, vài tiếng chim hót líu lo càng làm tăng thêm sự yên tĩnh bốn phía.

Đỗ Lương Dạ nhìn khắp nơi không thấy bóng người, hừ nói: “Còn không lẫn ra đây cho ta.”

Trên cây ở đỉnh đầu có tiếng người cười hì hì, nũng nịu nói: “Người lên đây đi, trên này rất mát mẻ, nhìn cũng rất xa, rất tiện cho người...ai u...” nói còn chưa xong bỗng nhiên kêu lên ầm ức: “Tiểu Dạ, sao người dùng ám khí bắn ta?”

Đỗ Lương Dạ nhìn lòng bàn tay còn hai miếng vàng lá, không động lòng, nói: “Ai kêu người ám toán ta trước chứ?”

Vô Song nghe nàng nói vậy, hình như vô cùng oan ức, “oa” một tiếng khóc nức lên, như có ý định làm kinh động đến đám hộ vệ. Đỗ Lương Dạ thật không còn cách nào khác, cô nhún người nhảy lên chạc cây, đá hắn một cái, nói: “Người thật đúng là khắc tinh của ta.”

Vô Song vùi mặt vào đầu gối, vẫn còn khóc, mái tóc dài rũ xuống nên không nhìn rõ mặt.

Đỗ Lương Dạ đành phải diu dàng, an ủi hẳn: ‘Được rồi, được rồi, đại thiếu gia của ta, ta lên đây rồi.’

Vô Song lúc này mới ngẩng đầu lên, trên mặt trắng mịn vẫn còn hai giọt lệ trong suốt, đôi mắt trẻ con trong trẻo thuần khiết nhìn nàng. Đỗ Lương Dạ tức thì đầu hàng. Nàng quả thực không thể tin trên đời này lại có nam tử như Vô Song, nói khóc là khóc, nói cười là cười, tính cách thay đổi, hết lần này tới lần khác không thể không nghĩ hẳn nữ tính.

Nàng tìm được một thân cây thích hợp đứng vững, sau đó ngồi xổm xuống, dùng tay cầm cầm của Vô Song lên, nghiêng đầu nhìn kỹ, hải hước nói: “Ta nói cho tiểu mỹ nhân này, người không nên nhiều nước mắt như vậy chứ?”

Vô Song gỡ tay nàng ra; ‘Cũng bởi vì người làm ta buồn.’

Đỗ Lương Dạ phì cười: “Lạ quá, sao ta lại làm người buồn được? Người nói xem nào...”

“Người không đưa ta đi chơi cùng.” Vô Song tròn tròn mắt nhìn nàng.

“Ta lúc nào không đưa người đi cùng hả?”

“Cái này, trong lòng người rõ hơn ai hết.” Hẳn nhếch cằm lên, rầm rì nói: “Hai người các người lén lút...”

Đỗ Lương Dạ chột dạ, vội vàng quát khê ngắt lời hẳn: “Nói bậy bạ gì đó! Ta thấy da mặt người ...” nàng vừa nói vừa néo miệng hẳn.

Vô Song lạnh tay lệ mắt thoáng cái đã cầm cổ tay nàng, cả người dựa vào thân cây, ra sức kéo lại, cả người nàng liền bị kéo ngược lại. Hẳn dang tay ra ôm nàng vào lòng, thuận thế liền hôn một cái lên mặt nàng, tươi cười lộ ra gian kế đã thực hiện được.

‘ha ha, đây chính là cái người nhưng nhớ.’

Đỗ Lương Dạ mặt đỏ bừng, dùng ngón tay chỉ vào trán hẳn, giả vờ giận giữ nói: ” Người mấy tuổi rồi mà vẫn còn đùa giỡn như vậy?”

Hẳn chặc lưỡi nói: ‘Ta thích người mà...’

“mau buông ta ra.”

“Không buông.”

“Đừng loạn nữa.”

“Ai loạn chứ, người ta nói thật mà.”

Đỗ Lương Dạ trừng mắt với hắn: “Người mà loạn nữa, sau này ta không thèm để ý tới người nữa.”

Vô Song u oán nhìn nàng: “Chừng nào thì người mới để ý tới ta? Người và tên Mộ Dung kia không đưa ta đi chơi cùng...”

Mặt Đỗ Lương Dạ đỏ đến tận mang tai, giống như là thoa phấn hồng, vô cùng quyến rũ. Vô Song nhìn mà trong lòng rung động, lại cảm nhận được được cơ thể mềm mại trước ngực, cả người hắn lập tức có phản ứng khác thường.

Đỗ Lương Dạ không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, lúng túng nói: “Khắp thành Lạc Dương này có chỗ nào mà người không đến chơi chứ? Huống hồ người đã mười tám tuổi rồi, còn muốn chơi nữa à? Người...”

Nàng còn chưa nói hết thì Vô Song đã hôn lên môi nàng. Về phương diện này hắn không có kinh nghiệm, không hề có kỹ xảo, hoàn toàn giống như sự cướp đoạt, dễ dàng chiếm được căn lên môi nàng.

Đỗ Lương Dạ ra sức đẩy hắn ra, tát một cái lên mặt hắn.

Vô Song ôm mặt, đôi mắt đen kịt lóe sáng đến kinh người, nhưng lập tức trở nên u ám, viền mắt dần dần tích tụ làn sương có vẻ như nước mắt sắp rơi xuống.

Đỗ Lương Dạ xoa xoa bờ môi vừa bị cắn, quay đầu xuống nhổ một miếng nước bọt, vừa hung hãn nhìn hắn, còn chưa kịp phát hỏa thì hắn đã đi trước một bước, khóc rống lên, những giọt nước mắt to tướng lăn xuống làm nàng ghen hòng nhìn trần trối, sợ rằng ngay cả mỹ nhân trong hậu cung có khóc cũng không đẹp bằng hắn.

Với cái tính tình của hắn cho tới bây giờ cũng không hiểu được cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân, càng miễn nói đến những lễ nghi phiền phức, sự việc hôm nay là do thường này không để ý tới, kết quả là hắn vô cùng phóng túng. Lại thấy gương mặt nhỏ nhắn của hắn ửng đỏ, đôi mắt tội nghiệp đang nhìn mình, nàng còn đâu mà có tâm tình nổi giận nữa, ngược lại còn phải đi an ủi hắn.

An ủi hắn.

Nàng thở dài, đưa tay lau nước mắt cho hắn, dịu dàng nói: “Được rồi được rồi, sau này đừng hồ đồ như vậy nữa nhé.”

Hai mắt Vô Song vẫn đầy nước mắt, không chút xấu hổ mà gật đầu, giây tiếp theo là nhào vào lòng nàng, bởi vì quá mạnh nên cả hai cùng rơi xuống. Cũng may hai người đều là cao thủ, chưa ngã xuống đã đứng vững, vừa đứng xuống đã thấy: dưới tàng cây đột nhiên có hai gã hộ vệ, trên mặt đều có biểu hiện kỳ quái.

Trong lòng Đỗ Lương Dạ có chút kinh hoảng, nhưng không lộ ra trên mặt, chỉ lạnh lùng nói: “Các người không cần làm việc nữa à?”

Hai gã kia không nói gì, ánh mắt nhất loạt chăm chăm nhìn Vô Song.

Vô Song chẳng biết từ bao giờ đã đeo mặt nạ hồ điệp lên, hần hình như không phát hiện hai người đó, cầm tay Đỗ Lương Dạ nói: “Tiểu Dạ, ta đi nhé, lần sau lại tới tìm người chơi nữa.”

Hắn nói xong, cả người đã biến mất.

Lúc này, một gã hộ vệ tiến lên nửa bước, bẩm báo: “Tại khách điểm Phương Phi có xảy ra án mạng, chúng ta có tham gia hay không...?”

“Không cần.” Đỗ Lương Dạ phát tay cắt ngang lời hắn, dừng lại một chút, nàng hạ giọng nói: “lần này nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta là bảo vệ Phạm đại nhân, không cần có công nhưng phải cố gắng.”

“Nhưng...” Người kia hơi do dự.

“Thế nào?”

“Lão Trương đã hành động rồi.”

“Cái gì?” Ánh mắt Đỗ Lương Dạ căng thẳng, ngữ khí bỗng trở nên rét buốt.

“Thuộc hạ không dám đối gạt thống lĩnh. Buổi trưa canh ba hôm nay, bọn họ đã động thủ, trong ngõ đã thực hiện một hành động. Lúc đó hình như là ở đường rẽ, có hai người chết ở khách điểm Phương Phi, nghe nói người chết là huynh đệ Đoàn Thi.

Đỗ Lương Dạ không nói lời nào, khuôn mặt xinh đẹp toát lên sự âm trầm đáng sợ, trong đầu hiện lên những lời mà Vương gia nói trước khi đi.

“Triều đại vừa kiến quốc, nền móng chưa bền chặt, ta bắt chước tiền nhân bố trí mật thám, dùng thuật kỳ môn độn giáp, cộng với bố trí có bát môn là Hưu, Tử, Thương, Đỗ, Khai, Kinh, Sinh, Cảnh, trong đó ta coi trọng nhất, là tử môn và cảnh môn. Hiện giờ, ta đem hai đội đó giao cho con thống lĩnh. Nhưng Dạ nhi, còn không nên khinh suất, vị trí này chưa phải là tốt, người ở dưới có chút không được phục lắm, Trương Hòe từng trải, kinh nghiệm nhiều, có chuyện gì khó khăn thì thỉnh giáo hắn...”

Ông ngồi trong nhà lúc hoàng hôn, đã trải qua phong sương chiến loạn, nhưng nét cương nghị của tuổi trẻ vẫn còn in trên mặt, đôi mắt vẫn lợi hại như chim ưng, giọng nói lười nhác mà mỗi chữ mỗi câu đều trầm thấp thông thả, dừng lại một lúc lâu mới thâm ý nói: “Dạ nhi, lần này đi Lạc Dương, con ngàn vạn lần đừng làm ta thất vọng.”

Ước chừng lúc này trên đường lục tục có bóng người, tiếng người bắt đầu ồn ào tăng lên, rốt cuộc thành đã náo nhiệt, không còn tĩnh lặng như trước.

Đỗ Lương Dạ chấp tay đứng trong căn phòng của khách điểm PHượng Phi mà quan sát, nhìn qua cửa sổ người trên đường đi lại, sắc mặt lạnh như sương, ánh mắt sáng rực.

Trong phòng còn có ba người khác.

Trong đó có hai người mặc trang phục màu đen, mang theo đoản đao, khoảng chừng hai lăm, hai sáu tuổi, vẻ mặt nghiêm túc. Người còn lại đầu đội mũ rộng vành, ngồi ở bên cạnh bàn cúi đầu lấy ra một thuốc lá sợi, nhìn không thấy thái độ trên mặt.

Bên ngoài vẫn ầm ĩ tiếng người, đủ loại mọi âm thanh thảo luận. Hai xác chết bí ẩn tại khách điểm làm tất cả mọi người đều ngạc nhiên không hiểu.

Đỗ Lương Dạ lặng im trong chốc lát, cuối cùng xoay người lại chăm chú nhìn người kia đang hút thuốc, chậm rãi nói: “Trương thống lĩnh, vốn là kẻ hoạch lần này do ta phụ trách, là Vương gia sai ta đến Lạc Dương, tuy rằng ta không rõ ý đồ của Đại Minh Bạch, nhưng có một điểm, ngươi và ta đều biết rõ ràng – chúng ta đều là người của Vương gia, làm việc vì Vương gia. Trước khi đi, Vương gia nói ngươi rất có kinh nghiệm, từng trải, muốn ta gặp để thỉnh giáo ngươi. Hiện giờ ta thật sự muốn thỉnh giáo một chút, ngươi làm như vậy, rốt cuộc là có ý gì?”

Lão Trương khó chịu không lên tiếng, một lát sau mới đem điếu thuốc gõ lên đùi, cúi đầu nói: “Tên Bào Đường kia, nửa năm trước có giết một người huynh đệ của ta, ta đã đáp ứng vị huynh đệ đó là sẽ báo thù cho hắn.”

“Việc nhỏ không bỏ sẽ làm loạn đại mưu, làm đánh rần động rừng...”

“Kinh động ư?” Lão Trương cắt ngang lời nàng, âm thanh của hắn nghe có chút quái dị, “chúng ta đều biết, trận này đúng là tên đã lên dây, không thể không bắn.” Ông ta bỗng chuyển câu chuyện, lạnh lùng nói như đinh đóng cột: “Kinh động thì đã sao? Lúc này đây, ai cũng không thoát được, ngay cả một con muỗi cũng đừng hòng bay ra khỏi thành Lạc Dương.”

“Ngươi làm như vậy, chẳng phải là ảnh hưởng đến kế hoạch ban đầu hay sao?” Đỗ Lương Dạ lãnh đạm hỏi.

“Kế hoạch thay đổi liên tục, bất cứ lúc nào cũng có thể điều chỉnh.”

“Có ý gì?”

“Chủ tớ Ôn Lương Tương ở ngay phòng bên cạnh, huynh đệ Đoàn Thị bị giết bằng thuốc độc, có thể là Duyệt Ý Đường Môn.” Lão Trương giờ cần thuốc lên rít một hơi, giọng nói khàn khàn âm trầm: “Mẫu chốt là, cô ta đến tìm Mộ Dung Thu Thủy, rốt cuộc họ mua bán gì? Thân phận Mộ Dung Thu Thủy là gì?”

Đỗ Lương Dạ lạnh lùng cười: “Người muốn biết thân phận của Mộ Dung Thu Thủy là gì, sao không trực tiếp tới hỏi ta?”

Lão Trương rốt cuộc ngẩng lên, gương mặt già nua lộ ra dưới chiếc mũ, ngữ khí ngạc nhiên nghi ngờ nói: “Hả? Đỗ thống lĩnh biết lai lịch hần ư?”

Đỗ Lương Dạ nheo mắt cười, nói: “Hần là Tông chủ của Túy hoa âm, một trong tứ đại Tông chủ của Thiên hạ vô song các.”

Nghe vậy, cần thuốc trong tay lão Trương khẽ run lên, hai người phía sau mặt biến sắc, lộ vẻ kinh hoàng.

Bên trong một lần nữa lại rơi vào yên lặng.

Trầm mặc trong chốc lát, Lão Trương than nhẹ một câu: “Thật sự là không ngờ, hần lại là người của Thiên hạ vô song các, khó trách ta không điều tra được gì. Ừm...hần đã là người của Thiên hạ vô song các, chúng ta đương nhiên không thể đắc tội. Nhưng, hần lại ở cùng với Ôn Lương Tương, chỉ e không phải là chuyện tốt gì...”

Ông ta trầm ngâm một chút, nói: “Đỗ thống lĩnh có cao kiến gì?”

Đỗ Lương Dạ mỉm cười nói: “Ta có thể có cao kiến gì chứ? Ta tuổi còn trẻ, kinh nghiệm ít, còn phải nhờ Trương thống lĩnh chỉ giáo nhiều.”

Lão Trương cười cười, hình như căn bản không hiểu những lời châm chọc của nàng, liền nghiêm nghị cho ý kiến: “Nhiệm vụ lần này của chúng ta là một lưới bắt hết đám thủ lĩnh phản Thanh phục Minh, hiện giờ vẹn vẹn chỉ biết có phong đạo Khúc Lan, phi hạc Lưu Vệ Thần, tịch thần Cao Kiện bọn chúng mấy người đều đã vào Lạc Dương. ‘Phượng hoàng’ từ kinh thành truyền đến, chiếu theo tình huống hiện nay, tin tức không thể sai được.”

Lão dừng lại, hút một ngụm thuốc, rồi nói tiếp: “Nói về Phượng hoàng, thật sự là rất xảo hoạt, xuất quỷ nhập thần, hành tung khắp nơi, dấu chân trải rộng khắp ngũ hồ, chuyên giết đám quan viên phản bội triều Minh, trên lưng người chết đều bị đâm một kiếm có dấu ấn phượng hoàng. Kinh Môn chuyên phụ trách điều tra cô ta nhưng liên tiếp thất bại. Một cái bóng của đối phương An Lão Đại Liên chưa thấy mà đã bị đánh gãy một chân Loại thân thủ này giang hồ không có mấy người. Trước đây ta cũng nghĩ mãi không thông, đến khi ta gặp Ôn Lương Tương, chẳng hiểu sao, bỗng nhiên có cảm giác thông suốt. Các người ngầm lại

mà xem, nếu chỉ là một gánh hát, trong đoàn hát còn có một người là Danh Giác Nhi, ra vào các nhà quan viên chẳng lẽ không tiện lợi hay sao? Bọn họ thông thường di chuyển khắp cả nước, hành tung bất định. Hắc hắc...Thiên hạ thực sự không thể ỉn tốt hơn ở đó, ai có thể nghĩ một con hát thiên kiều bá mỵ lại là một Phụng hoàng tiếng tăm lừng lẫy...”

“Đáng tiếc, đó chỉ là suy đoán của người, chúng ta không có chứng cứ...”

“Chúng ta theo quy củ cũ, cho tới bây giờ thà rằng giết nhầm một trăm người cũng không thể bỏ qua một người nào.”

“Nếu giết cô ta, tìm ai hát hí khúc cho Phạm đại nhân nghe?” Đỗ Lương Dạ hỏi.

“Vậy thì, buổi xướng ngày mai của chúng ta, thật đúng là không thể thiếu cô ta.”

Lão Trương cười. hai người trẻ tuổi phía sau cũng cùng cười phá lên, trong tiếng cười đầy hàm ý.

Đỗ Lương Dạ cũng cười nhạt trong lòng.

Bên trong một lần nữa lại rơi vào sự yên tĩnh.

Bên ngoài hành lang bỗng vang lên tiếng bước chân, có tiếng quát hỏi: “Người chết đang ở đâu?”

Lập tức có người trả lời hần: “Quan gia, tại phòng bên trái thứ ba.”

Đỗ Lương Dạ biết người phủ nha tới, lại càng không nói gì.

Người của phủ nha lật đi lật lại, vụ án cũng không có tiến triển gì, liền theo thường lệ hỏi những người xung quanh. Khi bọn hần xông vào phòng của Mộ Dung Thu Thủy, lập tức giật mình kinh hãi.

Bọn họ không hề nghĩ tới, không ngờ lúc làm công vụ lại gặp Ôn Lương Tương ngưỡng mộ đã lâu. Hơn nữa, người trước mắt lại không hề hóa trang, chính là Ôn Lương Tương so với trên sân khấu còn phong tình hơn cả trên sân khấu. Cho đến lúc Mộ Dung Thu Thủy ho lên hai tiếng, hai gã nha dịch mới định thần lại, hắng giọng, cất tiếng hỏi.

“Người tên là gì?”

“Mộ Dung Thu Thủy.”

“Người là người ở đâu?”

“Người Tô Châu.”

“Đến Lạc Dương làm gì?”

“Đương nhiên là muốn gặp bà chủ Ôn rồi.” Mộ Dung Thu Thủy cười.

“VẬY...người rất quen bà chủ Ôn hả?” Vừa nói mắt vừa liếc sang Ôn Lương Tương.

Vấn đề này không chỉ có bọn họ muốn biết, mà bốn người ngay sát vách ở phòng bên cũng rất quan tâm đều nghiêng tai lắng nghe. Lại nghe Mộ Dung Thu Thủy tránh nói vào vấn đề: ‘Ta từ lâu đã ngưỡng mộ bà chủ Ôn, đối với những bài xướng của nàng như thuộc lòng bàn tay, rất quen thuộc.’

Đỗ Lương Dạ nghe vậy, trên khuôn mặt khẽ cười.

“Người chết ở phòng bên, người biết là ai làm không?”

“Không biết.”

“Có thấy ai khả nghi không?”

“Không.”

“VẬY còn bà chủ Ôn.” ngữ khí thay đổi, “bà có thấy ai khả nghi không?”

“BẮM các vị quan gia.” Giọng nói của Ôn Lương Tương nghe vô cùng êm ái: “Chúng ta chỉ ngồi trong phòng, không thấy gì hết, sợ rằng không giúp gì được các vị.”

Hai tên nha dịch ngay sau đó lấy việc công làm việc tư quẩn quýt lấy Ôn Lương Tương hỏi đủ thứ thượng vàng hạ cám, toàn là những vấn đề không liên quan đến vụ án, chủ yếu để thỏa mãn lòng hiếu kỳ, vì biết cô ta là người mà Đỗ đại nhân mời. Cũng biết là không thể kiếm chuyện nữa thì quay sang đập cửa phòng bên cạnh. Cửa vừa mở, nhìn thấy thiên kim của phủ đài đại nhân đứng bên trong, lập tức thức thời xin cáo lui.

Vụ án phức tạp này rốt cuộc đã định rồi!

5. Chương 09-10

Bữa cơm tối được ăn ở Yến Tân lâu.

Đây là tửu lâu tốt nhất ở thành Lạc Dương, phủ nha và khách điểm Phụng Phi trong lúc này có thể gọi là gặp may, chiếm hết ưu thế.

Trên đường đến đây Phạm đại nhân luôn luôn bị thích khách quấy nhiễu, tuy nói là ‘hữu kinh vô hiểm’, nhưng bữa tiệc này ông không dám khinh suất. Lầu hai lớn như vậy chỉ bày một bàn gồm mười người, bốn phía cầu thang đối diện các cửa sổ đều bố trí hộ vệ đeo đao, bên ngoài yến Tân lâu có hai tổ tuần bố, mỗi tổ có mười hai người, cùng canh giữ bốn phía. Trên tiệc rượu, các quan viên bản địa đối với vị quan thanh triều này hết sức xu nịnh, a dua. Cũng may Đỗ Lương Dạ từ nhỏ đã nghe quá nhiều thành quen nên luôn tỏ mặt điềm đạm.

Cơm rượu đã ăn no, mọi người lại hộ tống Phạm đại nhân tới phủ nha nghỉ ngơi. Sự an toàn của buổi tối ngầm chứa tai họa hơn cả ban ngày, Đỗ Lương Dạ cố ý sắp xếp vài tên thuộc hạ đặc lực túc trực ban đêm, sau đó mới cùng phụ thân đi ra khỏi phủ nha.

Lúc này trăng non mới lên, gió mát thổi tới. Đỗ đại nhân có men rượu, bị gió đêm thu lạnh thổi qua, cảm thấy vô cùng khoan khoái, liền vẫy kiệu phu đang chờ dưới bậc thềm, chậm chậm đi theo đường phố phía bắc mà đi.

Đỗ Lương Dạ đi theo một bên, trầm mặc không nói gì.

Đỗ phụ vừa đi vừa nói: “Lương Dạ, con trở về hai ngày rồi, ta vẫn không có thời gian rồi trò chuyện với con...”

Trong lòng Đỗ Lương Dạ xấu hổ, vội nói: “Xin lỗi cha! Con...”

Đỗ phụ khoát tay, nói: “Con không cần giải thích, ta hiểu, khẳng định là Vương gia lại phái con làm gì rồi...Lương Dạ, con đừng trách ta dong dài, Vương gia đúng là đối với chúng ta không tệ, nhưng dù sao con cũng là nữ hài tử, suốt ngày đánh đánh giết giết bên ngoài, ta lo lắng..”

Đỗ Lương Dạ sợ nhất là nghe những lời này, nàng vội cười làm lành nói: “Cha, võ công của con là Vương gia mời cao thủ dạy cho, không dễ chết như vậy đâu...”

“Nói vậy!” Đỗ phụ khiến trách một câu, trừng mắt với nữ nhi.

Đỗ Lương Dạ biết mình lỡ mồm, liền nghịch ngợm lè lưỡi.

Đỗ phụ bắt đắc dĩ lắc đầu, hai cha con tiếp tục đi hướng đằng trước.

“Lại nói tiếp, việc này cũng do ta, năm đó nếu như ta thái độ kiên quyết hơn, không cho con đi theo hấn, có thể...”

“Cha, đó là lựa chọn của con, “Đỗ Lương Dạ nhìn phụ thân, ngữ khí cao lên, kiên định: “Cha đừng tự trách. Con đường này là do con lựa chọn.”

Đỗ phụ đưa mắt nhìn nàng, cười khổ nói: “Lúc đó con còn quá nhỏ nên chưa hiểu, con đường này đối với con mà nói thật sự là có ý nghĩa gì?”

“Đến giờ con vẫn không hối hận.”

“Con không hối hận ư? Lương Dạ, con là không hối hận, hay là không dám hối hận? Thủ đoạn của Vương gia, vua và dân đều biết...”Mắt ông lộ ra vẻ thương hại, lời nói sắc bén, không chút lưu tình nào. Ông dừng lại một chút, thở dài nói: “Con ngốc à, đã không còn đường về rồi.”

Đỗ Lương Dạ ngậm miệng không nói.

Nàng biết phụ thân ám chỉ điều gì, nàng cũng từng thấy thủ đoạn của Vương gia. Lúc nàng còn nhỏ thì không biết sợ, sau khi lớn lên rồi mới dần dần hiểu sự lợi hại nông sâu trong đó, nhất là trước khi nàng đi, ông ta nói một hồi khó hiểu khiến nàng bất an, thậm chí còn sợ hãi. Nàng không thể nói rõ tâm tình đó là vì sao, hay là cảm giác đó. Rõ ràng là tăng bốc nàng, coi trọng nàng, nhưng sao lại khiến nàng cảm giác nơm nớp lo sợ, lo sợ bất an...có thể, đó cũng là một thủ đoạn của ông ta?

Đỗ phụ tiếp tục nói: “Hiện giờ con là người hầu bên cạnh Vương gia, có rất nhiều chuyện, tuy rằng ta là phụ thân của con nhưng cũng không tiện hỏi đến. Ta chỉ yêu cầu con một việc, sau khi con làm xong việc này rồi, hãy đến trước mặt Vương gia thỉnh cầu, xin hấn cho con quay về Lạc Dương, ta tuổi tác đã cao, chỉ có một mình con là nữ nhi, chúng ta không cầu đại phú đại quý, chỉ cầu bình an...”

Đỗ Lương Dạ mũi cay cay, nàng cúi đầu lên tiếng: “Vâng, thưa cha!”

Đỗ phụ cười khổ, nói: “Hấn sẽ đồng ý, thừa dịp bây giờ hấn còn sủng ái con, con cầu xin hấn, hấn sẽ đồng ý.”

Đỗ Lương Dạ nghe vậy cả người cứng đờ, giống như bị một bình khí sắc bén đâm vào người, đúng vào chỗ đau buốt nhất.

Thì ra trong cảm nhận của phụ thân, sự thành công của nàng ngày hôm nay cũng toàn là nhờ vào sự sủng ái của Vương gia! Ông nói câu đó, đã phủ định toàn bộ nỗ lực khổ cực của nàng. Nàng có thể làm chức thống lĩnh này, chỉ là dựa vào sự sủng ái của một người nam nhân!

Mấy năm nay nàng đi nam vào bắc, từng lập không biết bao nhiêu công lao, đơn giản chỉ nói ba năm trước bao vây diệt trừ phái Huyền Nguyệt kiếm, tiêu diệt toàn bộ bảy tên thủ lĩnh, hầu như san bằng sát tuyệt dư đảng, lập công lao đầu trong mấy trăm mật thám nổi danh trong bát môn, đến nay chưa có ai vượt qua được nàng. Nhưng, đám thủ hạ nam nhân dưới quyền Vương gia vẫn thường coi thường nàng, bọn chúng ở sau lưng bàn tán về nàng, cười nhạo danh hiệu của nàng, cho rằng công phu cao nhất của nàng là ở trên giường. Lúc này đây nàng bị phái tới Lạc Dương, làm thống lĩnh, vậy mà lão Trương là người đầu tiên làm trái lệnh của nàng, cái gì mà báo thù vì huynh đệ, hừ! Chỉ là mượn cớ...nhưng...bọn này nàng có thể nhẫn nhịn, chỉ không ngờ là phụ thân nàng cũng cho là vậy.

Nàng phá lên cười.

“Lương Dạ? Lời ta nói con có nghe thấy không?”

“Nghe thấy.”

Đỗ phụ còn định nói gì đó, bỗng nhiên thấy sắc mặt của nàng, liền dừng lại, một lát sau mới nói: “Ngày mai là ngày trùng cửu, Phạm đại nhân muốn tuần tra quan sát trong thành, buổi chiều lên Mang sơn, buổi tối đến Hội xuân lâu nghe hí...”

Ông nói đến đây, Đỗ Lương Dạ chợt nhớ ra gì đó, hỏi: “Thành Lạc Dương lúc đó chẳng phải có hai đào kép sao, sao bỗng nhiên lại mời bà chủ Ôn này?”

“Đây là ý của Phạm đại nhân, trước ta một thời gian, hần phái người đưa tin tới nói, nghe nói gần đây có một vị Ôn Lương Tương, rất nổi tiếng, muốn đến Lạc Dương nghe nàng xướng.”

“Thì ra là như vậy...” Đỗ Lương Dạ nói, theo thói quen hai mắt nheo lại.

“Còn nữa, Phạm bá phụ con có nhiều thay đổi rất lớn, lần gặp mặt này, cảm giác càng xa lạ.” Đỗ phụ cười tự giễu, “trước đây, hần tuyệt không nghe những hí khúc ca vũ này, nói là mê muội mất ý chí. Không ngờ hôm nay...ha ha...”

Ông cười hai tiếng, không nói hết.

Tim Đỗ Lương Dạ đập thành thịch, mơ hồ nghĩ có chỗ nào đó không đúng nhưng lại không thể nghĩ ra.

Nàng đưa phụ thân vào gia môn, sau đó kiểm tra khắp nơi một lần nữa, phân phó thêm mấy người hộ vệ canh giữ nhiều hơn, sau đó quay về phòng mình, cởi áo ra, thay vào là một bộ dạ hành, vấn mái tóc dài lên, cuối cùng mang mặt nạ, cầm lấy bảo kiếm, đẩy cửa sổ rồi như loài chim đêm bay vút ra ngoài.

Nàng đi thẳng đến phủ nha lạc Dương.

Thứ nhất nàng đã quen việc, thứ hai là hiểu rõ lính gác đứng ở vị trí nào, vì vậy một mạch thâm nhập vào nội thất phủ nha, có vẻ Phạm đại nhân uống nhiều rượu, đang nằm trên giường ngủ rất say, ngọn đèn bên trong tỏa ánh sáng leo lét.

Nàng lặng yên không một tiếng động mở hành lý Phạm đại nhân ra, cầm lên mấy cái phong thư, lén đọc nhanh dưới ngọn đèn dầu, gương mặt giấu dưới mặt nạ không lộ rõ biểu hiện, chỉ có đôi mắt sáng rực. Giấy lất sau, lại lặng lẽ không một tiếng động lui ra ngoài.

Phạm đại nhân đang ngáy không ngừng lập tức mở mắt ra, nở nụ cười gian xảo.

Đỗ Lương Dạ rời khỏi phủ nha, phi thân về hướng Tây đến bờ sông Lạc Hà mới dừng lại, đứng dưới ánh trăng suy nghĩ xuất thần. Bầu trời trên đỉnh đầu thâm thúy cao vời vợi, vài ngôi sao lóe sáng càng làm cho bầu trời thêm sâu không thấy đáy.

Sâu không thấy đáy.

Ngay lúc này Đỗ Lương Dạ đột nhiên phát giác, trên đời này có rất nhiều chuyện sâu không thấy đáy. Nhân tâm khó dò, thiên uy khó dò, số phận càng khó đoán. nàng nghĩ như vậy, cả người liền rét run, lại thêm bờ sông dày đặc sương, gió đêm lạnh lẽo, nàng liền hắt xì vài cái.

Nàng vô thức ôm lấy bờ vai mình, lúc này mới phát hiện y phục dạ hành toàn thân đã ướt đẫm.

Mơ hồ xa xa có tiếng sấm vang liên tục, do từ xa truyền tới gần ầm ồ làm hai chân nàng như nhũn ra, bùn đất dưới chân ầm ướt.

Rất xa, nàng trông thấy quán mỳ ở góc đối diện Hội xuân lâu hiện ra.

Mộ Dung Thu Thủy trong bạch y đang ngồi ở đó. Hình như hắn đang đợi một bát mỳ, có lẽ là trong lúc chờ vừa trò chuyện vừa lấy dưa, hai chiếc dưa trúc ở trong năm ngón tay linh hoạt của hắn như muốn bay ra ngoài.

Tim Đỗ Lương Dạ căng thẳng.

Lúc này, Lão Trương bê lên một bát mỳ nóng hổi, khom lưng đặt lên bàn, cả người lưu lại một chút, che mắt bóng dáng Mộ Dung Thu Thủy.

Đỗ Lương Dạ cảm thấy mình hô hấp nhanh hơn, liền nhún người phi thân bay tới với khoảng cách hơn mười mét, lướt qua mặt sông yên tĩnh, tới trước mặt lão Trương. Lão Trương cả người nghiêng ngã dựa vào bàn, một chiếc dưa trúc cắm xuyên qua yết hầu của lão. Máu đỏ tươi từ chiếc dưa chảy xuống, chậm rãi rơi vào áo của ông ta, thấm nhòe ra, toàn là màu máu ...Nàng chăm chú nhìn tốc độ máu chảy, một cảm giác kích thích khó hiểu, giống như trong người nàng có một ngọn lửa cháy rực.

Nàng đã gần như quên rằng, rốt cuộc là từ lúc nào, nàng phát hiện, trong cơ thể mình thực ra giấu kín nhân huyết gần như là điên cuồng.

Nàng nhớ tới trận Liêu Đông nhiều năm trước, nơi đó tràn ngập mùi máu tanh điên cuồng giết chóc ngập trời xanh, nam tử trẻ tuổi ánh mắt lạnh lẽo quét qua một đám người đang quỳ rạp dưới bùn, lạnh lùng nói: “Ta sẽ không hỏi các ngươi lần thứ hai, sinh hoặc tử, là nằm ở trong tay các ngươi.”

Sự thật chứng minh, sợ chết là bản tính của con người.

Trong vô số ánh mắt sợ hãi nao núng, hắn phát hiện ra có một đôi mắt trong suốt, thuần khiết như con nai, sáng rực như ánh sao không một chút sợ hãi mà nhìn hắn.

Hắn chau mày bước tới đó.

Thiếu nữ nhỏ tuổi ngẩng đầu lên, ánh mắt thản nhiên đối diện với hắn, giọng nói trong trẻo: “Ngươi là Uy Phong.”

Hắn giật mình, gương mặt anh tuấn âm trầm, rất lâu cũng không lộ ra biểu hiện gì. Xung quanh yên tĩnh không một hơi thở, mọi người nín thở, cảm như hén.

Cuối cùng, hắn bật cười lộ ra hàm răng trắng muốt đều tăm tắp, vươn tay ra kéo nàng vào lòng, dùng tay lau vết bùn trên mặt nàng, hé lộ ra gương mặt thiếu nữ hồng hào, tươi tắn như hoa đào điểm lệ.

Sau này chẳng hiểu sao hắn nhớ lại chuyện này, liền hỏi nàng: “Sao ngày đó ngươi lại không sợ?”

Nàng trả lời: “Ta thích màu máu, màu đỏ nhìn rất thích.”

Hắn nhất thời không nói gì, chỉ nhìn nàng thật sâu, khóe môi bỗng nhiên nhếch lên cười, nụ cười cực kỳ lạnh nhạt và xa cách.

Ngay lúc đó, hắn mời hai võ sư từ phương Tây tới dạy cho nàng làm sao dùng cách nhanh nhất, trực tiếp nhất để giết một người. Nàng học võ công rất hỗn tạp, không có một môn phái nhất định nào, mỗi một chiêu thức đều quyết tuyệt, gọn gàng dứt khoát, không sống thì chết, không để cho kẻ địch không có đường lui.

Cho nên, ba năm trước đây, nàng mới có thể tiếp được một trăm linh bốn đao của Phong đao Khúc Lan.

Đỗ Lương Dạ nghĩ rất có khả năng thân phận mình đã bị bại lộ. Dù sao, trong giang hồ thời điểm ấy, nàng có thân thủ này cũng là rất hiếm. Quan trọng hơn là, đệ tử võ học thế gia đều có môn phái mà kế thừa để tìm hiểu, còn nàng thì không có. Kiếm pháp của nàng âm độc, chuyên để giết người.

Rốt cuộc Mộ Dung Thu Thủy có từng nghi ngờ nàng không?

Nàng đã từng vì vấn đề này mà khổ não. Hiện giờ, điều này không cần thiết nữa. Không thể nghi ngờ là họ chỉ là hai người qua đường, là bị lạc dấu, là hai mặt bất đồng, rõ ràng là không cùng quan điểm, đại diện cho quan và kẻ trộm.

Thi thể của lão Trương tối nay đã thể hiện rõ điều ấy.

Một ngày nào đó, cho dù Mộ Dung Thu Thủy có không đâm chiếc dũa cắm vào yết hầu nàng, nàng cũng sẽ một kiếm đâm vào ngực hắn, luôn luôn là như vậy. Đáng trách nàng luôn luôn tự mình là người hào hiệp, không chịu gò bó, hết lần này tới lần khác có một Mộ Dung Thu Thủy lại dính dáng đến nàng, hơn nữa, tình tiết cũng không chút mới mẻ, là câu chuyện cũ mèm như trong lời kịch căn bản không khác gì nhau. Nhưng, đây là lần đầu tiên của cuộc đời nàng, cũng sẽ là tình yêu cuối cùng.

Đó thật sự là số mệnh.

Nàng chỉ có thể tuân theo tự nhiên, mặc cho số mệnh. Thay vì để cho những người không liên quan hủy diệt mối tình của nàng, chi bằng để tự tay nàng viết cái kết cục này.

Đỗ Lương Dạ dừng bước, giơ kiếm trong tay lên, một tiếng nhỏ vang lên, thân kiếm sáng như tuyết được rút ra khỏi vỏ. Nàng thấy rõ gương mặt mình trên thân kiếm, sáng ngời quyết tuyệt, sát khí tàn khốc lộ ra.

Cùng lúc đó, một ánh chớp xé rách trời cao, ngay sau đó, sấm sét cuộn cuộn vang bên tai.

Nàng hy vọng mưa rẽ rơi trước khi nàng tiến vào gia môn, đằng sau bỗng truyền đến tiếng vỗ tay, một bóng người biến mất sau chỗ rẽ của cánh cổng. Khóe miệng nàng hơi nhếch lên, chậm rãi bước qua đó.

Trong phòng nhỏ có năm người ngồi với năm tư thái khác nhau.

Cổ lão tứ nằm trên ghế, mắt nhắm hờ, dáng vẻ lười nhác như đang ngủ.

Phùng Nhị ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, giống như chuẩn bị đi gặp đại nhân vật nào đó, nghiêm chỉnh không thể nghiêm chỉnh hơn.

Lão đại của Cảnh môn là Tư Mã Trác, là một lão đầu vô cùng gầy gò, hốc mắt sâu hoắm giống như hai cái động đen, có thể làm cho người xa lạ lần đầu gặp khiếp đảm. Trong đám đó duy nhất chỉ có hắn là tôn kính Đỗ Lương Dạ, nàng không quan tâm hắn có thành ý hay không, chỉ ít hắn nguyện tỏ ra tư thái đó, có người ngay cả tư thái cũng không thể hiện ra, ví dụ như hai tên hắc y mang đoản đao bên người kia, bình thường chỉ thấy bọn chúng đi theo sau đít lão Trương. Kêu chúng tới đây làm gì? Đỗ Lương Dạ suy nghĩ một chút, được rồi, Chu Mộng Hàn, Dương Tuyết.

Chu Mộng Hàn giành nói trước; ‘Chúng ta nên báo thù cho Lão Trương.’

Dương Tuyết lập tức biểu thị đồng ý: “Không sai! Để vỗ dê béo, chúng ta cùng lão đại cực khổ vất vả nhin nửa nă, mắt thấy miếng thịt béo bở sắp lên đến miệng rồi, nhưng lại để cho người khác cướp đi mất.”

Chu Mộng Hàn phụ họa: “Giờ lão đại chết, thực sự con bà nó oan quá, không thể để cho kẻ khác lấy món hời được.”

Ba người còn lại không ai lên tiếng.

Đỗ Lương Dạ đương nhiên biết bọn chúng ám chỉ mình, nàng sắc mặt lạnh băng, thản nhiên nói: “Các người rốt cuộc là muốn báo thù cho lão Trương, hay là muốn báo oán cho hân hả?”

Chu Dương hai người sững sốt, nói: “Đương nhiên là báo thù cho lão đại rồi, chúng ta...”

” Được.” Đỗ Lương Dạ đánh thép cắt ngang lời họ, nói: ‘VẬY các người hiện giờ hãy đi báo thù cho lão Trương đi.’

Hai tên sững sốt.

Đỗ Lương Dạ tiếp tục nói: “Nếu như ta nhớ không lầm, hai người các người là tổ trưởng phụ trách hai tổ của Tử môn là Thiên can và Giáp ất. Vậy các người về trước điều khiển hai tổ của các người đi. Đi đi.”

Bên trong yên tĩnh lạ thường, ánh nến soi từng gương mặt, lộ ra ý đồ khác nhau.

Bên ngoài sắc trời u ám, gió đêm từng trận thổi tới, trăng sao lập tức chui vào trong đám mây.

Chu Mộng Hàn và Dương Tuyết liếc nhìn nhau, rốt cuộc ngẩng đầu đi ra ngoài.

Đỗ Lương Dạ trầm ngâm một chút, rồi thản nhiên nói: “Sau khi Trương lão đại bị giết, quả thực là một tổn thất với chúng ta, nhưng cũng nhắc nhở chúng ta không thể khinh thường đối thủ được. Các vị tuyệt đối không nên khinh suất. Ta vốn định ngày mai tìm các vị để nói chuyện, nếu tất cả mọi người đều có mặt, ta thì nói luôn.”

Nàng thông thả bước đến bên cửa sổ, nói: “Vương gia đột nhiên điều ta tới Lạc Dương, ta biết các người đều có thành kiến...”

Phùng Nhị há mồm định nói, Đỗ Lương Dạ giơ tay ngăn hân lại, mỉm cười nói: “Không cần phủ nhận! Đối lại là ta, cũng ra có thành kiến như vậy, công lao cực khổ vất vả bị người khác đoạt mất, không có thành kiến mới là lạ. Nhưng...”

Nàng dừng lại, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén, đồng loạt đảo qua ba người, ngữ khí sắc bén: “Ta mong ba vị có thể đem những bức tức này, những thành kiến này vứt hết sang một bên, đừng để chúng ảnh hưởng đến phán đoán của các người, hiện giờ chúng ta cùng phải đối mặt với một kẻ địch, giải quyết bọn chúng xong, mọi người cùng tính toán lại công lao cũng không muộn.”

Sau một hồi yên lặng, Tư Mã Trác nói: “Đỗ thống lĩnh nói rất phải. Nếu như lão Trương còn sống chắc cũng sẽ làm vậy.”

Cổ lão tứ lười biếng mở mắt ra, hỏi: “Tất cả vẫn theo kế hoạch chứ?”

Đỗ Lương Dạ trầm ngâm nói: “Lão Trương đã chết, vị trí của hân sẽ do Phùng Nhị gia tạm thời đảm nhận. ‘Phượng Hoàng’ sẽ do Cổ tứ gia phụ trách. Mọi cái khác cứ theo kế hoạch mà tiến hành.”

Giây lát sau, Phùng Nhị hất tay áo thổi tắt nến trong phòng.

Mưa, cuối cùng đã rơi.

Cầm Chân đã đi ngủ rồi, lại khoác áo vào ra ngồi bên cửa sổ tiện để chăm sóc tiểu thư.

Mấy năm trước, nàng thấy tính tình tiểu thư có chút kỳ lạ, lần này sau khi trở về lại càng kỳ lạ hơn, hoàn toàn không giống một cô nương gia, đã hai mươi tuổi rồi mà không đi lấy chồng, lão gia cũng không vội,

thật là. Haizz! Toàn bộ thành Lạc Dương có tìm cũng không tìm ra một cô nương lớn tuổi như vậy nữa, nữ tử ở tuổi này, nếu không phiêu bạt thì đã làm mẫu thân của hài tử rồi, ngay khi nghĩ đến đây, trong lòng nàng có chút oán hận.

Thật ra cũng khó trách nàng có oán hận, năm nay nàng cũng đã mười tám tuổi rồi, đổi lại là nha hoàn của người khác, các nàng đã sớm theo chủ tử đi xuất giá, duy chỉ có nàng là theo một chủ tử kỳ quái như thế, nàng sắp đi theo bước của chủ tử là trở thành gái lơ thì.

Trong lòng nàng vẫn còn u oán tuổi xuân mơ màng ngủ. Khi chợt tỉnh dậy đã thấy trời đã sáng, ánh nắng ấm áp chiếu vào song cửa sổ rơi vào mắt làm nàng hầu như không mở ra được, toàn thân mệt mỏi, bỗng nhiên đầu óc nàng chợt lóe lên: “Tiểu thư!”

Nàng loạng choạng đi ra cửa để xem, chiếc ghế đặt dưới hành lang trống không, tiểu thư chẳng biết đi đâu.

Đất trời được nước mưa cả đêm gột rửa, không khí vô cùng mới mẻ. Nàng hít một hơi thật sâu, đi tới trước lan can để xem, chỉ thấy dưới khu vườn những bông hoa hồng đỏ ử rữ, phía chân tường có ba cây hoa quế, lá cây xanh đậm sương ướt át, có thể cuối cùng những bông hoa quế này sẽ nở rực rỡ nhất rồi cũng sẽ rơi xuống, đều hóa thành cát bụi, ngay cả một tàn hương cũng không còn.

Nàng đang đứng bần thần định xuống lầu bỗng nhiên nhớ ra phía sau bệ cửa sổ có hai chậu hoa cúc. Trời ạ, là loài hoa tiểu thư yêu thích nhất, liền vội bước tới xem trên bệ cửa còn chậu hoa không. Nàng vừa ghé ra xem, cúi xuống nhìn thì thoáng thấy bên ngoài tường loáng thoáng có một bóng người, nhìn không rõ diện mạo người đó, chỉ cảm thấy người đó trang phục đẹp đẽ, khí thế bất phàm.

Người kia như cảm giác được ánh nhìn của nàng, ngẩng đầu lên nhìn.

Nàng theo bản năng rút đầu lại, đứng yên sau cửa sổ một chút, cuối cùng không kiềm chế được lòng hiếu kỳ lại ngó ra. Nơi đó trống không, chỉ có ánh nắng nhảy nhót qua tán cây, bóng dáng đó giống như là ảo giác.

Lúc này, ở trước viện truyền đến những tiếng cười đùa giòn, có vẻ không chút kiêng dè gì. Nàng chau mày, nghi hoặc là ai làm càn như thế, bỗng nhớ ngày hôm nay là trùng cửu, lão gia và tiểu thư chắc đi theo Phạm đại nhân kia rồi, thảo nào bọn hạ nhân lại như thế.

Nhưng, nàng đã đoán sai.

Đỗ Lương Dạ không đi tuần tra cùng Phạm đại nhân mà một mình bước đi chậm chậm bên ngoài thành Lạc Dương. Nàng mặc chiếc trường bào màu trắng đơn giản, thắt lưng màu đỏ thắm nam ngọc trai, càng điểm lệ lóa mắt, càng làm tăng thêm vẻ thần thái phiêu dật của nàng.

Nàng dẫm chân lên đám cỏ mềm mại, cảm thấy có chút choáng váng, nàng đưa tay sờ vào trán, nóng rực, trong lòng khẽ oán trách, trận mưa đêm qua lớn quá sao mà nàng không bị ngấm mưa chứ? Có lẽ cứ dứt khoát là bị bệnh hẳn một chút cũng tốt, còn hơn là sống dở chết dở, chỉ cần đầu óc tỉnh táo một chút thì lý trí lại quay về.

Còn cái chết của lão Trương, sớm không chết, muộn không chết lại chết vào lúc này, vấn đề rắc rối là ở chỗ này, để bỏ lỡ con cá hay cái gì đó, nàng muốn dồn đẩy trách nhiệm cho người khác cũng không có, ngay cả đường lui duy nhất của nàng cũng đã bị phá hỏng, một chút hy vọng cũng không còn. Chắc hẳn người giết lão Trương chính là Mộ Dung Thu Thủy. Điều này tương tự như hấn ép buộc bản thân mình không có chỗ nào để đi.

Trong lòng Đỗ Lương Dạ vô cùng đau xót.

Nàng nặng nề đi về hướng đền miếu hoang, dừng ở bức tường đổ nát một lúc lâu. Ánh nắng chiếu lên người nàng, đem cái bóng của nàng in trên tường đầy rêu xanh phóng to lên, nửa người trên và nửa người dưới bị gãy thành một góc vuông như là bị chặt ngang một đường, hoặc như là nửa người trên và nửa người dưới phản nghịch lẫn nhau, tình trạng giống như bị đao kiếm chém cắt ngang qua, cảm giác vô cùng quái dị.

Cuối cùng, nàng chậm rãi rút bảo kiếm ra, vẽ một vòng tròn trên nền gạch, sau đó đánh dấu chéo lên. Mỗi một nét đều cực kỳ chậm chạp, như kiếm kia nặng ngàn cân, còn nàng không chịu nổi sức nặng đó – như nàng vốn đã mở rộng cánh cửa đối với Mộ Dung Thu Thủy, hiện giờ lại không muốn tự tay mình phá hỏng.

Hoàn thành xong động tác, nàng lui ra sau nheo mắt nhìn. Ánh mắt nàng trước nay chưa từng nghiêm trang lạnh lùng như vậy, sắc mặt nàng trắng bệch không một tia huyết sắc. Sau đó, nàng xoay người rời khỏi đó, nhanh nhẹn đi xuyên qua đám cỏ lau. Vượt qua bờ bên kia rồi ngồi xổm xuống bên bờ sông dùng khăn lụa lau mặt, nước sông lạnh lẽo làm giảm nhiệt độ trên trán nàng.

Bỗng nhiên, nàng như cảm nhận được gì đó, chiếc khăn lụa trên tay rơi xuống, trong làn nước lặn tẩn mơ hồ thấy bóng dáng của Mộ Dung Thu Thủy chiếu ngược. Mộ Dung Thu Thủy đứng đó, phong thái tuấn tú, ánh mắt trong suốt và dịu dàng như nước, mỉm cười nhìn nàng.

Nàng ngẩng lên có chút ngơ ngác, trên làn da trắng mịn vẫn còn dính hơi nước mỏng manh bị ánh nắng buổi sáng chiếu vào, toàn bộ gương mặt tỏa ra ánh sáng nhẹ, dịu dàng thuần khiết. Thấy trong mắt Mộ Dung Thu Thủy là sự dịu dàng và thánh thiện.

Trong lòng Đỗ Lương Dạ có chút ngạc nhiên, không ngờ lúc này hấn còn đến tìm nàng, trên mặt nàng hiện lên nụ cười dịu dàng, nhưng không hiểu sao, trong dáng vẻ tươi cười đó lại chứa đầy sự bi ai.

Hai người sóng vai đi về phía trước, nàng đi bên cạnh hấn, trong lòng thấy trống vắng, nàng biết hạnh phúc lại quá xa vời, có thể chạm tay vào nhau, nhưng nàng lại không làm được, chỉ có thể chăm chú nhìn dòng nước chảy qua. Nàng biết tâm ý của hấn, hấn cũng hiểu nàng, có lẽ tâm ý của hai người họ đều giống nhau, bất luận thế nào cũng thế ở bên nhau được, không có kết quả gì.

Nàng hốt hoảng, chẳng biết sao lại nhớ tới buổi chiều hôm qua tại khách điểm Phượng phi nghe được câu nói kia, trong lòng lại trào lên một cảm giác không thể nói thành lời. Hấn vốn phong lưu không chịu gò bó, nàng sớm đã biết như vậy, chưa bao giờ nàng cự tuyệt nghe những câu dí dỏm từ hấn, nếu đó là bản tính của hấn thì thôi, nhưng hết lần này tới lần khác hấn ở trước mặt nữ nhân khác miệng lưỡi khéo léo, ba hoa chích chòe – thật sự là tiếc nuối. Đại khái là kiếp này không có cơ hội nữa!

Đỗ Lương Dạ thần thờ nghĩ ngợi.

“Sao không nói gì vậy?” Mộ Dung Thu Thủy đưa tay nắm lấy tay nàng, ngạc nhiên thấy tay nàng nóng bỏng, hấn kêu lên: “Sao thế? Muội ồm à?” Nói xong lại đưa tay lên sờ vào trán nàng, nàng vội nghiêng đầu tránh, hành động này làm hấn ngẩn ra: “Sao vậy?”

Đỗ Lương Dạ chăm chú nhìn hấn, lặng im không trả lời, hấn bị nhìn đến không được tự nhiên, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đỗ Lương Dạ bỗng nhiên bật cười, nói: “Nếu như, muội nói là nếu như, hiện giờ muội muốn cùng huynh rời khỏi thành Lạc Dương, huynh có đồng ý không?”

Mộ Dung Thu Thủy nhìn nàng, trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng cụp mắt xuống, khóe môi nhếch lên một nụ cười gượng gạo. Đỗ Lương Dạ lập tức hiểu ý tứ của hấn, nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, đó là bệnh chung của các nữ nhân, muốn biết rõ ràng sự thật hơn.

“Nếu như Khúc Lan chết, huynh có thể không...”

“Lương Dạ, đây không phải là trò đùa.” Mộ Dung Thu Thủy cắt ngang lời nàng, “Đây là việc không phải là muốn chơi thì chơi, không muốn chơi nữa thì có thể rời khỏi.” Hấn dừng lại một chút, cuối cùng còn bổ sung thêm một câu: “Còn nữa, không nên ở trước mặt ta rửa sự phụ của ta, sinh mạng của ông còn quý hơn cả ta.”

Đỗ Lương Dạ không nói gì, ánh mắt thay đổi như muốn khóc, nhưng nàng cố gắng không chế.

Trong ngực Mộ Dung Thu Thủy nảy sinh một cảm giác o ép mạnh mẽ, hít thở khó khăn. Vì vậy, hấn phải xoay người sang chỗ khác, không hề liếc nhìn nàng một cái.

Sau đó, hấn nghe giọng nói đoạn tuyệt của Đỗ Lương Dạ: “Mộ Dung Thu Thủy, ta sẽ tự tay giết huynh!”

Hấn lặng im một chút, một nụ cười dịu dàng hiện lên khóe mắt: “Ta cầu còn không được.”

Đỗ Lương Dạ hai tay ôm lấy hấn, áp mặt vào tấm lưng dày rộng của hấn. Mộ Dung Thu Thủy nắm tay nàng. Không ai nói gì. Nước mắt của nàng từng giọt từng giọt rơi xuống, rơi vào trường bào của hấn, còn chưa kịp thấm nhòe lại tiếp tục rơi xuống rơi xuống.

Trái tim Mộ Dung Thu Thủy cũng tan nát theo.

Hắn cảm nhận được cơ thể mình ở một nơi nào đó không thể nhìn thấy đang phân thành hai, loại đau đớn sắc bén này vô cùng rõ ràng từ trong ra ngoài, triệt để xé nát hắn ra. Ngay trong khoảnh khắc này hắn nghĩ: Hãy quên hết đi, cái gì mà phản Thanh phục Minh, cho hết thảy đi gặp quỷ đi.

Hắn vừa định mở miệng, Đỗ Lương Dạ đã buông hắn ra: “Muội phải đi.”

Nàng nói xong liền phi thân bay mất, gần như là chạy trốn.

Ngay cả nàng cũng sợ bản thân không thể khống chế được sẽ nói tất cả cho hắn biết. Nhưng trong tình yêu của họ vào lúc này, là hắn quyết ý muốn từ bỏ nàng, hắn đã muốn bỏ, thì nàng cũng tuyệt không muốn nhụt lên. Trên đời này từng có một người biết nàng, hiểu nàng, nhưng cuối cùng cũng không thể có nàng. Số phận không cho phép nàng hết lòng với tình yêu, như vậy, nàng chỉ đem sự hết lòng của mình trở thành một người thủ đoạn độc ác, là người nói được làm được.

Chỉ là, vì sao lòng của nàng lại đau đớn như vậy?

Mộ Dung Thu Thủy học một ngụm máu phun lên bức tường màu đen, máu bắn khắp nơi, giống như một đóa hoa tường vi tuyết vọng.

Hắn biết nước mắt của Đỗ Lương Dạ có ý nghĩa gì.

Ba năm trước, căn bản nàng có cơ hội một lưới bắt hết bọn hắn, nhổ tận gốc, nhưng nàng lại không làm. Từ đó nàng không xuất đầu lộ diện nữa, tin tức về nàng toàn bộ hư vô, bây giờ thời điểm này lại đột nhiên giống như lần trước, chứng minh rằng sự việc đến thời điểm quyết liệt nhất, không còn đường lui nữa.

Trên đời này có một số việc ngay từ lúc bắt đầu có thể không cần chú ý giữa lô gic và chứng cứ, mà chỉ dựa vào trực giác, nhận thức về ý niệm trong một hỗn độn nào đó, hắn không cần tìm chứng cứ từ người nào hay từ sự vật nào, hắn chỉ biết, Đỗ Lương Dạ chính là người kia. Nhưng kỳ lạ chính là, dù biết vậy, hắn vẫn bướng bỉnh tin tưởng nàng.

Hách Liên Vong Tuyết đã từng đánh giá, hắn nói, Mộ Dung Thu Thủy bên trong sắc sảo, bên ngoài lại trầm tĩnh ôn hòa, bên trong thực sự tình cảm nồng nàn như lửa, nhưng ở phương diện nào đó lại ngây thơ, buồn cười.

Quả thật, về chuyện Đỗ Lương Dạ, hắn chắc chắn gần như là ngây thơ buồn cười, nhưng trong lòng hắn, tại một nơi mềm mại nhất, hắn vẫn tin tưởng nàng, cố chấp không có lý do gì.

Nếu như nói tin tưởng người mà mình yêu thương là ngây thơ, vậy thì, hắn có lẽ có một chút ngây thơ!

Mộ Dung Thu Thủy khẽ cười khổ, dấn lên tường, trên trán vì đau đớn mà chảy mồ hôi. Hắn tuyệt vọng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng tựa đầu lên cánh tay, chuyện cũ như màn kịch trên sân khấu tua lại ùn ùn kéo tới, rõ ràng như mới hôm qua.

Hắn nhớ lại năm đó, Đỗ Lương Dạ thường chấp tay sau lưng ngẩng cao đầu như nào, với một tư thái tươi tắn đi trên phố Lạc Dương, đi tới dưới lầu Túy Hoa Âm hưởng về cửa sổ của hắn bắn một viên đá. Hắn nghe tiếng động liền ghé ra ngoài cửa sổ, thò đầu ra ngoài nói chuyện với nàng, cố gắng làm ra vẻ nghiêm túc, lại không thể không chế được biểu hiện vui mừng, có ý thức hoặc là vô thức. Nói chuyện hơn nửa ngày, hắn bỗng phát hiện vị trí của hai bên có chút sai, vị trí đảo ngược nhau. Cho đến giờ chỉ có thiếu niên thư sinh ở dưới hoa viên đi vụng trộm với tiểu thư, chứ chưa nghe nói tiểu thư nhà nào lại chủ động quyến rũ thư sinh.

Hắn đem điều này nói với nàng nghe, vốn là nói hài hước, ai ngờ nàng chỉ cười nhạt, vài ngày lại mất bóng, cho đến khi hắn ruột gan rối bời, phiền não không chịu được, liền học theo cách nói cảm khái của thiên hạ, là: lòng dạ của nữ nhân sâu như đáy biển, vô cùng khó dò!

Đỗ Lương Dạ có một tính kỳ lạ, nếu nàng tức giận, thì tuyệt đối không được đi giải thích, giải thích thì càng khiến cho nàng không vừa ý, trừ phi chờ nàng chủ động nguôi giận. Khi đó bản thân nàng đã nghĩ thông suốt, nếu cảm thấy bản thân không đúng với đối phương, ngược lại nàng còn xin lỗi người đó. Nàng cũng không biết e lệ, bất kể nói nàng quyết tuyệt thế nào, cũng luôn luôn có cách dỗ dành hắn, làm hắn đang giận cũng không thể giận nàng, chỉ có thể tự nhận mình không may. Loại bản lĩnh da mặt dày này cùng với Vô Song quả thực là kẻ tám lạng người nửa cân, vô cùng tương xứng. Cho nên, Vô Song mỗi khi làm theo thể nói là tiêu chuẩn mới, rồi bình luận Đỗ Lương Dạ nói nàng có nét mặt kín đáo, có chút khô khan. Nhưng đừng coi là vậy, những lời này nghe lại giống như đang ca ngợi Đỗ Lương Dạ, kỳ thực chính là sự khoe khoang của Vô Song, dù sao da mặt dày ở độ này, thì hắn vẫn hơn một chút.

Những năm gần đây, mỗi khi Mộ Dung Thu Thủy nhớ Đỗ Lương Dạ, hắn phát hiện trong ký ức sâu nhất của hắn lại luôn luôn là những chuyện giận dỗi vụn vặt của hai người. Sau đó hắn ý thức được, là bởi vì Đỗ Lương Dạ ít bộc lộ thân thái dịu dàng của một nữ tử, nàng luôn luôn hết âm ỉ thì là cự nự, rồi lại quần lấy hắn dùng giọng nói mềm mại nhận lỗi với hắn, thực sự là vô cùng khả ái.

Sau này, hắn lại ý thức được rằng, sở dĩ Đỗ Lương Dạ hay giận dỗi, là vì nàng là một người kiêu ngạo.

Nếu là một người quá kiêu ngạo, sẽ có cuộc sống không tương thích với môi trường xấu. Còn sự kiêu ngạo của nàng, là không phải bất cứ ai cũng có thể lý giải được, có lúc thậm chí ngay cả lý giải của người khác cũng không có gì kỳ lạ. Tính tình bướng bỉnh cố chấp như vậy quả thật khiến người khác chán ghét, nếu là người khác, hắn cũng nhất định không quen, nhưng là ở trên người Đỗ Lương Dạ, hắn lại thấy yêu mến. Đúng vậy, kiêu ngạo như vậy, cuối cùng tương lai chính bản thân mình lại chịu thiệt thòi.

Chỉ cần nghĩ đến gương mặt nàng trong sáng cùng với khóe miệng bướng bỉnh gần như là ngốc nghếch kia, hắn lại thấy vô cùng yêu thương nàng. Khi đó hắn muốn vĩnh viễn cưng chiều nàng, tuyệt không để nàng chịu một chút thiệt thòi nào, thế nhưng người mà khiến nàng luôn luôn chịu những thiệt thòi, lại luôn luôn chính là hắn.

Hắn nghĩ bản thân mình thật là vụng về, hắn có rất nhiều câu nói dí dỏm vậy mà cũng không nói được câu nào, thỉnh thoảng mới nói được hai ba câu, nhưng quy cho cùng vẫn không đúng theo cách của nàng, ngược lại cách này lại không thích hợp với những người như nàng, ngay cả chính hắn cũng khó hiểu. Có một ngày, trong thư phòng của Vô Song lộ ra một tờ giấy, trên đó ghi chép chi chít các bài thơ Phật, có một câu nói về tình yêu vĩ đại, hắn chẳng biết xấu hổ mà thấy ứng với mình...

Lúc đó tuổi còn trẻ, chừng hai mươi tuổi. Cho đến lúc rời khỏi thành Lạc Dương, có một thời gian hắn bình tĩnh tự suy nghĩ, xa cách một khoảng thời gian và không gian, nhớ lại quá khứ hai năm ở Lạc Dương cùng với những việc vụn vặt đó. Sau đó, hắn bỗng nhiên hiểu được, Đỗ Lương Dạ không hề tầm thường.

Điểm này, sư phụ Khúc Lan không thể nghi ngờ là cũng nghĩ vậy. Nhưng điều không ngờ chính là, hắn không hề tức giận. Dần dần, hắn loáng thoáng hiểu sự tính toán của sư phụ – ý đồ lợi dụng tình cảm của Đỗ Lương Dạ đối với hắn, trong tương lai một ngày nào đó để giết nàng – về phương diện này, sư phụ luôn mưu tính sâu xa.

Có đôi khi, Mộ Dung Thu Thủy nghĩ hắn quả thực sống trong âm mưu. Bằng tư duy nhạy bén và trực giác, hắn ít khi bỏ qua bất cứ chuyện gì, như tối hôm qua vụ tập kích thành linh xảy đến, hắn đoán hình như bọn họ chắc sẽ đến nên đã sớm an bài, ung dung ngồi đợi kẻ địch tới.

Hai đội nhân mã khoảng chừng hai mươi người đến, thân thủ rất khá, khí thế tàn nhẫn. Đáng tiếc là địch sáng ta tối, cộng thêm mưa rền gió dữ khiến cho bọn chúng luống cuống. Cho nên, bọn hắn hầu như không tốn chút sức lực nào đã giết chết toàn bộ, lại dùng kịch độc hủ thi hóa cốt lợi dụng nước mưa rửa sạch mùi thối rữa. Vì vậy, tất cả vẫn như cũ, chỉ có lá cây bị gió mưa làm rơi đầy dưới đất, biết đâu sáng sớm ngày hôm sau có ai đó đi qua hẻm nhỏ Hạnh hoa của Vũ Ca lâu cũng không hề phát hiện ra.

6. Chương 11-12

Đỗ Lương Dạ không đi bảo hộ Phạm đại nhân tuần thành mà đi thẳng về nhà ngủ.

Thứ nhất, nàng thấy trong người khó chịu, đầu choáng váng nóng rực; thứ hai, nàng biết căn nguyên bên trong của vị Phạm đại nhân này, vả lại hộ vệ cũng rất nhiều, hơn mười đội, nàng thật sự không muốn sắm vai kẻ ngu ngốc nữa. Hiện giờ, trong lòng nàng ngược lại hy vọng có sự gây rối nào đó, hay nhất là có người đi ám sát vị Phạm đại nhân này, để xem ông ta lộ mặt thật như thế nào?

Trong lòng nàng cảm giận cười lạnh một tiếng, nhắm mắt ngủ.

Cảm giác ngủ được một giấc rất sâu, đến khi nha hoàn lên lầu đẩy cửa bước vào mới làm nàng giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra thấy mặt trời đã chiếu qua tấm màn lụa mỏng, đoán chừng đã là buổi trưa, trong lòng nàng thầm kinh ngạc, lúc này mà bản thân nàng còn ngủ được ư?

Nha hoàn cầm cơm nước kèm một nước gừng nóng bước đến, nàng nhận lấy bát nước gừng uống, rồi lại gục xuống giường. Nha hoàn sợ nàng ngủ tiếp, vội kêu lên: “Tiểu thư, tiểu thư, ăn chút đi.”

Nàng vùi mặt vào trong chăn gấm, mơ mơ màng màng đáp lại, nàng không cảm thấy đói, chỉ thấy trên người rất nóng, hai bên thái dương đau nhức không gì sánh được, nàng đưa tay xoa vào thấy gân xanh nổi lên, đầu đau như muốn vỡ ra, nàng dùng chăn trùm lấy mình đến ngẹt thở, chợt có người nhẹ nhàng kéo ống tay áo nàng.

“Không muốn ăn thì thôi đi.”

Nàng ngẩng đầu lên thở nhẹ ra, lập tức ngửi thấy một mùi hương thơm quen thuộc, lạnh đến thấu xương, xông thẳng vào nội tâm, trong lòng nàng biết là Vô Song đã tới nhưng lười đón tiếp hắn, liền xoay người lại nằm lên nệm gấm, nghiêng đầu mềm nhũn hỏi: “Người tới làm gì?”

Vô Song nghịch ngợm nháy mắt mấy cái: “Biết người khó chịu thì đến thăm...hình như người không chút cảm động?”

Hắn nói xong trèo lên giường, đưa tay vén sợi tóc rối tung của nàng, chạm vào làn da sau tai nàng, hắn giật mình: “Hả, nóng thế này ư?” Rồi đưa tay chạm vào mặt nàng.

Đỗ Lương Dạ tránh tay hắn, xoay người lại lườm hắn một cái, sẵn giọng: “Đừng nghịch nữa.”

Vô Song ngẩn ra, tròn tròn mắt nhìn nàng mãnh liệt chăm chú: gương mặt nhỏ nhắn do sốt à đỏ bừng, trên trán rịn ra mồ hôi lấm tấm, đôi đồng tử trong trẻo đã bớt đi sự lạnh lùng, lại hiện ra một đôi mắt phượng vô cùng quyến rũ động lòng người như hai giọt nước trong suốt. Dung mạo nhan sắc của nàng nhìn thật rõ ràng, lông mày đen dày, làn da trắng mịn, đôi môi mọng đỏ, ướm át. Vô Song luôn luôn biết nàng đẹp, nhưng lại không biết nàng lại đẹp đến vậy, hắn bật thốt lên: “Người quả nhiên thật là dịu dàng, thật xinh đẹp...”

Đỗ Lương Dạ nghe vậy hừ một tiếng, Vô Song liền thức thời ngậm miệng lại.

Đỗ Lương Dạ nhắm mắt lại, yếu ớt hỏi: “Người là muốn nói ta thiếu dịu dàng, nhìn không đẹp phải không?”

Bởi vì sốt cao nên giọng nói của nàng vô cùng khàn khàn trầm trầm, âm thanh cũng đặc biệt nghe êm tai. Vô Song biết nàng quá rõ, cũng từng lĩnh hội việc nàng khóc lóc om sòm mắng chửi người khác rất tàn nhẫn, duy nhất là chưa từng nhìn thấy dáng vẻ nàng dịu dàng mãnh mai như này, bộ dạng yếu đuối thật càng nhìn càng say mê, hắn liền chậm rãi nói: “Là ta nói ngày hôm nay người vô cùng dịu dàng, vô cùng xinh đẹp.”

Đỗ Lương Dạ nhếch mép cười, hừ nói: “Ta khát nước, lấy nước cho ta.”

Vô Song lập tức làm theo, rót một ly nước đưa qua, nhìn nàng uống xong, hỏi: “Có muốn nữa không?”

Đỗ lương Dạ lắc đầu.

Vô Song cầm lại chiếc chén đặt xuống, nha hoàn lại bưng điểm tâm tới, cầu khẩn: “tiểu thư, ăn một chút nhé.”

Đỗ Lương Dạ ôm lấy chiếc chăn gấm xoay người vào trong, nói: “Không ăn.”

Lần thứ hai Vô Song lại lên giường, nhẹ nhàng ở phía sau khuyên bảo, Đỗ Lương Dạ biết hắn có tài ăn nói, có thể thao thao bất tuyệt sánh với nước sông Trường Giang chảy, vội vã cắt ngang lời hắn: “Ta đau đầu muốn nằm thêm một lúc, ngày mai ngươi đến, được không?”

Vô Song lập tức nổi giận, mắt trợn ngược tràn ngập oán khí nhìn nàng.

Đây là mẹo cũ của hắn!

Đỗ Lương Dạ nhắm mắt lại không thèm để ý tới, một lúc lâu sau không thấy hắn có động tĩnh gì, rốt cuộc nàng không nén nổi hiếu kỳ mở mắt ra nhìn, đã thấy hắn lẳng lặng nằm bên cạnh, mái tóc dài chảy xuống trước ngực, hai mắt sáng rực như hạt châu nhìn nàng chăm chú, đáng dấp cực kỳ ngoan ngoãn động lòng người.

Lòng nàng lại mềm nhũn, nhớ tới vị thiếu niên mười bốn tuổi năm nào đã phải hao tổn tâm cơ thay đổi đa dạng để lấy lòng nàng như nào. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, về phương diện khác, hắn lại tận lực hết sức kiên nhẫn để đi điều tra nàng. Ha hã, ai dám nói hắn thuần khiết lương thiện sao? Vậy thì hắn sẽ không phải là Các chủ của Thiên hạ vô song các rồi.

Thủ đoạn của hắn so với nàng, tuyệt đối hơn chứ không kém.

Nàng sớm đã biết, không nên trêu chọc người thiếu niên này, không những không được trêu trọc, hơn nữa không thể trêu vào. Hắn có một gương mặt tuần tú mang một vẻ thần bí, là mê hoặc thể nhân, cảm dỗ người khác bị mắc lừa.

Vô Song như cảm ứng được tâm tư của nàng, lại tươi cười rạng rỡ như mùa xuân.

Tâm Đỗ Lương Dạ lại càng mềm yếu.

Hắn thật đúng là có bản lĩnh làm điên đảo chúng sinh, nàng biết rõ là dáng vẻ tươi cười của hắn có độc mà vẫn vui vẻ cam chịu, thật chẳng khác gì yêu nghiệt, trên đời không thể tìm được người thứ hai. Thực sự là yêu nghiệt tai họa cho nhân gian mà.

“Lương Dạ.”

“Ừm.”

“Nếu có một ngày, ta làm chuyện có lỗi với ngươi, ngươi nhất định phải tin tưởng...”

“Hử?”

“Ta so với người còn kém xa.”

“Được.”

Hai người cùng nằm trên giường, nhìn nhau, bỗng nhiên cùng cười phá lên.

“Đầu còn đau không?”

“Còn.”

“Ta giúp người xoa bóp.”

Hắn dùng ngón tay day lên huyệt thái dương của nàng, lực không nặng cũng không nhẹ, cơn đau quả nhiên là giảm bớt đi rất nhiều.

Nàng khẽ cười nói: “Haizz, xem ra thật ra là ta có lỗi...”

Vô Song bất mãn chép miệng: “Lẽ nào bình thường ta đối với người không tốt ư?”

Nàng định nói, ngoài hành lang bỗng vang lên tiếng bước chân, nha hoàn đẩy cửa vào, nhìn thấy hai người nằm trên giường thì kêu lên, che mặt rồi lao điên cuồng xuống lầu, ngược lại hai người trên giường ngơ ngác, quay sang nhìn nhau một lúc, rồi lại phá lên cười.

Khoảng chừng qua buổi trưa, mặt trời đã ngả dần về phía Tây, ánh nắng xuyên qua song cửa bằng giấy có bức tranh thêu mặc vẽ hoa mẫu, thẩm thấu tới sàn nhà rồi biến mất, sức nóng cũng giảm đi nhiều, Đỗ Lương Dạ nâng chăn lên, nói: ‘Được rồi, ta thật sự muốn ngủ một lúc, người về trước đi, ngày mai trở lại...’

“Ngày mai?” Hình như hắn có chút châm biếm cười, “chuyện ngày mai ai mà biết được chứ? Ta không đi đâu, nhờ người xảy ra chuyện gì...thừa dịp hôm nay ta rảnh rồi ở lại đây chăm sóc người được không?” Nói xong lại dính sát vào.

“Được được!” Đỗ Lương Dạ bất đắc dĩ nói: “Vậy người nằm im, không được âm ỉ.”

Nàng nói xong xoay người lại nặng nề ngủ. Vô Song cũng bị lây sự mệt mỏi của nàng, hắn ngáp một cái, vô thức liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi cũng xoay người vào trong, nhắm mắt ngủ.

Bên ngoài, nha hoàn cuối cùng không nén nổi sự hiếu kỳ đã quay lại.

Cô ta suy nghĩ: người kia là nam hay là nữ vậy? Nam nhân thì không thể đẹp như vậy, còn nếu là nữ nhân, y phục sao giống nam nhân quá. Nghĩ đến y phục, cô ta bỗng nhớ bóng người sáng nay. Vì vậy vội ghé mắt

qua song cửa sổ nhìn vào, tỉ mỉ quan sát người bên trong, y phục của người kia xác thực là sáng sớm nay đã nhìn thấy – vô cùng đẹp để khiến người khác nhìn một lần là không thể quên được.

Cô ta lại suy nghĩ: Người này có quan hệ gì với tiểu thư? Nghĩ cả nửa ngày cũng không nghĩ ra liền đi xuống lầu, tâm tâm niệm niệm hy vọng đối phương là một nam nhân, ít nhất như vậy thì thời gian tới bản thân mình cũng có chỗ trông cậy. nhưng chiếu theo dụng mạo của người đó, rất nguy hiểm. Cô ta chưa từng gặp một nam nhân mỹ lệ như vậy, hầu như tiểu thư còn không thể sánh bằng.

Bát nước gừng bắt đầu có tác dụng, Đỗ Lương Dạ vừa tỉnh dậy thấy toàn thân nhẹ nhõm rất nhiều. Vô Song đã không còn nằm bên nữa, chỉ có trên gối còn lưu lại vài bông hoa mai, ánh tà dương bên ngoài cửa sổ chiếu vào, ở góc lầu phía tây là một cây bạch quả bị ánh nắng chiếu qua song cửa sổ giống như một bức tranh.

Nàng kinh ngạc bản thân một lúc rồi mới đứng lên đi tắm rửa.

Tắm rửa xong, thay một bộ kiểu nam trường bào có thêu hoa hồng, từ đầu gối trở xuống thêu bốn đóa hoa sen, cánh hoa trắng hồng, màu sắc rất tự nhiên, mỗi bước đi vạt áo cũng đung đưa theo. Nha hoàn xưa nay không thích nàng mặc trang phục nam nhưng cũng phải hai mắt nhìn đắm đắm. Lúc này lại thấy nàng đi tới trước gương đồng dùng bút vẽ hai hàng lông mày đen đậm thanh tú làm cô ta kinh ngạc cười, nghĩ thầm: hôm nay là ngày gì mà tiểu thư lại trang điểm? không phải là sốt cao đến hồ đồ chứ?

Nhưng không biết vì nguyên do gì, tay nàng rất run rẩy, vẽ thế nào cũng không được. Nha hoàn chỉ nói là nàng chưa học nghề thợ, muốn giúp nàng, cô ta quan sát ngũ quan của nàng một lúc, rồi than thở: “Kỳ thực tiểu thư không cần vẽ làm gì, như vậy là rất đẹp rồi, dù có đen nữa cũng không đẹp đâu.”

Đỗ Lương Dạ nghe vậy dừng bút, đưa mắt nhìn mình trong gương. Quả thực, da trắng mắt đen, môi đỏ tươi tắn, nhan sắc rõ ràng là thuần khiết, thật là không cần tô vẽ. Nàng ném chiếc bút trong tay xuống, đứng lên nói: “Người nói rất đúng, mang kiếm lại đây cho ta.”

“Hả?”

“Ta muốn ra ngoài.”

“Nhưng, tóc tiểu thư...”

“Tóc không cần phải búi nữa.”

Nha hoàn xoay người gỡ bảo kiếm trên vách tường xuống dâng bằng hai tay đưa cho nàng, nàng nhanh chóng chớp lấy bảo kiếm, theo thói quen nàng thường làm thế, nha hoàn tự giác trốn ra sau. Đỗ Lương Dạ nhìn cô ta cười, bỗng nhiên than thở: “Theo một người như ta đây, thật sự là sai lầm của người.”

Nha hoàn nghe vậy không khỏi càng hoảng sợ, định biện bạch vài câu, đã thấy nàng đi ra khỏi cửa phòng, một màu đỏ thắm tiêu sái từ lan can xoay người xuống lầu, tư thái mềm mại nổi bật, bông hoa hồng trên trường bào xao động, quả nhiên là phong lưu phóng khoáng.

Đây là một buổi hoàng hôn nặng nề nhất của cuối mùa thu.

Đỗ Lương Dạ vừa bước chậm rãi ở trong hẻm nhỏ, vừa ngâm:

“Xa vời kim chưởng lộ thành sương

Vân tùy nhận tự trường

Lục bôi hồng tay áo cân nặng dương

Nhân tình tự cổ hương...”

Khóe miệng của nàng nhếch lên một nụ cười buồn, chậm rãi xòe bàn tay ra, những bông hoa cúc từ khe hở của bàn tay rơi xuống, mùi hương trên tay thơm ngát quần quanh. Sau đó, nàng xoay người đi vào một tiểu lâu có bức tường màu trắng ngói xanh.

Trong tiểu lâu rất an tĩnh, là chạng vạng cuối mùa thu lại càng đặc biệt an tĩnh.

Trong cơ thể Đỗ Lương Dạ có một cảm giác quen thuộc nảy sinh. Nàng cầm kiếm đi thẳng vào tiểu lâu, trong phòng khá tối, ánh tà dương mờ nhạt từ cửa sổ chiếu vào, ánh sáng mờ tối làm mắt thường không nhìn rõ những bóng người ngồi trong đó. Trong không khí có một làn hương thơm nhẹ nhàng, một mùi hương đặc thù có công hiệu an thần tĩnh tâm.

Đỗ Lương Dạ rất quen thuộc với mùi hương này.

Nàng đi theo cầu thang lên lầu, bước đi mềm mại mà cẩn trọng, càng lên cao ánh sáng càng rõ, ánh nắng vàng chiều tà hôn lên môi, lên tóc nàng, lên mặt mũi, cổ, sau lưng áo, cho đến khi cả người nàng đứng ở trong ánh tà dương.

Sau đó, hai chân nàng như bị đóng đinh đứng im không nhúc nhích.

Hành lang phía Tây có một người nằm trên chiếc tràng kỷ, người đó mặc trường bào màu bạc, ánh tà dương tỏa xuống người đó làm trên người ông ta tỏa ra một màu vàng nhàn nhạt, khiến cho thoạt nhìn ông ta giống như thần làm tâm kẻ khác nảy sinh sự kính sợ.

Mặt ông ta hướng về chiều dương, tư thái biếng nhác như đang ngủ. Nhưng, Đỗ Lương Dạ biết ông ta không có – cho dù ông ta có thực sự ngủ, cũng tuyệt đối tỉnh táo và khôn khéo hơn so với nhiều người.

Xung quanh rất tĩnh lặng, mặt trời chiều rất đẹp, gió thu nhẹ nhàng.

Trên trán Đỗ Lương Dạ đã thấy lấm tấm mồ hôi.

Lúc này, người ở trên ghế mới nói.

Ngữ điệu của ông ta thông thả, trầm thấp, tiếng nói của chút khàn khàn, bộ dạng như vừa tỉnh giấc.

“Bọn họ nói, ngày hôm nay Phạm học sĩ tuần thành cũng không thấy người đi cùng, ta đoán rằng, người đã biết...”

Đỗ Lương Dạ bỗng nhiên quỳ xuống, cao giọng nói: “Ngài không nên làm vậy! Chuyện này hiểm ác đáng sợ dị thường, nhỡ...”

“Có thể có gì chứ? Chuyện hung hiểm, ta thấy nhiều lắm rồi! Các người đang tính toán cái gì?” Ông ta cắt ngang lời nàng, “ta gần đây thực sự là nghe đủ những lời lải nhải này rồi, sao ngay cả người cũng bắt đầu dong dài vậy? Được rồi...đứng lên đi.” Nói đến đây, ngữ khí ông ta đã ôn hòa hơn một chút.

Đỗ Lương Dạ lên tiếng trả lời rồi đứng lên.

“Người tới rất đúng lúc, với ta qua ngày trùng cửu này, ta lại cảm thấy rất tịch mịch..” Ông ta vừa nói vừa đứng lên, vóc người cao lớn ngoài dự đoán mọi người, uy vũ cao ngất, đó là khí lực cường kiện do những năm tháng rèn luyện trên ngựa chiến, chỉ là...so với ngày xưa gầy hơn? Đỗ Lương Dạ âm thầm nhớ lại.

Ông ta không quay đầu lại mà dựa vào lan can đứng, lẳng lặng nhìn xa xa hướng về hoàng hôn mênh mông bao phủ toàn bộ thành Lạc Dương

Đỗ Lương Dạ nhìn bóng lưng ông ta, trong đáy mắt nàng dâng lên một sự bi ai lẫn tuyệt vọng – đây là một cơ hội, một cơ hội tuyệt vời, từ nay về sau sẽ không còn cơ hội nào tốt hơn như này nữa. Nhưng, nàng chỉ có thể lẳng lặng đứng im, kiềm cầm chặt trong tay.

Nàng không dám! Nàng sợ!

Có thể nàng không biết rốt cuộc nàng sợ cái gì, rõ ràng là ngay gần – nhưng nàng lại không tự chủ được cứ nhìn chăm chú vào sau lưng ông ta.

Lúc này, ông ta bỗng nhiên nói: “Qua đây, đến đứng đây mà xem.”

Đỗ Lương Dạ lên tiếng trả lời rồi chậm rãi bước đến ra ngoài hành lang, chỉ thấy ánh tà dương xa vời đỏ như máu, lấy Hội xuân lâu làm trung tâm ở trong thành Tây người người đông nghịt đi lại, nhà cửa san sát nối tiếp nhau hoàn toàn bị rắng đỏ bao trùm như chụp xuống, bao quanh chiếu rọi nhuộm xuống sông Lạc Hà, sóng nước mênh mông sóng sánh. Bầu trời trên đỉnh đầu lại vô cùng trong trẻo, ngay cả một đám mây cũng không có, sạch sẽ vô cùng như được nước gột rửa.

Trong ngực nàng nảy sinh một cảm giác quý dị.

“Người giờ đã biết, vì sao ta lại muốn điều người tới Lạc Dương rồi phải không?”

“Đã biết.”

“Người biết nên làm thế nào rồi phải không?”

“Biết.’ Ông ta không thích người khác do dự, vì vậy, ngữ khí nàng kiên định trả lời ông ta.

“Người cam tâm?”

Đỗ Lương Dạ trầm mặc một chút, rồi mới nói: “Ngài đã từng dạy ta, trên đời này, có những việc không thể có kết quả. Ta, ta quả thực không cam lòng, nhưng, ta không còn cách nào khác.”

Ông ta gật đầu, nói: “Đây là lời nói thật.”

Đỗ Lương Dạ bỗng nhiên vô cùng uất ức mà trước nay chưa từng có, một sự tuyệt vọng và không cam lòng hơn bao giờ hết, nước mắt nóng hổi ràn rụa từng giọt rơi xuống.

Rốt cuộc ông ta xoay người lại, vô cùng thương hại nhìn nàng.

Trên gương mặt của ông ta hé ra sự phong trần phong sương nhưng vẫn không mất đi nét anh tuấn, mặc dù là mỉm cười cũng sẽ tạo ra cảm giác cương nghị lạnh lùng, giống như một thanh bảo kiếm vô cùng sắc bén tuyết luân, cứng rắn mạnh mẽ, ngay cả treo ở trên vách tường cũng không khỏi hàng đêm tự ngân vang.

“Dạ nhi, người đừng khóc, ta biết người rất đau đớn, nhưng ta không còn cách nào khác...” Âm thanh của ông ta bỗng nhiên tràn đầy sự cay đắng, trong ánh mắt sắc bén như chim ưng ánh lên biểu hiện phức tạp không nói nên lời, “có đôi khi, nhân sinh là bất đắc dĩ như vậy, đó không phải là do vận khí hay khiếm

khuyết gì khác, có một thứ đồ vật, khoảng cách giữa người và nó không xa, thoát nhìn có thể chạm vào được, nhưng người không thể chiếm được... Người có thể có cách nào chứ?”

Trong giọng nói và gương mặt của ông ta toát lên sự tịch liêu cùng với sự thống khổ bất đắc dĩ.

Đỗ Lương Dạ ngừng khóc.

Nàng biết, theo như lời ông ta nói thì ‘nó’ đó là đại diện cho cái gì.

Nó đại diện cho địa vị thống trị tối cao của quốc gia. Ông ta nam chính bắc chiến nhiều, trải qua thiên tân vạn khổ, hai tay sắp chạm được vào giang sơn, nhưng lại chấp tay dâng cho người khác. Ông ta cách đế vị không xa, nhưng chỉ có thể ở ngay bên cạnh mở to mắt trừng trừng nhìn thứ đáng nhẽ phải thuộc về mình!

Nàng không chiếm được Mộ Dung Thu Thủy, còn ông ta không chiếm được đế vị. Hai sự việc này ở một mức độ nào đó cũng không khác gì nhau, đều là một loại cầu mà không được vô cùng thống khổ. Điều khác nhau chính là, sự thống khổ của ông ta càng sâu, thì cũng càng buồn tuyệt vọng hơn.

Mặt trời tắt hẳn bóng, mặt trăng vẫn chưa mọc lên. Vì vậy, lúc này là thời điểm ngày và đêm luân chuyển, vạn nhà ở thành Lạc Dương bắt đầu sáng đèn dầu, một lần nữa lại mang đến ánh sáng ăn đêm tối, làm cho nàng có một cảm giác yêu mị đặc biệt khác hẳn với ban ngày.

Bữa cơm tối được dùng trên chiếc bàn nhỏ đặt ngay bên hành lang, thức ăn cũng rất đơn giản nhưng cũng không kém phần khéo léo. Con cua tuyệt đối không thể thiếu, để phù hợp với dịp này, ngoài ra còn được cố ý bày biện giống hoa cúc, độc đáo phức tạp là đẹp lạ mắt để bọn họ cùng thưởng thức. Không những thế, là dành riêng cho ông ta. Còn về phần nàng, mặc dù có tác dụng về một mặt nào đó, nhưng trên thực tế, những bông hoa cúc này được bày trên bàn cũng không khác biệt là mấy.

Như là cảm ứng được ý nghĩ của nàng, ông ta bỗng nhiên nói: “Đêm nay, những bông hoa cúc này đều là do người chuẩn bị phải không?”

Quả thực là ngoài dự liệu.

Nàng thoáng chút giật mình ngẩng lên đón nhận ánh mắt sáng quắc của ông ta, lập tức ý thức được mình thất lễ, vội vàng cúi đầu xuống, hai gò má trắng trẻo đỏ ửng, nóng bừng.

Ông ta khẽ cười: “Ăn đi.”

Nói xong ngồi xuống trước, đưa tay ngắt chiếc cọng cua to mọng, bỗng nhiên thoáng nhìn nàng vẫn cung kính đứng bên cạnh, vô cùng thận trọng dè dặt mắt tự nhiên, câu nệ lễ nghĩa cấp bậc, thật sự không giống tác phong xưa kia của nàng, ông ta nhú mày, nói: “Người hôm nay làm sao vậy?”

Đỗ Lương Dạ sững sốt: “Không có.”

“Thật sự?”

“Vâng, sáng nay hơi sốt, giờ thì khỏi rồi.”

Trong lòng ông ta kinh ngạc với câu trả lời này, có chút dở khóc dở cười nhưng không lộ ra ngoài, chỉ bình tĩnh chăm chú nhìn nàng, một lúc sau, trên mặt lộ ra sự vui vẻ, nói với nàng: “Là ta bảo người ngồi xuống ăn, sự thông minh lanh lợi thường ngày đâu mất rồi?”

Đỗ Lương Dạ ngược ngùng ngồi xuống đối diện với ông ta nhưng lại như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

“Người sợ cái gì?”

“Không có.”

Ông ta bỗng nhiên biến sắc, ném càn cua trong tay xuống, dùng khăn trắng lau tay, ngón tay thon dài có lực, mặc dù luôn sống trong an nhàn sung sướng nhưng cuộc đời nhiều năm tháng trải qua sa trường tạo nên những vết chai sần sùi lòng ở bàn tay.

“Dạ nhi, người đã ở bên ta cũng đã bảy tám năm rồi, người hẳn là phải đặc biệt rõ, trên đời này rất có ít người có thể thay đổi được sự việc.” Ánh mắt ông ta bỗng trở nên vô cùng sắc bén, “Ta có quyền miễn xá, nhưng người thì không. Dạ nhi, người không có. Người chỉ có thể thuận theo ta, kính nể ta, nhưng, tuyệt đối không thể phản bội ta.”

Đỗ Lương Dạ trước ánh mắt sắc bén và biểu hiện của ông ta, nàng cup mắt xuống. Hàng mi dài mượt che phủ xuống giống như che phủ tất cả, không để người khác đi vào thế giới của nàng.

Sự im lặng này là phản kháng của nàng!

Ông ta biết, nhưng ông ta cũng không còn cách nào khác. Có một ngày, lúc người đang ở trên đỉnh cao, người sẽ phát hiện, để tìm được một người bạn đồng hành thật khó khăn cỡ nào. Còn ông ta thì nhớ rõ, ánh mắt của nữ hài tử mười hai tuổi nhìn mình. Đó là ánh mắt con trẻ chân thật thuần túy không may mắn nhiễm bụi trần, không chút danh lợi, trong trẻo và thuần khiết như sương mai.

Ánh mắt đó đối với cuộc đời ông ta mà nói là chưa bao giờ có. Không phải ông ta luyện tiếu hủy diệt nàng, mà ông ta luyện tiếu hủy diệt hoài ức của chính mình, nó nhắc nhở khơi gợi cho ông những năm tháng thanh xuân của mình, có liên quan đến những cuộc chinh chiến sát phạt, sự khoái ý trên chiến trường, sự hùng

tâm hào hùng của kiến công lập nghiệp ...Những thứ này..nó đan tết mà thành, là một giấc mộng đẹp thời trai trẻ.

Hôm nay, không có gì ngoài một danh hiệu, trên cơ bản ông ta rút cuộc đã đạt được địa vị khát vọng tối cao, nhưng, ông ta cũng vì vậy mà ông ta cũng phải trả giá rất đắt, cuộc đời của ông ta – giai đoạn đẹp đẽ nhất, trân quý nhất là những năm tháng xưa, giống như nước sông Trường Giang cuộn cuộn chảy về hướng đông không bao giờ quay lại. Năm tháng đã biến ông ta thành một ông già luôn lo lắng bất an.

Thật vô cùng bi ai!

Trong ngực ông ta đau đớn như nước thủy triều mạnh mẽ, không ai thấy, ông ta tuyệt không thể để cho kẻ nào thấy. Như theo lời ông ta nói, mọi người đều phải thuận theo ông ta, kính nể ông ta. Ông ta không cần đồng tình hay thương hại, đó cũng là nguyên nhân ông ta dung túng cứng chiều Đỗ Lương Dạ, nàng thủy chung từ trước tới nay vẫn kính ngưỡng ông ta như một vị anh hùng, ông ta cần sự kính ngưỡng này, càng về sau này càng cần.

Trong lòng ông ta khê thâm thở dài, ngửa đầu uống một hơi cạn ly rượu.

Đỗ Lương Dạ lại rót đầy cho ông ta.

Ông ta thay đổi thái độ ôn hòa hơn: “Dạ nhi, ba năm trước ta đã từng tha thứ cho người khi để thoát đám người Khúc Lan, nhưng, người không thể phạm sai lầm lần nữa. Lần thứ hai ta cho người cơ hội, người không thể phụ lòng ta.”

“Ta biết từ nhỏ người tâm cao khí ngạo, nhưng Dạ nhi à, người phải hiểu rõ rằng, ngạo khí của người là do ai dạy dỗ bồi dưỡng cho người? Để người có thể có ngày hôm nay?”

Ngữ khí của ông ta lãnh đạm, giọng nói thì âm trầm đầy ý vị thâm thúy. Gió nhẹ thổi làm ánh sáng ngọn nến lung lay, nghịch ngợm nhảy nhót lên khuôn mặt của ông ta, chợt ẩn chợt hiện. Vì thế mà gương mặt ông ta lúc sáng lúc tối, không nhìn rõ biểu hiện trên đó.

Đỗ Lương Dạ không dám nhìn thẳng vào mắt ông ta, chỉ cụp mắt không nói gì.

Ông ta trầm tĩnh lạnh lùng nhìn nàng, uống một ngụm rượu, lại nói tiếp: “Người Hán các người có một câu nói là ‘cường cực tất nhục, tình thâm bất thọ’, Dạ nhi, cả đời của người hết lần này đến lần khác quá hiếu thắng, mà không hiểu rằng cần phải mềm dẻo linh hoạt. Có đôi khi, thực sự chưa đến mức cần phải chiến đấu, người chỉ là một nữ nhân, đây là sự thật không thể thay đổi được. Nữ nhân khác chiến trường là ở chỗ này.”

Ông ta ngừng một chút, rồi bổ sung: “Nam nhân mới là chiến trường của nữ nhân.”

Những lời này làm Đỗ Lương Dạ bật cười lên.

Khi nàng cười, đôi mắt phượng cong lên thành hai vầng nguyệt đẹp đẽ, thật là khả ái không thể nói thành lời. Dáng vẻ tươi tắn này ngay lập tức lấy được cảm tình từ ông ta, nhưng ông ta không lộ ra ngoài. Bản lĩnh trời sinh của ông ta là che giấu tình cảm.

Ông ta hừ một tiếng, giả vờ giận giữ nói: “Không phục ư? Hừ! Lúc ta còn trẻ cũng giống như ngươi, không thèm nghe các bậc tiền bối nói...”

“Hiện giờ ngài vẫn còn rất trẻ mà!” Đỗ Lương Dạ mỉm cười nói.

“Thật sao?” Ông ta hỏi.

“Đúng vậy. Trong lòng ta, ngài vĩnh viễn là trẻ tuổi, anh tuấn.”

Ông ta bật cười to, tiếng cười hùng hậu, cứng rắn như đá, lại cuộn cuộn như dòng nước chảy xiết, làm người nghe có một cảm giác lạnh lạnh khó hiểu, không thể nào cảm nhận được sự chân thực của ông ta. Nhưng Đỗ Lương Dạ biết, là ông ta đang rất cao hứng. Quả nhiên, ông ta thốt lên mềm mỏng hơn: “Không phải là đang sốt hay sao, uống hai chung rượu đi để máu đã lưu thông.”

Nàng nghe lời uống một chén rượu. Ông ta thì yên lặng dùng cơm không nói gì nữa. Đỗ Lương Dạ chưa bao giờ kiêng kị trong lời nói với người khác nhưng ở trước mặt ông ta lại tỏ ra vô cùng trang nghiêm, mặc dù trong lòng nàng biết ông ta sủng ái mình nhưng cũng chưa bao giờ nói nhiều hơn một câu. Ở phương diện khác nàng không sợ trời không sợ đất, duy nhất điểm này là tử huyệt của nàng.

Nàng tiếp thêm ông ta mấy chén rượu, cơm nước cũng không ăn mấy, cả ngày chưa ăn chút cơm nào nhưng nàng không có cảm giác đói, chỉ cảm thấy dạ dày mơ hồ đau. Nàng buông đũa trong tay xuống, nhìn ra xem sắc trời.

Bầu trời đêm trong trẻo không mây, sáng sủa gần như quỷ dị.

Đây là một buổi tối đặc biệt, cũng là một buổi tối điên cuồng.

Nếu Đỗ Lương Dạ có thể sống qua đêm nay, nhưng vậy nàng không chút nghi ngờ, trong những năm tháng sau này, đó là một buổi tối khắc cốt ghi tâm, làm nàng khó quên nhất.

Nàng không chút nghi ngờ.

Lúc này, Ôn Lương Tương cũng có cảm giác như thế.

Không thể nghi ngờ, đêm nay là đêm biểu diễn hí kịch căng thẳng kích thích nhất trong cuộc đời nàng.

Nàng không cần nhìn mà chỉ dựa vào trực giác cũng có thể tưởng tượng tình hình bên ngoài thế nào. Nhưng tình hình thực tế bên ngoài so với tưởng tượng của nàng càng điên cuồng hơn, ngay vài ngày trước mọi người đã chen chúc đến thành Lạc Dương, bất lực không thể được vào trực tiếp để xem, chỉ đứng ở bên ngoài để nghe, xung quanh Hội xuân lâu chật như nêm cối.

Cũng khó trách mọi người cuồng nhiệt như thế, Ôn Lương Tương trầm tĩnh đoan trang có thể mang đến màn biểu diễn sống động linh hoạt, cấu tứ tự nhiên, quả thực nàng có một mị lực đặc biệt không thể thay thế được. Điểm khác biệt với các đào hát khác là nàng có sự phong lưu lả lướt, một vẻ đẹp thể tục, dịu dàng, khi nàng đưa mắt nhìn xuống mọi người, trong ánh mắt nàng có một loại nhiệt huyết, sự nhiệt huyết này của nàng có thể làm cảm động lây cho họ, có thể lấy được sự đồng cảm từ phía mọi người. Vẻ đẹp mỹ lệ của nàng rất ung dung thản nhiên, không dối, người sẽ không biết lúc nào trở thành một tín đồ mà ngay cả người cũng không biết.

Thời gian lên sân khấu không còn bao lâu, từ trong màn che nhìn ra, thấy dưới sân khấu đông nghìn nghịt người, vô số ánh mắt sáng rực chăm chú. Chỉ là, trong đám người này, rốt cuộc có mấy người mới là khán giả chân chính.

Chỉ sợ một người cũng không có!

Ôn Lương Tương cười tự giễu.

Ngồi ở vị trí tốt nhất là phủ đài Đỗ đại nhân trong trang phục văn sĩ thường ngày, tay cầm chén trà màu xanh....đang nói chuyện với Phạm đại nhân đang ngồi bên cạnh, không biết Phạm đại nhân nói gì mà hai người cùng cười. Vẻ tươi cười này thu hết vào trong tầm mắt của Ôn Lương Tương. Vì vậy, nàng cũng mỉm cười.

Duyệt Ý đang chuẩn bị đạo cụ, xoay người lại thấy dáng vẻ tươi cười của nàng, cô ta hơi run run, nghĩ thầm: Giờ là lúc nào rồi mà bà chủ còn cười được?”

Ôn Lương Tương như nhìn thấu tâm tư của cô ta, bèn vỗ nhẹ lên vai cô ta.

Duyệt Ý lộ vẻ lo lắng, nói: “Đêm nay người bên ngoài thật sự là nhiều, có lần rất nhiều đám Thanh cầu trong đó, nếu muốn thoát thân, chỉ e không dễ dàng...”

Ôn Lương Tương nói: “Đêm nay ta không dự định sẽ thoát.”

Duyệt Ý cả kinh, bật thốt lên: “Vì sao?”

Ôn Lương Tương soi vào gương, dùng son phấn trang điểm, vừa nói: “Thân phận của chúng ta đại bại lộ rồi...”

Duyệt ý càng cả kinh: “Không thể nào?”

Ôn Lương Tương thấy biểu hiện của Duyệt Ý qua chiếc gương, lãnh đạm cười nói: “Người xem khán giả ngồi phía dưới, có ai là thật sự tới nghe hí kịch? Chúng ta lên sân khấu hát hí khúc cũng không phải là một trở lại với hai trở lại, người đã thấy khán giả nào tới nghe hí kịch mà trong quần áo lại cất giấu thứ gì cộm lên không? Ha ha! Thật sự là am hiểu người, không ngốc chút nào! Phàm là những người ngồi bên trong này, không phải là phần thưởng dành cho chúng ta, mà là chúng ta chính là phần thưởng của bọn chúng...Đều chờ bắt chúng ta đi để lĩnh thưởng.”

Nàng vừa tô son vừa nói chuyện, ngữ khí ung dung dí dỏm như chuyện thường ngày, giống như không liên quan gì đến mình. Duyệt Ý biết tính tình của nàng, tình thế càng hung hiểm nghiêm trọng, trái lại nàng càng ung dung. Nghe lời nói của nàng thì tình huống có khả năng không xong rồi, suy nghĩ nhiều cũng vô ích, chỉ bằng cứ đơn giản mà để mặc.

“Chắc Thanh cầu chủ mưu đã lâu, đã chuẩn bị từ trước. Chúng ta cũng chỉ có thể quyết đánh đến cùng, tử chiến đến cùng.”

“Không phải còn có đám Mộ Dung công tử hay sao...”

“Bọn hần là bọn hần, chúng ta là chúng ta.” Ôn Lương Tương rất nhanh ngắt lời cô ta.

“Nhưng...” Duyệt ý do dự, nhưng rốt cuộc vẫn hỏi: “Bà chủ, không phải người đã bàn bạc với hần rồi sao?”

Ôn Lương Tương lạnh lùng cười, nói: “Bàn bạc được rồi thì làm sao? Ba năm trước, Hứa chương môn cũng cùng bọn hần bàn được rồi, thế nhưng kết quả thì sao?” Ánh mắt của nàng bỗng trở nên nghiêm nghị, giống như một người đang vô cùng thống hận.

“Kết quả là, Hứa chương môn cùng nhóm bảy người của ông ta bị sát hại, còn Khúc Lan và Mộ Dung Thu Thủy lại thành cá lọt lưới.”

Nàng xoay người lại đối diện với Duyệt Ý, từng câu từng chữ nói: “Duyệt ý, bất luận như nào cũng không được ký thác toàn bộ cho người khác, thời đời này, giao phó có ý nghĩa là chôn vùi.”

Duyệt Ý bị ánh mắt nghiêm khắc của nàng cho khiếp sợ, dù không hiểu cũng vẫn gật đầu: “Nếu như chúng ta không thể nói ra, vậy thì đến lúc đại hội anh hùng thì...”

Ôn Lương Tương lập tức cắt ngang: “Người hãy nghĩ xem làm thế nào để giết mấy tên thanh cầu kia được không?”

Lúc này, bên ngoài có tiếng mọi người giục Ôn Lương Tương lên sân khấu, kinh thiên động địa.

Tần lão nhạc công dẫn mấy người đi vào sau hậu trường, ánh mắt người nào cũng thể hiện cùng một thái độ, đó là đồng cam cộng khổ, trải qua sinh tử mà kết thành tình nghĩa huynh đệ, bọn họ lại có chung một lý tưởng.

Ôn Lương Tương đứng lên, ánh mắt ôn hòa mà kiên định lướt qua từng gương mặt, trầm giọng nói: “Những lời cần nói ta đã nói hết, cuối cùng chốt lại một điểm: nếu như đêm nay trong chúng ta có ai đó thoát được, hãy nhớ kỹ không nên tham chiến, không nên dính dáng đến nhau, ai có thể đi được thì đi.” Nàng dừng lại một chút, bổ sung: “Theo Mộ Dung Thu Thủy chỉ thì có một con đường thoát.”

Mọi người nhìn nhau không nói gì.

“Có thể tin hẳn được không?” Lão Tần mở miệng hỏi.

“Ta đã tỉ mỉ khảo sát, quả thực đó là lối thoát duy nhất.” Trên mặt của nàng trang điểm rất đậm nên không nhận ra biểu hiện gì trên đó, chỉ có đôi mắt sáng rực ánh lên nét cười châm biếm, nói: “Cho dù tình huống có tệ hơn thế nữa, ngựa chết cứ coi như ngựa sống thôi.”

Mọi người đều gật đầu, lục đục đi ra ngoài.

Lúc này, bên ngoài tiếng ầm ĩ réo gọi càng lúc càng to, mọi người dưới sân khấu thì ngược lại im lặng như tờ, yên tĩnh dị thường, không hề kích động nhiệt tình, hoàn toàn không giống như tới nghe hí kịch, mà như là đến để tưởng niệm người nào đó. Bỗng nhiên, tiếng chiêng trống mở màn, âm thanh chói tai, từng hồi lại từng hồi thúc dục làm cho lòng người căng thẳng.

Ôn Lương Tương trầm mặc một lát, rồi thở dài: “Đêm nay, những người dân vô tội này, chỉ sợ vì ta mà gặp nạn.”

Trong đôi mắt sáng trong của nàng long lanh nước, trong ống tay áo màu trắng gò lên, hai luồng sáng từ trong ống tay áo lóe lên, sau đó, nàng ngoái lại nhìn Duyệt Ý cười, rồi nhẹ nhàng bước ra sân khấu.

Duyệt Ý nhìn theo bóng lưng của nàng mà ngây ngốc, đứng yên một lúc, đến khi nghe thấy tiếng ca chót cao chót thấp, giống như sóng nước nhấp nhô, khi thì trong trẻo, khi thì trầm thấp, dường như có thể thấy được tiếng ca vô cùng âm vang. Trong lòng nàng cũng cũng bất chợt nhớ lại lần đầu tiên gặp Ôn Lương Tương... Cũng là trên sân khấu, khi đó nàng ở trong đoàn kịch chỉ là một người bình thường, chỉ cảm thấy rằng nàng đẹp, gương mặt được hóa trang rất đẹp, hai ống tay áo rất dài vung lên, ngón tay nhón lấy bông hoa, bên dưới sân khấu tiếng vỗ tay như sấm dậy. Duyệt Ý đứng xa xa nhìn nữ tử trên sân khấu, trong lòng tràn ngập ước ao, lại thật không ngờ, ở đó tươi sáng và đầy màu sắc, đúng là một cuộc sống hoàn toàn khác biệt.

Một đêm vô cùng đặc biệt và khác thường làm cho Đỗ Lương Dạ lại một lần nữa ngẩng đầu lên nhìn. Mái tóc dài của nàng đen mượt buông thả trên vai, dung nhan nàng dưới ánh nến mỹ lệ, đôi mắt sáng như ngọc, rực rỡ làm người khác ngạt thở. Thu nàng vào trong tầm mắt, là ánh mắt sắc bén của người đối diện.

“Rốt cuộc là lệnh gì làm ngươi không yên vậy?” Ông ta thản nhiên lãnh đạm hỏi.

Đỗ Lương Dạ nhìn thẳng vào mắt ông ta, thành thật trả lời: “Sự an toàn của ngài làm ta bất an.”

Ông ta không cho là vậy, thản nhiên nói: “Thật không, ngươi đối với Mộ Dung Thu Thủy có tự tin không?”

Trong lòng Đỗ Lương Dạ khẽ run, nàng đoán ông ta đã biết một chút, nhưng lại được nói ra bởi chính miệng ông ta.

Việc ngoài dự đoán này làm nàng vô cùng khiếp sợ. Quan hệ giữa nàng và Mộ Dung Thu Thủy, cùng với thân phận thật sự của Mộ Dung Thu Thủy, ông ta rốt cuộc biết nhiều hay ít? Ông ta luôn giấu kín như bưng biểu hiện của mình, vĩnh viễn khiến người khác không thể nghĩ ra, ông ta chỉ có thể biết ba phần, nhưng lại khiến cho người khác cảm giác như biết hết toàn bộ, cực kỳ chắc chắn, vô cùng tự tin.

Đỗ Lương Dạ không đoán được biểu cảm của ông ta, chỉ có thể thành thật trả lời: “Điều này không liên quan đến lòng tin của ta, ngài không nên vì thế mà mạo hiểm, thật không đáng.”

Ông ta cười phá lên: “Hả? Ngươi cho là vậy ư?”

“Đúng vậy.”

Ông ta nhếch môi cười, bỏ chiếc khăn tay trắng xuống, đứng dậy đi tới lan can đứng yên, trầm mặc một lúc, rồi lãnh đạm hỏi: “Lẽ nào mạng của ta so với người khác còn quý giá hơn?”

Đỗ Lương Dạ cũng đứng lên, cách ông ta chừng hai bước rồi dừng lại đằng sau, trầm giọng trả lời: “Mạng của ngài quý giá không thể so với người khác, địa vị của ngài cao quý hơn so với người khác, ngài gánh trách nhiệm thiên hạ thương sinh linh, quyết định số phận của bọn họ..”

“Thiên hạ thương sinh linh!” Ông ta bỗng nhiên cười lạnh, không nói tiếp nữa.

Trong lòng Đỗ Lương Dạ mơ hồ bất an, đành ngậm miệng không nói.

Thiên uy khó dò, nàng không biết câu vừa rồi có gì sai, có lẽ nên lấy lòng ông ta trời sinh quý giá, nhưng điều này có thực sự có chút vũ nhục cơ trí của ông ta, cũng tự phá vỡ nguyên tắc của bản thân.

Ông ta chấp tay hướng về ánh trăng dưới sông Lạc Hà, ánh sáng dập dềnh trên sóng nước dưới ánh trăng tỏa sáng nhân nhật. Bóng lưng ông ta thẳng và gầy gò, có một khí thế khiếp người làm kẻ khác không tự chủ được mà ngưỡng mộ mà không quan hệ gì tới địa vị kia. Đỗ Lương Dạ nhìn ông ta, không hiểu sao bỗng nhiên nhớ tới một câu thơ trong quyển Tập thư, là: vị lý đáy biển thiên phong hắc, mới đến trung thiên vạn quốc minh.

Nàng nghĩ ông ta cũng có khí thế: mới đến trung thiên vạn quốc minh.

Trầm mặc chốc lát, ông ta chậm rãi nói: “Sách cổ có nói: “Một vị quân vương, thuyền cũng vậy; người đông, nước vẫn vậy. Nước đẩy thuyền, nước cũng lật thuyền. Cứ theo như lời hoàng đế Thái Tông thường dùng lời răn dạy của Tử Tôn để nói, dân ví như nước, vua ví như thuyền, nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền. Người nghĩ thế nào?”

Đỗ Lương Dạ nghe vậy giật mình, trong lòng vô cùng kinh ngạc: sao đột nhiên nói đến vấn đề này?

Nàng theo ông ta ngược mắt lên, nhìn thấy gần Hội xuân lâu người như nước chảy. Đêm nay thành lạc Dương suốt nửa thì đổ thành. Trong lòng nàng bỗng nhiên sáng suốt, lập tức giả bộ kính cẩn khiêm tốn nói: “Kiến thức ta nông cạn, chỉ sợ nói xong bị sai, mong ngài đừng giận...”

Ông ta hất tay áo lên, mang theo một luồng khí chạm vào tóc này khẽ bay, nói ngắn gọn: “Cứ nói đừng ngại.”

Nàng hé miệng cười: “Theo ý ta, bất luận đẩy hay lật, thuyền vĩnh viễn ở trên nước.”

Ông ta đang xoa xoa tay, nghe vậy động tác dừng lại, ngửa đầu lên cười một trận rất to, tiếng cười hùng hậu. Đỗ Lương Dạ cũng khẽ cười, hơi cúi đầu.

Sau đó, nàng ngửi thấy một mùi hương rất nhẹ nhàng thanh nhã.

Vì vậy, nàng càng cười.

Ông ta xoay người lại, dang rộng tay ôm nàng vào lòng, gương mặt tuấn lãng tang thương kia toát lên sự vui vẻ, giọng nói vô cùng mềm mại: “Rất cuộc Dạ nhi...” Sau đó lại không nói gì nữa.

Không có gì ngoài trận Liêu Đông nhiều năm trước, gần mười năm rồi, lần đầu tiên họ gần nhau là như vậy.

Ông ta chính trực tráng niên, thê thiếp nhiều, nàng cũng không còn là thiếu nữ ngây thơ, không thể không nghĩ có một ngày nào đóNhưng ông ta chưa từng chạm vào nàng, ngay cả tay nàng cũng chưa từng chạm vào. Trước đây họ cũng đã từng có vài lần cơ hội, nàng nghi ngờ có thể ông ta muốn, thậm chí nàng còn âm thầm chuẩn bị thật tốt, nhưng ông ta không có.

Cho nên, thủy chung Đỗ Lương Dạ không thể hiểu rõ cuộc ông ta là loại người gì.

Vào giờ khắc này, nàng đang ở trong lồng ngực vững chắc của ông ta, bàn tay chạm vào lồng ngực ấm áp chân thực làm nàng có chút hoảng hốt, nàng thần thờ ngẩng đầu lên. Mỗi ông ta đứng lúc ghé xuống, nóng hổi, sôi nổi, tràn ngập hơi thở nam tính, mang theo cảm xúc nguyên thủy chiếm đoạt lấy. Đại não nàng trống rỗng, ý thức rã rời, đó chẳng phải là điều nàng chờ mong hay sao, trong tâm lý nàng đã sớm chuẩn bị chấp nhận chuyện này, chuyện tới ngay trước mắt, trái lại lại trở nên không quá chân thực, giống như cơn ác mộng cứ luẩn quẩn, không thể nói rõ là tỉnh táo, hay là mơ hồ?

Bỗng nhiên trong lúc đó, nàng cảm thấy làn da căng cứng, có một cảm giác lạnh lẽo bất ngờ chiếm lấy cảm quan nàng. Giây tiếp theo, nàng quả quyết đẩy ông ta ngã xuống đất, cả người nằm lên trên người ông ta. Hầu như là trong cùng lúc, ba ngọn phi đao bắn vào đúng vị trí họ vừa đứng, chỉ nghe “đình” một tiếng, mũi đao cắm rất sâu vào chấn song cửa, ba mảnh vải đỏ tươi gắn ở chuôi đao bay trong gió.

Lập tức, ở dưới lầu vang lên tiếng binh khí chạm nhau, tiếng kêu thét ngắn ngủi, tiếng bước chân ùn ùn kéo đến, các loại âm thanh dường như trong nháy mắt bùng lên, phá tan tiểu lâu yên tĩnh.

Đỗ Lương Dạ từ trên người ông ta nhảy lên, nhưng cánh tay ông ta như sắt ra sức ấn nàng xuống. Nàng cúi đầu, thấy một đôi con ngươi cực kỳ sắc bén, nàng rùng mình.

Ông ta dùng tay nắm lấy cằm nàng, lạnh lùng sắc bén chăm chú nhìn nàng: “Dạ nhi, đừng làm cho ta thất vọng!”

Nàng khẽ gật đầu, đặt tay lên mặt đất khẽ búng một cái, cả người mượn lực bắn lên, tư thái duyên dáng giống như hồ điệp mỹ lệ. Đang ở giữa không trung, nàng rút bảo kiếm sáng loáng ra khỏi vỏ, đánh thẳng xuống dưới lầu. Trong không gian, nàng mơ hồ ngửi được mùi máu tràn ngập.

Nàng ngẩng mặt lên hít một hơi thật sâu, bờ môi cong lên cười tươi tắn, sau đó chậm rãi mở mắt ra, nhấc chân đi qua vô số thi thể, ánh mắt lạnh liệt đảo qua các hắc y nhân đang che mặt ở trong đình viện, hơn mười ánh mắt cừu hận hung ác tìm được một đôi đồng tử trong suốt như làn nước.

Hắn lại có thể mà mỉm cười với nàng.

Đỗ Lương Dạ thấy bao tử mình co lại đau đớn. Nhưng lúc này không có thời gian dư thừa để cho nàng có thể cảm nhận sâu sắc, đao kiếm trái phải tấn công tới, vô cùng mạnh mẽ, mái tóc nàng bỗng nhiên tung bay, hạt chân trâu màu xanh da trời bên tai khẽ ngân nga không dứt, tỏa ra ánh sáng màu xanh nhạt.

Nàng không né tránh, tay trái vững vàng chế ngự chiêu kiếm đâm tới trước mặt, tay phải tung thanh kiếm nhanh chóng đâm trúng yết hầu của đối phương, cổ tay khẽ xoay tròn, đầu đối phương bắn ra xa, kiếm thể nhanh chóng quay lại, đón nhận quả đâm của người khác, máu bắn tung tóe. Nàng ngửi thấy mùi máu tanh, giống như bị trúng ma chú, trong cơ thể có một cảm giác kỳ dị chậm rãi thức tỉnh, lập tức không lùi mà tiến, liều mạng xông tới hạ đối phương.

Trong tiếng nhạc lạnh lẽo, trên sân khấu vở kịch “nhân diện đào hoa” diễn đến đoạn Thôi lang khi tìm đến giai nhân, đã đề bài thơ lên cánh cửa, miệng ngâm: “vọng núi xanh sinh vân yên, trừ khoảng không đình nhân vị toàn, tắc dạ ta lạnh tanh, một chữ tự, nhất cú cú, khoảng không đề hồng oán...Cõi lòng đầy thần thờ mà ngâm, bước đi.

Âm nhạc thay đổi theo, chuyển động tinh tế, Ôn Lương Tương lần thứ hai lên sân khấu uyển chuyển lên sân khấu.

Dưới sân khấu có một thanh y hán tử chạy tới bên cạnh Đỗ đại nhân ghé vào tai nói gì đó. Mặt Đỗ đại nhân biến sắc, chén trà trong lòng bàn tay suýt rơi, ông ta hơi cúi người xuống, nhưng rồi lại lần nữa ngồi xuống, hất tay áo bảo tên thanh y nhân kia lui.

Ôn Lương Tương trầm bổng theo tiếng nhạc, phong tư chân thành bước lên sân khấu. Bên dưới sân khấu không một tiếng vô tay, những ánh mắt đều chăm chú nhìn nàng, theo dõi nhất cử nhất động của nàng, nghe nàng nhả châu khi thì cao vút trong trẻo, khi thì thê lương lãnh tình, có thể bọn họ không thể nào lãnh hội được sự tuyệt diệu trong đó, ngược lại bên ngoài lâu thỉnh thoảng truyền đến những tiếng ủng hộ, tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tình huống vô cùng quỷ dị.

Một con hát xinh đẹp trên sân khấu ngâm xướng, đám đàn ông dưới sân khấu nét mặt vô tình xem, đầy cứng ngắc, không ôn hòa, không nhiệt tình, không giống như là đang ở trong nhà hát, ngược lại giống như đang ở trong linh đường của người nào đó, trống vắng đến quỷ dị. Xung quanh chỉ nghe tiếng đàn như khóc, đi kèm theo đó là Ôn Lương Tương duyên dáng uyển chuyển, mang theo sự đau thương của xuân đi hoa tàn, tuy là như hoa mỹ quyền, tất cả đều không giữ lại được, bèo dạt mây trôi đầy vô tình.

Trên trán Đỗ đại nhân đã lấm tấm mồ hôi, rốt cuộc ông ta không ngồi yên được nữa, định đứng lên rồi đi, nhưng Phạm đại nhân đã ghì tay ông ta lại, cười nói: “Đỗ đại nhân, hí kịch còn chưa kết thúc mà.”

“Phạm đại nhân, tình huống không thích hợp, chúng ta nên rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.” Ông ta nói nhỏ.

Phạm đại nhân nhìn ông ta, dường như khê cười, nhưng cơ mặt vẫn không chút động, dưới ánh sáng của ngọn nến hiện lên gương mặt cổ quái vàng bủng. Đỗ đại nhân lần đầu tiên ở cự ly gần như thế nhìn rất rõ ràng gương mặt Phạm đại nhân, bất chợt nhìn ra sự khác thường, gương mặt Phạm đại nhân hình như không chút chân thực, nơi cánh mũi hình như bị nứt ra.

“Phạm đại nhân, mặt của ngươi...”

Phạm đại nhân vẫn giữ cánh tay của ông ta, gương mặt cúi sát gần hơn, cười nói: “Mặt ta làm sao?”

Khoảng cách quá gần này làm cho Phạm đại nhân cảm giác rất khó chịu, nhưng, nhìn chăm chú vào đại quan triều đình là hành vi vô cùng thất lễ. Vì vậy, ông ta không thể làm gì khác hơn là gượng gạo chớp chớp mắt, biểu thị mắt bị nhòe. Vừa đúng lúc này thì tiếng nhạc trên sân khấu đột nhiên vút cao, giọng xướng của Ôn Lương Tương cũng cao vút, trong trẻo đến sắc bén.

Vô cùng đột ngột.

Giữa không trung bỗng nhiên khói lửa tràn ngập, những tiếng “thình thịch” vang lên, khói trắng tỏa ra nhanh chóng tràn vào bên trong, kèm theo làn khói đặc là mùi vị khác lạ xộc vào mũi, giống như lưu huỳnh, kèm theo một mùi hương kỳ lạ

Đỗ đại nhân vừa ngửi được mùi hương đó, bao tử đột nhiên đau đớn khôn cùng như có hàng ngàn con côn trùng lúc nhúc trong đó, tràn lên cuống họng, lên mắt. Lần này thì ông ta cũng bất chấp lễ tiết mặt mũi mà giãy ra khỏi tay của Phạm đại nhân, đứng lên chạy ra cửa trước. Nhưng khói dày đặc làm ông ta mất phương hướng.

Bầu không khí xung quanh trở nên tĩnh lặng khác thường, không ai nói, chỉ có tiếng hít thở mãnh liệt, tiếng buồn nôn, tiếng bình khí tấn công...Âm nhạc trên sân khấu vẫn còn tiếp tục, chỉ là âm thanh lạnh lùng sắc bén như tiếng kỵ binh lưỡi mác đang chiến đấu tại sa trường, sát khí tàn khốc không kiêng nể gì cả, tung hoành ngang dọc. Ngay sau đó, Đỗ đại nhân ngửi được mùi máu tanh nồng nặc giống như suối nguồn từ trong thâm sơn phun trào ra, tất cả cùng đập vào mũi ông ta, mùi vị vô cùng kích thích, khiến cho ông ta có thể tưởng tượng các đường máu dâng cong vút lên giữa không trung, rất ngắn ngủi nhưng cũng rất đẹp đẽ.

Bao tử càng lúc càng đau làm ông ta không thể đứng thẳng, ông ta hoảng loạn dựa lưng vào chiếc ghế, khom người xuống nôn điên cuồng, hầu như nôn cả ruột ra ngoài. Lúc nôn xong, ông ta thoáng có chút tỉnh táo, nhưng chỉ tỉnh táo trong một giây, hoặc là chỉ một khoảng thời gian rất ngắn, trong không khí mùi vị khác thường lại một lần nữa xộc vào mũi ông ta, đủ loại mùi vị khác thường xông vào mũi, mùi tóc người bị cháy khét, mùi da thịt thối rữa... hòa trộn với mùi máu tanh hôi...cùng với sự suy yếu của mạng sống làm tất cả trở thành một mùi vị khác thường, giống như đê vỡ tràn tới khứu giác của ông ta, trong mùi vị nồng nặc đó, vẫn chỉ là mùi vị ghê tởm của máu tanh.

Hai chân của Đỗ đại nhân như bị rút hết, toàn thân không sức lực ngã xụi xuống, ông ta ôm chặt bụng và dựa lưng vào ghế, đến khi chiếc ghế không thể chịu nổi trọng lượng, mất cân bằng đổ xuống, cả người ông ta cũng theo đó mà ngã xuống theo, trong ý thức mơ hồ, ông ta có cảm giác có người đang tới gần, ông ta nắm lấy vật áo đối phương, thều thào: “Giúp ta...”

Trong làn sương dày đặc, đối phương khẽ cười rất nhẹ nhàng, trong tiếng cười tràn ngập hàm ý. Ngay sau đó, Đỗ đại nhân cảm giác có một vật gì sắc bén nhọn hoắt đâm vào lồng ngực.

Cùng lúc đó, trong ngực Đỗ Lương Dạ cũng nảy sinh một cảm giác đau đớn kịch liệt.

Nàng dừng lại, máu tươi nhễ nhại ứ đọng trên thanh kiếm giữa không trung, khê động. Nàng khê ngược gương mặt lên, trên gương mặt tươi đẹp có chút ngấn ngò, giống như vừa bị mất một thứ gì đó vô cùng trân quý đối với bản thân. Nàng cảm giác trong ngực mình như bị xuyên thủng trống rỗng, gió lạnh không ngừng mà thổi vào, thổi vào, tê dại đến nỗi không có cảm giác gì.

Tận dụng thời cơ!

Một ánh đao sắc bén lợi hại chém về phía sau gáy nàng, đao thế mạnh mẽ như bão táp, đao thế cực nhanh như tia chớp, có thể còn nhanh hơn cả tia chớp, không thể nhìn ra. Nhưng, có một bóng người còn nhanh hơn cả chiêu đao, hần đấy Đỗ Lương Dạ ra, thay vào vị trí của nàng.

Phong đao đã ra, tuyệt không thu lại được!

Ngay trong chớp mắt, thấy phong đao sắp chém vào lưng hần, Đỗ Lương Dạ nhanh chóng quay kiếm về đỡ, chỉ nghe "choang" một tiếng, lửa bắn khắp nơi, thanh kiếm bị gãy, toàn bộ cánh tay nàng cùng nửa cơ thể tê dại. Còn chiêu đao vẫn chuẩn xác như cũ chém vào lưng Mộ Dung Thu Thủy, may mà tám phần mười lực đạo của đao đã bị kiếm phong của Đỗ Lương Dạ đỡ hóa giải, chỉ còn lại hai thành không đủ để tạo thành trọng thương, máu trào ra nhuộm đỏ trường bào hần, nhìn mà kinh hãi.

Tình cảnh này sao vô cùng quen thuộc như vậy!

Đỗ Lương Dạ vừa lui vào lầu các, vừa mở to mắt nhìn hần. Trên mặt hần chỉ lộ ra một đôi mắt trong suốt, ánh mắt vô cùng dịu dàng giống như trăng sáng của cố quốc, như dòng nước của GiangNam, phản ngược lại vào trong con người sáng rực của nàng. Bỗng nhiên trong lúc đó, giống như sự biến ảo kỳ lạ, chuyện cũ ùn ùn kéo đến, một luồng sáng nhỏ bay vút vào trong óc nàng. Sự tưởng niệm và thâm tình của hơn một nghìn ngày đêm giờ trong nháy mắt toàn bộ tất cả hóa thành một thứ gọi là tang thương gì đó, thật sâu sắc khắc vào trong lòng nàng, từ đuôi lông mày, khóe mắt, bờ môi...thu vào trong tay áo, chỉ nhẹ trở cổ tay một cái, hồng nhan liền bạc đầu.

Vô số binh sĩ tinh nhuệ từ bốn phương tám hướng dũng mạnh tiến ra, cung tiễn từ các tường lầu các bắn tới, sắc bén, rào rào như mưa. Đứng ở một khoảng cách khá xa để xem thật sự là mỹ lệ, hùng tráng.

Nàng quay đầu ngựa lại theo một đội tiểu hộ vệ yên lặng rời đi, trong đó có một bóng người cao gầy bình tĩnh và ung dung dị thường, tư thái vô cùng ưu nhã. Bên cạnh ông ta chỉ có mười tên hộ vệ, đến nay chưa từng ai thấy qua bọn chúng xuất thủ. Nhưng bọn chúng không ngoại lệ là những cao thủ được tuyển chọn ra từ trong bát kỳ binh doanh. Ha hả, bất luận nàng đối với ông ta trung thành như nào, tóm lại ông ta chỉ tin vào người Mãn.

Đôi môi Đỗ Lương Dạ cong lên một sự bi ai châm biếm.

Mộ Dung Thu Thủy cầm một mũi tên trong tay bắn ngược trở lại, ở đầu tường ngã xuống một tên. Hắn nhún người bay vọt lên, cánh tay cầm kiếm liên tiếp chém giết đám quân trước mặt, bức tường phía tây lộ ra một lỗ hổng lớn. Trong viện đám huynh đệ hơn hai mươi người đều tận dụng để lui về phía Tây. Ngay sau đó đám vệ binh lập tức truy đuổi theo.

Phi Hạc Lưu Vệ Thần không chỉ khinh công cao tuyệt và thủ pháp ám khí càng cao. Hắn cùng hai huynh đệ khác hiệp trợ phía sau cho Mộ Dung Thu Thủy, năm ngón tay linh hoạt bắn ám khí làm bầu trời như hoa mưa, thân thể ông ta nhỏ bé lanh lẹ theo chân tường phi một vòng, đám binh sĩ tử thương hơn nửa. Thân thủ nhanh đến mức làm bọn chúng không kịp kên.

Lúc này, phía Tây truyền đến những tiếng kêu thảm kịch liệt, lửa cháy rừng rực dâng cao vút, Hội xuân lâu ngập trong lửa, lung lay sắp đổ, ngọn lửa đỏ không kiêng dè gì cả mà nuốt cả đám người đang hốt hoảng chạy loạn. Khắp bầu trời chỉ tràn ngập ánh lửa, toàn bộ thành Lạc Dương rơi vào trận khùng hoảng.

Mộ Dung Thu Thủy trông thấy ngọn lửa càng lúc càng cao, trong lòng nao nao, không ngờ Ôn Lương Tương lại quyết đoán như vậy!

Hắn nhớ hôm qua tại khách điểm Phượng Phi, khuôn mặt nàng dịu dàng đắm chìm trong ánh nắng, giọng nói nhu hòa, lãnh đạm: “Hành tung của chúng ta đã bại lộ rồi, tay sai triều Thanh đã siết chặt, đêm mai chỉ sợ không có gì đủ để thổi cỏ lay liểu. Nhưng Mộ Dung công tử thân lại là đứng đầu kháng Thanh, ở ta có một tin tức, không biết công tử có hứng thú không?”

Hắn cười hỏi tin tức gì, nhưng trong lòng đã đoán được tám mươi phần. Quả nhiên, những lời nàng nói hoàn toàn ăn khớp với dự đoán của bọn hắn, một vị Vương gia quyền cao chức trọng trong triều Thanh đã lặng lẽ tới Lạc Dương!

Quả thật ông trời ban cho cơ hội tốt!

Như lời Khúc Lan sư phụ hay nói là ông trời có mắt, đem tên cầu tặc này dâng đến trước mặt họ, tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội ngàn năm này. Cho nên, tất cả mọi người dù biết đây là một cái bẫy mà vẫn cứ nhảy vào. Bọn họ không hề sợ hãi, thấy chết không sờn, muốn dùng tính mạng và tâm huyết của mình để liều mạng mở ra một tia hy vọng cho tương lai sau này. Bọn họ vô cùng thống hận tên người Mãn này, một loại cừu hận mang theo cừu hận gia cừu, có một phần là cừu hận quốc gia, đó chính là kết quả mà Khúc Lan thường xuyên giáo huấn.

Vừa nghĩ tới sư phụ, trong ngực Mộ Dung Thu Thủy tràn ngập sự bi ai. Hắn vừa mới cứu Đỗ Lương Dạ, sư phụ nhất định sẽ tức đến phát điên. Nếu sư phụ mắng hắn hai câu hoặc trừng mắt với hắn, như vậy sự việc còn đỡ. Nếu ông ta không nói lời nào mà dẫn chúng huynh đệ truy đuổi theo Vương gia thì chứng tỏ ông ta đã giận giữ tới cực điểm.

Lúc này, tuyệt đối sẽ không giống như ba năm trước, lúc đó dù sao còn có Vô Song có thể làm lá chắn.

Mộ Dung Thu Thủy cười khổ, cả người tê dại không rõ là cảm giác gì, rõ ràng giác quan vẫn rõ, vết thương trên lưng rất đau đớn. Chính là, lúc đó tình thế cấp bách như ngàn cân treo sợi tóc, hắn căn bản không kịp

suy nghĩ, hắn chỉ là một nam nhân muốn bảo hộ nữ nhân mình yêu, tình nguyện chết vì nàng, không muốn nàng bị một chút thương tổn nào.

Ngay lúc đao phong chém vào lưng hắn, hắn trước nay chưa từng sáng suốt nhìn thấu tâm mình như vậy. Đỗ Lương Dạ là nữ nhân mà cả đời này hắn yêu, là toàn bộ máu huyết và tình cảm của hắn, trên đời này nếu không có nàng, sự tồn tại của hắn không còn ý nghĩa gì nữa, hàng ngày hắn đều bị điều này dày vò, so sánh với sự dày vò của nội tâm, vết thương trên lưng nào có ra gì.

Hắn vô thức đưa tay chạm vào lưng mình, đầu ngón tay dính máu đầm đìa, bởi vì không ngừng chém giết nên miệng vết thương há to, máu chảy không ngừng...Những binh sĩ kia liều lĩnh đuổi theo, không sợ chết. Mộ Dung Thu Thủy giết được vô số, kiếm quang loang loáng, mắt không hề chớp. Thế nhưng, có ai ngờ được, trong lúc hắn giết người, trong ngực lại tràn ngập nhu tình, ngay cả bản thân hắn cũng thấy kỳ lạ. Hắn nhớ tới năm nào đó hoa mẫu đơn thành Lạc Dương nở rực rỡ thơm ngát, hắn nhớ tới đêm tuyết tại Đền Bạch mã, hắn nhớ tới Đỗ Lương Dạ dịu dàng như nước như nào, và nhiệt tình nóng bỏng như lửa như nào....

Những tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, lửa ở phía Tây cao ngất tới tận trời, đốt cháy toàn bộ, nước sông Lạc Hà sôi trào, hơi nóng như áp thẳng lên mặt hắn, chiếc mặt nạ trên mặt hắn do mồ hôi từ lâu đã dính vào mặt, vết thương phía sau bị mồ hôi xâm nhập, đau như muối xát, bên tai hắn lơ mơ nghe có người kêu tên hắn.

“Mộ Dung huynh, hãy bắt được tên cầm đầu, chúng ta nhanh đi trợ giúp Khúc sư phụ...”

“Thiếu chủ, không nên ham chiến, đi mau...”

Hắn quay đầu lại thấy ba bóng người cực kỳ gấp gáp phóng tới hướng Bắc. Vì vậy hắn đánh một chưởng làm một tên binh sĩ ngã gục, mũi chân đạp nhẹ lên vách tường, cả người như chim ưng bay vào bóng đêm đuổi theo Lưu Vệ Thần đang chờ ở phía trước.

Lúc này, Ôn Lương Tương từ phía Tây đã lui về phía Bắc.

Nàng đốt Hội xuân lâu, thứ nhất là để báo động cho người dân vô tội bên ngoài lâu để họ biết mà nhanh chóng thoát đi; thứ hai là muốn quyết tâm đồng quy vu tận với đám tay sai Thanh cẩu bên trong. Đáng tiếc chính là, đám tay sai lại lợi hại hơn so với tưởng tượng của nàng, đặc biệt là Phạm đại nhân kia, đúng là giang hồ hảo thủ có bản lĩnh, không chỉ không trúng độc của Duyệt Ý, ngược lại còn bị hắn dẫn theo một đám người xung đột xông ra ngoài, đến khi nàng truy đuổi theo ra ngoài thì chỉ nhìn thấy những khuôn mặt lộ vẻ kinh hoàng và thê lương bất lực đang kêu khóc.

Nàng xoay người lại, thấy Hội Xuân lâu bắt đầu sụp xuống. Mặc dù trước đó nàng đã nói với mọi người “không nên liên lụy nhau, ai có thể đi được thì đi”, nhưng, khi bản thân nàng có được cơ hội như vậy, nàng cũng không từ bỏ Duyệt Ý. Chủ tớ hai người yểm trợ nhau thoát khỏi biển lửa, lao vào sông Lạc Hà, theo dòng nước trôi về hướng Bắc, hướng về phía tuyến đường đã có người sớm thiết kế an bài để thoát đi.

Đỗ Lương Dạ rất nhanh thì phát hiện ra con đường này có chút quen quen.

Nàng đã từng đưa Mộ Dung Thu Thủy đi qua một lần. Điểm khác biệt chính là, đêm đó bọn họ đi bằng đường thủy, còn lúc này lại đi bằng đường bộ, chỉ cần đi qua sông là có thể đến đền miếu bỏ hoang, lại đi qua khu rừng rậm, coi như là đã ra khỏi thành Lạc Dương.

Sự nhận thức này làm nàng theo thói quen tay chân run rẩy, mỗi bước đi về phía trước, nỗi sợ trong lòng nàng càng lúc càng tăng lên. Không hề có nguyên do, nàng nhớ tới câu nói của phụ thân: “Đây là con đường không thể quay lại. Đúng vậy, quả thực là con đường không thể quay lại, nhưng nàng đã không nghe theo phụ thân: Không thể hối hận, hay là không dám hối hận”

Thử nghĩ xem, dù là nàng phản bội Vương gia, đi theo Mộ Dung Thu Thủy, nhưng Khúc Lan và đám người phản Thanh phục Minh kia có tiếp nhận nàng không? Nàng là mật thám của triều Thanh, theo cách nói của bọn họ chính là chó săn của Thanh triều, là tay sai, đã giết vô số huynh đệ của họ, bọn họ có bỏ qua cho nàng không? Tuổi nàng mặc dù nhỏ, sự từng trải cũng không nhiều, nàng biết rõ đây là mâu thuẫn không thể hòa hợp, là một khoảng cách không thể bỏ khuyết.

Nói một cách khác, cho dù Mộ Dung Thu Thủy có thể bỏ tất cả cùng nàng cao chạy xa bay, vậy đám người Vương gia có đơn giản buông tha họ không? Thủ đoạn của ông ta, thủ đoạn của đám người của ông ta, nàng hiểu rất rõ, có đôi khi nhớ đến cũng đều kinh sợ cực điểm. Lẽ nào muốn hai người họ cả đời phải trốn đông trốn tây, lưu lạc khắp nơi, giống như loài chuột không được ra ngoài sáng ư? Không được. Loại cuộc sống này nàng đã từng trải qua, tuyệt đối không thể sống thế lần thứ hai, tuyệt đối không! Đó không phải là tác phong của nàng, nàng tình nguyện chết lừng lững cũng không muốn sống tạm bợ. Ở điểm này, không thể nghi ngờ Vương gia và phụ thân nàng hiểu nàng.

Nàng không có con đường thứ hai để lựa chọn, chỉ có thể không được tiếp tục chùn bước! Nhưng, đó là tình yêu đầu tiên của cuộc đời nàng, là mối tình duy nhất trong kiếp này của nàng, lại bị một tay nàng mai táng!

Nàng luyến tiếc!

Đỗ Lương Dạ giục ngựa đi ở sau cùng, nội tâm chua xót đau khổ chết lặng, viên mắt bất giác đầy nước mắt, gió thổi làm tràn ra hai giọt lệ, chảy xuống gương mặt. Nàng ngẩng mặt lên từng giọt nước mắt to tròn lăn xuống đón gió, rơi vào đóa hồng trên vạt áo, sau đó rơi vào trong hạt bụi, rơi vào thịt nát xương tan.

Buổi tối lúc này đang ở trong bầu không khí căng thẳng, tiếng vó ngựa hoảng sợ gấp gáp, ai nấy đều căng thẳng thần kinh, vô cùng khẩn trương, chỉ có nàng là khóc lặng lẽ.

Một đội nhân mã đi xuống dưới chân núi, xuyên qua khu rừng. Một bóng người cao gầy uy vũ thoăn thoắt nhảy xuống ngựa, không đi thẳng vào khu rừng mà xoay người lại vươn tay cho nàng, trầm giọng nói: “Qua đây!”

Đỗ Lương Dạ ném cương ngựa, nghe lời bước tới, ông ta ôm trọn lấy nàng trong trường bào đỏ thẫm, rồi ôm nàng đi thẳng vào trong khu rừng. Cơ thể nàng khá cao nhưng ở so với ông ta thì lại nhỏ bé, nhịp độ đi không bằng, bị ông ta mang theo hơi loạn choạng, có chút chật vật, trong đầu nàng lại toàn những điều uất ức, nước mắt vừa mới bị khống chế lại một lần nữa trào ra, rơi xuống trên mu bàn tay ông ta.

Sắc mặt ông ta hơi biến đổi, rốt cục đi chậm lại, nhưng nước mắt của nàng vẫn tuôn ra không thể dừng lại, cùng lúc trong làn môi mím chặt khe có tiếng kêu. Ông ta cúi đầu, dựa vào ánh trăng ảm đạm nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn trong lòng, từng giọt nước mắt trong suốt rơi xuống, giống như hoa đào gặp mưa, trong mềm mại có quật cường, lại đặc biệt có một vẻ đẹp phản nghịch mâu thuẫn, nhưng cũng không làm cho người khác nén được sự yêu thương, chẳng hiểu sao, trong lòng ông ta bỗng nhiên nảy sinh một sự kích thích nguyên thủy mạnh mẽ mà trước nay chưa từng mạnh mẽ như vậy.

Sao lại vào lúc này? Vào đúng thời khắc bị truy đuổi?

Ông ta cũng tự cảm thấy khá buồn cười, nhưng chỉ là càng vô cùng kích thích, bàn tay vô thức vuốt ve lên gương mặt nàng, ngón cái thô bạo vuốt lên làn môi mềm của nàng. Hầu như là phản xạ có điều kiện, nàng há mồm ra sức cắn, trong lòng vô cùng khuây khỏa. Ngay cả ông ta cũng không ngờ nàng lại to gan như vậy, sự đau đớn làm ông ta hừ một tiếng, trừng mắt với nàng. Nàng rưng rưng ngẩng đầu lên, không kiêng kị gì mà nhìn thẳng vào ông ta, ánh mắt trong trẻo bức người.

Ông ta thấy đôi mắt nàng đen kịt nhìn thẳng vào mình, giống như ánh mắt của nhiều năm trước, thần sắc ông ta khê mềm hơn, một lần nữa nâng cằm nàng lên dịu dàng hôn nàng. Lúc này, Đỗ Lương Dạ không dám cử động. Ông ta hôn nàng rất lâu, chiếc áo khoác dài bó chặt làm nàng có chút bức mình. Trên phương diện này không thể nghi ngờ ông ta có kỹ xảo thành thạo làm cho nàng không kiềm chế được mà thở hổn hển, trong đầu trống rỗng, bên tai vang lên đủ loại âm thanh, tiếng gió rít của khu rừng, tiếng kêu cứu thê lương, tiếng vó ngựa, cùng với tiếng binh khí va chạm nhau...những âm thanh này...tất cả đều kích thích người nam nhân đang muốn chiếm đoạt nàng, tình thế càng khẩn trương, ông ta dường như càng hưng phấn.

Ông ta dùng lực đem nàng áp về mình, chăm chú dây dưa bên trong chiếc áo choàng đỏ thẫm, mười tên hộ vệ bên cạnh đều như không nhìn thấy, mặt không đổi sắc đứng ngay ngắn bảo vệ tứ phía, đánh rơi các ám khí bắn tới trước mặt, bên ngoài khu rừng tiếng quát, tiếng chửi mắng càng lúc càng gần, nàng mơ hồ nghe giọng nói quen thuộc của Khúc Lan đang ra sức gào thét mắng chửi Thanh cầu rất thô tục.

Cuối cùng, nàng giữ bàn tay đang lần mò trong áo mình, kiên quyết đẩy ông ta ra. Ông ta đứng thẳng người, đôi mắt thâm thúy nhìn gương mặt đỏ tươi như bích đào của nàng, nhưng miệng thì ra lệnh ười tên hộ vệ: “A Thất, tiểu Thanh dẫn bọn chúng đến tòa đền miếu đó, những người còn lại theo ta lên núi!”

Đỗ Lương Dạ lần thứ hai bị ông ta ôm lấy đưa lên núi.

Ông ta là Nhiếp Chính Vương Tôn sư đích thân đến Lạc Dương, tuyệt đối không đơn giản là vì Khúc Lan và Mộ Dung Thu Thủy, họ không xứng, đương nhiên, nàng cũng không ngây thơ cho là vì mình, nàng cũng không xứng. Thế nhưng ông ta lại phái nàng tới Lạc Dương xác thực là có một phần thử thách trong đó, ai bảo ba năm trước đây nàng để Mộ Dung Thu Thủy thoát chứ?

Nhưng, sự khảo nghiệm lớn hơn còn đang ở phía sau.

Nghĩ vậy, tâm Đỗ Lương Dạ đột nhiên trấn tĩnh.

Nàng cup mắt nhìn chiếc trường bào đỏ thắm dao động trong gió, trong đầu bỗng nhiên lóe lên, một ý nghĩ chợt đến: khó trách ông ta ăn mặc như thế, là muốn dẫn người khác truy đuổi theo mình, trách không được muốn mang nàng theo, nhờ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, còn có thể khiến cho Mộ Dung Thu Thủy sợ ‘ném chuột vỡ đồ’ – ở phương diện này nàng còn có giá trị lợi dụng, tình huống ở tiểu lâu chính là một minh chứng rõ ràng.

Gần như để nàng xem được một phần chỉ dụ, khiến nàng biết được toàn bộ kế hoạch của ông ta, cũng là sự sắp xếp cố ý.

Trời! Đây là một loại người vô cùng thông minh!

7. Chương 13-14

Đứng ở một nơi nào đó cao nhất quan sát thành lạc Dương trong đêm, cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Vạn nhà trong thành đèn dầu lít nhít nhỏ như đom đóm trong bụi cỏ, lại như ngôi sao nhỏ rơi xuống trần thế. Sông Lạc Hà dưới ánh trăng giống như một dải lụa lỏng lảy, nhà nhà ở hai bên bờ sông phản chiếu ngược trong dòng nước dao động không dứt, khắp bầu trời ngôi sao sáng nhấp nháy, vô cùng đẹp đẽ, nhưng nếu ai không có tâm tình để ngắm nhìn thì vẻ đẹp ấy lại trở nên nhàm chán.

Đỗ Lương Dạ nhìn xuống dưới cho đến khi đầu choáng váng hoa mắt mới hốt hoảng không nhìn nữa.

Nàng lẳng lặng đứng trên gò núi dõi mắt nhìn xa xa hướng về thành Tây, ngọn lửa ở Hội Xuân lâu đã dần dần yếu đi, tiếng la khóc của mọi người vẫn rất vang động, càng có xu hướng tăng cao. Cho dù cách một khoảng xa nghe vẫn rất thê thảm, chỉ vì tử vong tới quá đột ngột, hàng trăm người trở tay không kịp, toàn bộ chưa kịp chuẩn bị tâm lý nên càng đặc biệt bi ai.

Trong lòng nàng nhớ đến phụ thân, tai nghe được những âm thanh bi thương trong lòng nàng nảy sinh một dự cảm không lành. Nhưng, đã phải người đi rồi mà chưa có tin tức về, tất cả đều hoàn toàn chưa rõ, nàng cố gắng kiềm chế sự bất an, một lần nữa lại tập trung vào đền miếu hoang ở dưới chân núi không hề tiếp tục suy nghĩ lung tung.

Ước chừng đến giờ hội, ánh trăng chiếu cao, trời trong vô cùng.

Núi cũng không cao và dốc, nhưng ở sườn núi rừng cây tươi tốt, ngay cả ánh trăng tỏa sáng cũng không chiếu rọi hết vào được, bốn bề vẫn cứ vang lên những âm thanh giống như có cuộc hành quân đang đi xuyên

qua khu rừng. Từ trên đỉnh núi nhìn xuống dưới chỉ thấy bóng dáng đèn miếu hoang bên bờ sông chao nghiêng, một trận hỗn chiến không nhận ra địch hay ta, chỉ có tiếng binh khí giao nhau âm thanh không dứt bên tai, thỉnh thoảng lại có ánh sáng cung lửa lập lòe, đó là kết quả của binh khí sắc bén phản xạ với ánh trăng mà thành.

Đỗ Lương Dạ lặng lẽ đứng yên, nhớ tới vết thương trên lưng của Mộ Dung Thu Thủy, nhớ ánh mắt lúc đó của hắn, trong lòng nàng lại quặn đau, nước mắt lần thứ hai lại tràn mi, không thềm khống chế, giống như muốn đem toàn bộ nước mắt của hai mươi năm qua một lần chảy bằng hết.

Nàng thường ngày hận nhất là người hay khóc, bởi vì lúc nhỏ đã hiểu, nước mắt trên đời này chỉ rẻ mạt và bạc bẽo, hoàn toàn không có chút thực tế, không đợi năm tháng thối khô mà tự chúng được giới thối khô. Vào giờ khắc này nó lại xảy ra lên người nàng thì mới hiểu được: nếu một người thật sự thương tâm tuyệt vọng đến cực điểm, thì chỉ biết khóc mà thôi.

“Người vẫn không cam lòng sao?”

Ông ta quay đầu lại, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn nàng chăm chú, giọng nói lãnh đạm và cứng nhắc, hoàn toàn không còn chút dịu dàng và nhiệt tình như vừa mới đây.

Đỗ Lương Dạ nghe vậy sự bi thương càng trỗi dậy, nước mắt tuôn chảy ra không thể ngừng lại được, bỗng nhiên gục trong lòng ông ta khóc to. Tiếng khóc vang lên làm hộ vệ đứng canh giữ xung quanh cũng không dám ghé coi.

Nét mặt ông ta vô tình, cả người không động đậy đứng thẳng im lặng một lúc lâu rồi mới đưa tay ôm bờ vai nàng, khẽ vuốt ve mái tóc rối tung, dùng âm thanh trầm ngập hồi ức chậm rãi nói: “Dạ nhi, người nhớ không, lần đầu tiên người ở trong lòng ta khóc là nhiều năm trước ở Liêu Đông. Sáng sớm hôm đó ta lĩnh binh xuất phát không lâu thì người bên cạnh nói cho ta biết người chạy đuổi theo đội quân, thời tiết lạnh như vậy, trên mặt đất băng tuyết kết rất dày, người chỉ mặc chiếc áo bông cũ nát, chân trần dẫm trên mặt băng, té ngã trầy da mà cũng không thấy hề hấn gì...”

Đỗ Lương Dạ nghe đến đó, cả người có chút cứng đờ, nước mắt tự nhiên ngừng chảy.

Từ trong giọng nói thần thờ của ông ta, nàng dường như thấy mình của nhiều năm trước bần cùng khốn đốn, quần áo đơn sơ, theo phụ thân trên đường đi phương Bắc cùng với các quan lại thấp hèn bị lật đổ ép từ quan, năm đó đi theo ông ta thám tra có Phạm đại nhân. Bởi vì ôn dịch, bởi vì không có tiền bạc, nàng trước sau đều mất đi mẫu thân và đại ca. Đối với phụ thân nàng là một đả kích rất lớn, nếu được quyền lựa chọn cái chết, ông ta đương nhiên mong muốn người sống sót là nam hài tử của mình, đáng tiếc người muốn mà trời không cho. Haizz! Nàng năm đó...

“Năm đó người chỉ mới mười hai tuổi, đôi chân lạnh ngắt đỏ ửng, khuôn mặt càng đỏ, khóe miệng lại buốt bỏng quật cường, biết rõ mình không đuổi kịp vẫn nỗ lực đuổi theo, khi đó ta còn nghĩ, rốt cuộc là nữ hài tử này có sức mạnh gì mà có thể chịu đựng được?”

Ông ta không nói nữa, trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên cười đầy ý vị nói: “Dạ nhi, khi đó ngươi so với hiện giờ thông minh hơn...ngươi phải biết rằng, đại đa số sự vật trên đời này đều không trọn vẹn, vẹn toàn đôi bên cũng có nhưng quá ít, ngươi nên thông suốt...”

Nghe đến đó, Đỗ Lương Dạ đứng thẳng người lên, xoay người lau khô nước mắt, một lần nữa ngẩng lên, gương mặt đã trở nên giá lạnh, ánh mắt như băng hồ không chút gợn sóng.

Ông ta chấp tay đứng, thần sắc cực kỳ hồ hững và xa cách, mở miệng nói thản nhiên như thường ngày: “Trên đời này cũng rất kỳ diệu, đủ loại chuyện phát sinh, ngươi không bảo đảm ngày mai sẽ phát sinh cái gì để có thể xoay chuyển bất cứ lúc nào, nhưng Dạ nhi, không có giấc mộng nào là không thể xoay chuyển, cũng không có việc gì duy trì may mắn.”

Nàng khẽ hừ một tiếng, biểu thị nghe hiểu.

Ông ta bỗng nhiên cười: “Tin tưởng ta Dạ nhi, ta hiểu ngươi hơn so với ngươi hiểu bản thân mình...Ngươi rất thông minh, nhưng tính cách ngươi lại có chút không được mạnh mẽ, có đôi khi sẽ thúc đẩy ngươi bí quá hóa liều. Ha ha, đừng cho là ta không nhắc nhở ngươi, vận khí tốt của một người rất có hạn, ngươi không nên một lần đem ra dùng hết.”

Đỗ Lương Dạ lặng im không nói, vẫn duy trì tư thái đưa mắt xa xa, dáng người đứng thẳng tắp, dung nhan đẹp đẽ dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt sắc bén sáng rực như đao phong, mái tóc đen cùng cằm bào bị gió núi thổi phấp phới tung bay giống như tiên giáng trần.

Ông ta đặt tay qua vai nàng, chăm chú theo ánh mắt nàng từ trên cao nhìn xuống, nói: “Lúc này nhiệm vụ đã hoàn thành, ngươi sẽ không cần phải xuất đầu lộ diện nữa. Đám người kia sau khi lập công, ta có thể ban thưởng cho bọn họ bạc, nữ nhân, thậm chí ta có thể phong quan ban tước cho chúng, nhưng đối với ngươi, ta chỉ có thể ban cho ngươi danh phận phúc tấn, đây là phần thưởng tốt nhất ta có thể ban cho ngươi.”

Ông ta dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Cũng là duy nhất.”

Những lời này lại một lần nữa khẳng định nàng không có lựa chọn nào khác.

Trên mặt Đỗ Lương Dạ mỉm cười.

Ông ta nhìn dáng vẻ tươi cười kia, dường như là bánh xe đã nghiền nát bằng tuyết, có số mệnh lạnh lẽo, trong lòng bỗng nhiên nảy sinh một luyến tiếc đau đớn – là ông ta đã một tay bồi dưỡng nàng có ngày hôm nay, nàng không chỉ là dạ ưng của ông ta, còn là một phần thành tựu đặc ý nhất của ông ta. Chỉ cần một ngày ông ta không buông tay, nàng vĩnh viễn đừng mong thoát khỏi lòng bàn tay ông ta, đừng ai có mơ tưởng mà cướp đi, nhưng là hắn ta, khiến cho nàng đau khổ, tuyệt vọng, còn hơn thế nữa...vậy thì ông ta làm sao mà sống vui vẻ được? Ông ta làm sao không phải vì quyền lợi và con mắt? Làm sao không có thời gian đau khổ và tuyệt vọng? Nếu như ngay cả ông ta cũng thống khổ như thế, nàng dựa vào cái gì mà được

hạnh phúc? Nàng có thể yêu một người nam nhân, nhưng người nam nhân này chỉ có thể là ông ta, cũng chỉ có thể là ông ta. Mộ Dung Thu Thủy là quái gì chứ, hắn ta không xứng.

Con người của ông ta trở nên đen kịt, trái tim đau đớn dần dần bị sự tàn nhẫn thay thế, khóe miệng nhếch lên nụ cười tàn khốc, ánh mắt thay đổi, lạnh lùng nhìn về phía tòa đền miếu hoang ở dưới chân núi, trầm giọng quát: “Giết vài người có cần lâu như vậy không? Phùng Nhị và Tư Mã Trác rốt cuộc làm trò quỷ gì thế?”

Ông ta vừa dứt lời, lập tức có hộ vệ thổi kèn ra lệnh, âm thanh cứng cáp hùng hậu xuyên qua rừng cây vang động bốn phương tám hướng, tiếng kèn thứ nhất vang lên, trong rừng bỗng nhiên dậy lên vô số cây đuốc, đem soi rọi lên toàn bộ đền miếu hoang hiện rất rõ ràng.

Từ vị trí độ cao Đổ Lương Dạ nhìn xuống phía dưới, ánh lửa hiện ra vô cùng đẹp đẽ, kéo dài từ trong khu rừng uốn lượn xuống dưới, từng ngọn đuốc soi sáng từng cái bóng, bốn màu cờ vàng trắng hồng lam phân biệt rõ từ bốn phương hướng rất nhanh chóng phân bổ thẳng xuống, như sấm chớp còn không bằng lao xuống tòa đền miếu hoang, giống như thần binh thiên tướng.

Ánh lửa sáng rực chiếu xuống tòa đền miếu hoang như muốn thiêu cháy lên. Mặc dù cách một khoảng cách khá xa nhưng nàng vẫn cảm giác được sát khí sắc bén trong cảnh tàn sát khốc liệt, một đao nhất thương, một kiếm nhất thức, giống như đang tập kích hướng về phía trước mặt nàng.

Tiếng kèn vẫn tiếp tục kêu vang lên trong bóng đêm lạnh lẽo càng đặc biệt bi tráng, càng vô cùng thê lương.

Đổ Lương Dạ cúi đầu, ngửi thấy mùi dạ lan hương nồng đậm, trong đáy lòng vô hạn thê lương.

Bắt đầu từ hôm nay, tất cả những tình cảm ân ân oán oán sẽ không còn bất cứ can hệ gì với nàng nữa, nàng quyết ý từ nay về sau buông tay làm một người vô tình nhất. Những chuyện xưa coi như một ảo mộng khói hoa một thời, đời người cũng không đáng để miệt mài theo đuổi.

Ôn Lương Tương chống thất lưng cúi xuống dùng mặt sông lạnh băng để rửa mặt, xóa sạch dấu vết son phấn lộ ra dung nhan trắng thuần khiết, rồi ngoảnh đầu lại nói với Duyệt Ý: “Vết thương ở chân có nặng lắm không?”

Duyệt Ý xoa chân nhỏ, cắn răng nói: “Vẫn còn đi được.”

Chân của cô ta bị thương trong trận hỗn chiến ở Hội Xuân Lâu, bị trúng ám khí tẩm độc. May chỉ là loại độc thông thường không gây trở ngại cho cô ta, chỉ là làm cho vết thương ở chân khá sâu, mỗi khi đi đứng lại chảy máu không ngừng.

Ôn Lương Tương vén ống quần của cô ta lên, rửa sạch vết thương rồi băng bó lại, giúp cô ta lau sạch vết bẩn trên mặt, nhân tiện buộc gọn mái tóc rối loạn của cô ta.

Từ lúc Duyệt Ý đi theo Ôn Lương Tương cũng đã trải qua không ít sóng gió nhưng chưa bị kinh tâm động phách như lần này nên đến giờ vẫn có chút kinh hồn.

Ôn Lương Tương khẽ vỗ nhẹ vào má cô ta, trấn an: “Không sao rồi, chỉ cần bay qua phía tòa sơn kia...”

Còn chưa nói hết chợt nghe tiếng kèn hùng hậu, xoay người lại thấy hỏa long từ trên sườn núi xông xuống dưới, đi kèm theo đó là tiếng âm thanh đánh nhau kịch liệt, hội tụ lại thành một âm thanh rất lớn gần tòa miếu hoang.

Duyệt Ý kêu lên: “Bà chủ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Ôn Lương Tương nhú mày không trả lời.

Duyệt ý nghi ngờ mở to mắt, nói: “Chẳng lẽ là Mộ Dung Thu Thủy, hẳn thực sự lừa chúng ta?”

Lúc này, phía sau bỗng có tiếng cười nhạo, âm thanh rất khê, giống như lời thì thầm. Trong lòng Duyệt Ý hoảng hốt, theo bản năng lật tay đánh ra một chưởng, chưởng lực giống như đá chìm đáy biển, đánh vào khoảng không.

Người kia lại cười một tiếng, thay đổi phương hướng.

Duyệt Ý không ngờ người kia khinh công giỏi như vậy, trong lòng càng sợ, định nhảy vọt người tới trước để phòng vệ, đã thấy Ôn Lương Tương bỗng nhiên xoay người lại, đôi mắt sáng rực giận hờn nhìn người ở phía sau mình, nói: “Người giờ này mới đến ư?”

Trong giọng nói có ý trách cứ.

Duyệt ý vội xoay người lại nhìn, chỉ thấy trong đám cỏ lau một người đứng đó trang phục gấm hoa, dáng người thanh đĩnh, nhất là chiếc mặt nạ hồ điệp đeo trên mặt lộ ra đôi mắt đen kịt, môi đỏ răng trắng, phong thần tuấn tú.

Duyệt ý bật thốt lên: “A, là người.”

Vô Song vừa đưa tay sửa sang lại mái tóc dài bị gió làm rối loạn, vừa cười nửa miệng liếc nhìn Duyệt Ý, sau đó mới quay sang nhìn Ôn Lương Tương, hừ nói: “Nếu không phải ta ở phía sau thay các người ngăn cản đám truy binh, các người có thể thoát được nhanh như vậy hay sao? Vậy mà còn oán giận ta tới chậm, ta còn đến rất nhanh.”

Ôn Lương Tương vẻ mặt lạnh lùng, nói: “Người của ta chết hết rồi, người...”

Vô Song ngắt lời nàng: “Chẳng phải người còn chưa chết đấy sao, những người khác sống chết có quan hệ gì với ta chứ?”

Ôn Lương Tương chán nản, khuôn mặt vốn tái nhợt lại càng trắng bệch như tờ giấy, nhưng đôi mắt lại sáng rực như muốn thiêu đốt người trước mắt.

Vô Song vẫn tỏ ra thản nhiên, nói: “Người thương tiếc thủ hạ của người, còn những người vô tội bị chết cháy, lẽ nào họ không có thân hữu huynh đệ ư?”

Ôn Lương Tương cứng họng, gương mặt đang trắng bệch lại đỏ ửng lên, kinh ngạc không thốt thành lời. Duyệt Ý nhất thời không biết rõ quan hệ của hai người họ, thấy bà chủ lộ ra thần sắc trước nay chưa từng có nên cũng không dám nói nhiều.

Ôn Lương Tương sắp xếp lại suy nghĩ, hỏi: “Họ Phạm kia là giả, người thật thực sự ở đâu?”

“Hắn căn bản không tiến vào Lạc Dương.”

“Lẽ nào tất cả đều là giả ư?”

Vô Song từ chối cho ý kiến: “Hắn có vào thành hay không không quan trọng, dù sao mục đích dụ các người vào Lạc Dương đã đạt được rồi.”

Ôn Lương Tương trầm ngâm một chút, nói: “Những...việc này Mộ Dung Thu Thủy biết tất cả rồi phải không?”

“Đương nhiên.”

“Hắn biết rõ là một cái bẫy mà vẫn nhảy vào ư?”

Vô Song phì cười một tiếng, nói: “Đây chẳng phải mong muốn của người hay sao?”

Ôn Lương Tương biến sắc: “Người có ý gì?”

Vô Song giãn mày ra, khóe môi cong lên lộ ra dáng vẻ tươi cười quyến rũ lòng người, ung dung nói: “Bà chủ Ôn, người hẳn là biết, khắp thiên hạ đối với Vô Song mà nói, không có gì gọi là tuyệt đối bí mật cả. Thế đạo hiện nay, sự giả dối của mọi người đơn giản là vì tiền tài, nhưng bà chủ Ôn lại đặc biệt hào phóng khí

khái, đem tiền bạc mình cực khổ tích góp từng tí một toàn bộ hiến cho đại tây nghĩa quân, thật sự là nữ trung hào kiệt.”

Ôn Lương Tương trầm mặc một chút, rồi cũng bật cười lên.

Vô Song cũng không nhìn nàng mà quay đầu nhìn trận hỗn chiến đang diễn ra tại đền miếu hoang xa xa, bỗng nhiên kéo trọng tâm câu chuyện lại: “Chuyện lần này, ai cũng đều biết là một cái bẫy, nhưng, con mỗi này thật sự quá lớn làm người ta không thể cự tuyệt. Cho nên, Mộ Dung Thu Thủy đánh cược một lần.”

Hắn dừng lại, chăm chú nhìn về phía xa xa, thở dài vô hạn nói: “Đời người, có đôi khi chỉ là một canh bạc.”

Vậy thì, trong canh bạc này, Mộ Dung Thu Thủy thực sự sẽ thắng không?

Ôn Lương Tương theo ánh mắt hắn nhìn ra xa, chỉ thấy ở xung quanh đền miếu hoang ánh lửa sáng rực, tiếng chém giết nổi lên bốn phía, bóng người qua lại, toàn bộ tình cảnh đều hỗn loạn, căn bản không nhận ra địch ta.

Không sai, nàng đem tin tức Vương gia Thanh triều tới Lạc Dương tiết lộ cho Mộ Dung Thu Thủy biết là có ý muốn mượn đao giết người, nhưng chiếu theo tình hình hiện tại để xem, bọn họ vốn cũng là muốn động thủ. Nếu Mộ Dung Thu Thủy chết, đương nhiên là rất hay. Nhưng nếu hắn không chết, còn giết được tên cầu Vương gia đó, vậy thì hắn lại được mọi người kính ngưỡng là đại anh hùng...Sự tình sợ rằng lại trở thành một vấn đề khác....

Ôn Lương Tương hơi rụt người lại không muốn nhìn tiếp nữa. Hình như từ lúc đầu phục đại tây nghĩa quân thì nàng đã mất đi cuộc sống đơn giản khoái ý ân cứu lúc trước, bắt đầu lo lắng ngổn ngang. Nhưng nói đi phải nói lại, nếu như Mộ Dung Thu Thủy thật sự trở thành anh hùng, chỉ sợ đám người Lý Định Quốc vẫn không cam tâm tình nguyện. Ha hả, có đôi khi nàng cũng không hoàn toàn hiểu những nam nhân thường ngày tự mình là anh hùng này, càng không vì điểm này mà phá đi sự oán hận sâu sắc đã rồi như mớ bòng bong không rõ gút mắt.

Hai mươi năm trước, Trương Hiến Trung và Lý Tự Thành đều là “sấm tướng” dưới trướng Cao Ngênh Tường, sau đó hai người phân tách ra. Năm Sùng Trinh thứ mười bốn, Trương Hiến Trung liên tiếp bị thương bại trận, ở Tín Dương Lý Di Bộ, Khúc Ngộ Chi, Trương Bất Tòng, Lý Dục Sát Chi, La Nhữ Tài chuyển sang đầu quân Lý Tự Thành. La Nhữ Tài còn tặng riêng năm trăm kỵ binh cho ông ta, danh tiếng nghĩa quân càng dâng cao. Năm Sùng Trinh thứ mười sáu, Trương Hiến Trung tại Vũ Xương xưng Đại Tây Vương, Lý Tự Thành tại Tương Dương thấy Trương Hiến Trung được xưng vương, lại chiếm được Vũ Xương thì cực kỳ bất mãn, hai bên thành hai thế.

Sau đó hai bên có nhiều lần giao phong, cụ thể tình hình thế nào Ôn Lương Tương cũng không rõ lắm, những việc trên là lúc nhỏ nàng nghe phụ thân kể lại. Lúc đó hai nghĩa quân là hai lực lượng hùng mạnh nhất, nhưng lại không hòa thuận lắm, không hài lòng nhau. Trong thời gian nhàn hạ bọn họ không ngừng cùng với quan binh triều Minh ác chiến, nắm bắt cơ hội để học hỏi lẫn nhau, độ sức với nhau...Có thể tưởng

tượng, trận hỗn loạn bên trong này không thể nghi ngờ gì nữa chính là cơ hội tuyệt vời để triều Thanh cho quân công chiếm Trung Nguyên.

Nàng suy tư, cười khổ.

Những năm gần đây, mọi người bỗng nhiên ý thức được rằng liên kết lại để chiến đấu là vô cùng quan trọng. Đại Tây nghĩa quân từ lúc Trương hiến Trung chết trận ở Tứ Xuyên, Lý Định Quốc mong muốn Lưu Văn Tú thống lĩnh, cùng với triều đại Nam minh liên hợp kháng Thanh. Nàng vì vậy bèn gánh trách nhiệm nặng nề, muốn âm thầm liên lạc các nghĩa sĩ giang hồ hảo hán từ Lương Quảng đến Giang Nam, cùng nhau chống lại quân Thanh. Đám người của Mộ Dung Thu Thủy đúng là chỉ định muốn mượn hơi kết giao, trước tiên là xem bản lĩnh của hán trong trận này, nếu bọn hán bị tiêu diệt, chỉ tự trách bản thân mình học nghệ không thông, chứ không can hệ chút gì tới nàng.

Ôn Lương Tương vẻ mặt bất động, khóe miệng cười nhạt.

Vô Song ngẩng lên nhìn thoáng qua bầu trời, thản nhiên nói: “Xem tình hình này, chỉ sợ là đêm nay các người không thể ra khỏi thành được.

Ôn Lương Tương lạnh lùng châm chọc: “Lẽ nào ngay cả người cũng không có cách gì sao?”

Vô Song chỉ cười: “Bà chủ, ta chưa từng nói sẽ đảm bảo người sẽ an toàn ra khỏi thành, nếu người có thể ra ngoài được, giao dịch của chúng ta tiếp tục, nếu như người không thể ra ngoài, ha ha...Vậy hai vạn lượng bạc đương nhiên là không thể trả lại, dù sao mọi người đều đã chết, có bạc hay không cũng vậy thôi, đúng không?”

Ôn Lương Tương biết rõ những lời hán nói là thật nhưng vẫn tức giận, hai mắt phun hỏa trừng trừng nhìn hán.

Vô Song không thèm nhìn nàng, đôi mắt sáng rực nhìn lên nơi nào đó ở đỉnh núi, trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên nói: “Thực ra, muốn ra khỏi thành cũng không phải hoàn toàn là không có cách, để xem nàng có nhẫn tâm hay không...”

Hán bỗng nhiên im bất, vung ống tay áo thùng thình lên, một ánh sáng bạc từ trong ống tay áo vút ra như lưu tinh xẹt qua mặt nước trong veo trước mặt. Trong đám cỏ lau đối diện lập tức vang lên tiếng kêu ngắn ngủi, tiếp theo là tiếng một vật thể rơi xuống nước.

Ngay sau đó, từ trong bụi cây lau rậm rạp tung lên hơn mười người, cản trọng bao vây, đều là hắc y nhân, binh khí trong tay khác nhau. Người vượt lên đầu giống như một tên đại lãn mang dáng vẻ lưỡi biếng, đôi mắt ti hí như hai khe hở, nhưng lại rất sắc bén, nhìn trông trực và Vô Song.

Vô Song khẽ chau hàng mi đẹp lại, trong ánh mắt lộ vẻ phiến chán, giống như một đứa trẻ kêu lên: “Ta nói các người xem những tên này có phải là không có đầu óc hay không? Biết rõ không phải là đối thủ của ta mà vẫn liều mạng, hay là muốn tìm chết? Các người không muốn sống nữa hả? Được được được! Ngày hôm nay ta sẽ thành toàn cho các người.”

Giọng nói của hắn trong trẻo nhanh nhẩu như hạt ngọc, nhưng tay thì xuất thủ còn nhanh hơn, câu kia “các người”, từ “các” vừa dứt, những người xung quanh chưa kịp hành động thì trên mi tâm mỗi người đều cắm một mảnh vàng lá sáng chói.

Cổ lão tứ không dám tin tưởng trông mắt, hai con mắt ti hí từ trước tới nay chưa từng mở to như thế, vẻ lười nhác chỉ là ngụy trang bề ngoài, thực chất bên trong luôn cẩn trọng đề phòng, lưu ý. Dù vậy, ông ta vẫn không thể nhìn rõ Vô Song xuất thủ như nào. Ông ta dường như muốn nói gì đó, nhưng, thời gian đã không cho ông ta cơ hội, máu tươi đỏ thẫm chảy từ mi tâm ông ta xuống, chảy qua mũi xuống môi cắt khuôn mặt ông ta ra làm hai.

Ôn Lương Tương và Duyệt ý cùng ngây người thật lâu không thốt lên lời.

Các nàng đều thật không ngờ, người thiếu niên ngay trước mắt này, người thiếu niên phong tư tú lệ khác thường này có một đôi mắt hồn nhiên ngây thơ này, lúc nói chuyện thường không hề giống như đứa trẻ bướng bỉnh này lại giết người không chớp mắt, trong lúc cười đã giết mười ba người, thân thủ nhanh đến mức không ai nhìn ra.

Vô Song không thèm nhìn các nàng, chỉ móc ra một chiếc khăn lụa trắng lau lau bàn tay, khổ não nói: “Thật đáng ghét, cứ luôn luôn làm cho nhân gia phải giết người.”

Lúc hắn nói thì đôi môi mọng đỏ, hàng lông mày rậm cau lại, dung nhan tuấn tú hồn nhiên ngây thơ gần như là yêu tà.

Ôn Lương Tương và Duyệt ý đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng co rúm lại.

Ba người trầm mặc đi về phía trước tìm một lưu vực vượt qua sông Lạc Hà đi vòng phía Tây, chậm rãi tới gần tòa đền miếu hoang. Chiếc đền miếu hoang vốn đã đổ nát hoang phế, trải qua một trận đấu kịch liệt đã gần như sụp đổ không còn hình dạng, vài chiếc xà nhà mục nát bị lửa đốt cháy, trong ánh lửa có khoảng chừng ba trăm người đang làm thành vòng tròn tiến công, ở một khoảng cách xa để xem thì thể trận đó giống như một con độc xà cuộn tròn cuối lấy đám dã cẩu vật lộn. Trong đền miếu tàn sát khốc liệt, máu thịt bắn khắp nơi, liên tục có người ngã xuống rồi ngã xuống, lại không ngừng có người xông lên.

Khúc Lan dẫn đầu đám người tuy rằng dũng mãnh thiện chiến nhất nhưng đến tột cùng cũng không chịu được sự luân phiên công kích này, có không ít người lộ vẻ mệt mỏi, cũng có một số giết người đỏ cả mắt, không sợ chết tả xung hữu đột, nhưng như thế nào cũng không xông ra ngoài được. Tư Mã Trác cùng với Phùng Nhị sốt ruột lập công, liều chết kẹp chặt đám người Mộ Dung Thu Thủy, Khúc Lan, Lưu Vệ Thần mấy người thủ lĩnh quần nhau không ngớt.

Hai bên đều là cao thủ, đánh nhau kịch liệt làm gió nổi dữ dội ở bốn phía, chân khí kích động tàn khốc, kiếm khí ngang dọc tùy ý, làm những binh lính công lực yếu kém không thể tới gần.

Mộ Dung Thu Thủy mặc dù bị thương ở lưng nhưng kiếm khí trong tay lại mạnh mẽ như sông Trường Gian và Hoàng Hà vỡ đê, chiêu kiếm lúc nhu lúc cương, lúc trái lúc phải, kiếm thế khi thì bỗng nhiên phiêu dật nhẹ nhàng, rồi đột nhiên ngưng trọng trầm ổn, ngay cả Tư mã Trác kinh nghiệm phong phú đa mưu túc trí cũng xao động, dần dần rối loạn.

Vô Song từ trong cỏ lau nhìn kiếm pháp của hắn, trong lòng cũng thâm tán thưởng. Hắn cùng với Mộ Dung Thu Thủy ly biệt ba năm, biết rõ võ công của Mộ Dung Thu Thủy tiến bộ rất xa, nhưng cũng không ngờ được hắn ta lại tiến bộ vượt bậc đến như vậy.

Lúc này chợt nghe tiếng Ôn Lương Tương hỏi Duyệt ý: “Trên người ngươi còn có ngọc lưu ly đạn Tô La không?”

Duyệt Ý nghe vậy liếc sang Vô Song, rồi xoay người sang chỗ khác tìm trước ngực, nói nhỏ: “Vừa rồi ở Hội Xuân Lâu dùng một viên rồi, giờ vẫn còn hai viên, ta xem có bị ngâm nước không?”

Vô Song thân là các chủ Thiên hạ vô song các, làm sao không biết Tô La Ngọc lưu ly đạn chính là thuốc mê đệ nhất của Đường môn, có lực sát thương cực mạnh, nghiên cứu chế tạo hết sức khó khăn, vì vậy vô cùng quý giá. Hắn nghe Ôn Lương Tương hỏi như vậy, liền biết nàng có ý định tương trợ Mộ Dung Thu Thủy. Nhưng khi Duyệt ý lấy trong người ra hai viên trong suốt đưa cho nàng, nàng chỉ cầm trong lòng bàn tay vuốt ve mà chẳng làm động tác tiếp theo.

Lặng im chốc lát, trên đỉnh núi bên trái khu rừng bỗng nhiên xuất hiện sự rối loạn.

Bọn họ lập tức chăm chú nhìn, cây cối trên đỉnh núi mặc dù rất rậm rạp, thế núi tuy không cao lắm, đưa mắt nhìn qua chỉ thấy trong khu rừng có luồng gió động, phấp phồng không dứt. Trong cây cối um tùm mơ hồ như có một bóng người bay lượn, lúc lên lúc xuống, kinh khí kích động làm lá cây cuộn cuộn như sóng lớn.

Thị lực của Vô Song hơn người, lập tức nhận ra bóng người nhanh nhẹn đó là Đỗ Lương Dạ.

Lúc này, trong đền miếu mọi người cũng phát hiện trên núi có khác thường, Tư Mã Trác cùng Phùng Nhị giật mình, đưa mắt nhìn nhau không hiểu ra sao.

Khúc Lan và Lưu Vệ Thần không hẹn mà cùng lộ ra sự khẩn trương ngấm ngấm. Chỉ có Mộ Dung Thu Thủy là vẻ mặt vô cảm, giống như không chút để ý gì tới việc đó. Loại cảm xúc này từng khiến cho Khúc Lan vừa hận vừa thương, nhưng vào thời khắc này, ông ta đương nhiên không còn tâm mà để ý tới Mộ Dung Thu Thủy, trong lòng ông ta tràn ngập suy nghĩ là: Đám người Cao Kiện có đắc thủ không?

Trong bóng đêm mơ hồ tràn ngập hương thơm, lúc đầu thì vô cùng nhàn nhạt, sau đó dần dần nồng đậm dần, rồi có xu hướng càng thơm ngào ngạt, làn gió ngẫu nhiên thổi qua làm tiêu tan, sau đó lập tức lại tụ lại.

Đỗ Lương Dạ một chiêu bức ba người lui xuống, quay đầu lại nhìn vài tên thị vệ của Vương gia đang cùng một đám hắc y nhân đấu nhau.

Đám người đó đột nhiên như gió lộng lẽ lén lên núi đánh lén, vả lại mỗi người thân thủ rất khá, chắc là dốc toàn bộ lực lượng để đấu một trận trong đêm nay. Bản thân Khúc Lan ở ngoài sáng, mặt khác ngấm ngấm phái các cao thủ tới. Ha ha, quả nhiên là thủ đoạn! Chỉ tiếc kẻ địch của ông ta cũng không phải là người tầm thường, sợ là ông ta cũng không chiếm được lợi thế gì.

Nàng còn chưa phát giác bóng người cao gầy đang nhìn về phía đó, ánh trăng xuyên thấu qua những cành lá xanh rơi trên mặt hắc như bóng ma, không thấy rõ gương mặt và biểu hiện trên mặt hắc, nhưng trên người hắc lại phát sinh một loại khí tức rất bình tĩnh, hoàn toàn không chút gợn sóng sợ hãi trước cường địch, không mất đi sự uy nghiêm. Đỗ Lương Dạ nghĩ hình như nàng cũng bị sự bình tĩnh đó lây nhiễm. Đường như hắc sinh ra đã có lắng lực làm người khác bị nhiễm theo.

Nàng rất nhanh thì phát hiện, căn bản không cần nàng động thủ, tám gã thị vệ đã vây lấy một chọi mười, dừng mãnh vô địch, thật sự là không hổ là ngàn dặm mới tìm được một người tài. Gió càng lúc càng mạnh, dưới chân núi đột nhiên có tiếng nổ, trong bầu trời đêm tuôn ra như pháo hoa, sáng rực lóa mắt, nồng đậm khói trắng nhanh chóng tản ra.

Đỗ Lương Dạ kinh nghiệm giang hồ đương nhiên phát hiện ra đó là độc khí của Đường môn, nàng đẩy cành cây ra chăm chú nhìn, chợt thấy phía sau có cơn gió, vội vàng quay kiếm về chống đỡ. Kiếm của nàng vừa rồi ở tiểu lâu đã bị gãy, hiện giờ ở trong tay là thanh kiếm tùy thân do Vương gia ban tặng, sắc bén tuyệt luân. Một đường kiếm chạm vào lập tức chém gãy binh khí của đối phương, theo sát nghiêng theo cánh tay hướng về cổ đối phương kề vào...

Nàng ngửi thấy một mùi máu tanh nồng đậm, mặt không đổi sắc, ngược lại còn có cảm giác hưng phấn trong đầu bắt đầu xuất hiện.

Lúc này, trong làn sương mù đậm đặc dưới chân núi đột nhiên xuất hiện một bóng người, mạnh mẽ, cao to, nhanh chóng, giống như đại bàng tung cánh bay lên, hai chân liên tiếp điểm nhẹ lên những lá cây, thoát nhìn giống như hải âu duyên dáng mềm mại đập sóng trên biển, bay qua mặt nước, rồi nhắm đỉnh núi bay vút lên.

Tốc độ nhanh như chớp này làm kẻ khác lú lút!

Bóng người đó làm Đỗ Lương Dạ bất ngờ, nàng khiếp sợ và cũng không khỏi cảm phục sâu sắc, không ngờ Mộ Dung Thu Thủy lại có khinh công cao đến như vậy. Hắc ta chưa tới, kiếm khí sắc bén đã mãnh liệt làm người khác lạnh ngắt. Mọi người cần cứu giúp chưa kịp phản ứng gì đã thấy một bóng người màu đỏ mạnh mẽ phi thẳng vào trong đám người, nhanh như tia chớp.

Lúc này Đỗ Lương Dạ quát lên một tiếng: “Bảo hộ Vương gia.”

Lời vừa dứt, trong bóng đêm bỗng có một mùi hương quen thuộc.

Trong khu rừng biến hóa kỳ lạ, bên cạnh Vương gia bỗng đứng xông ra bảy người hình dáng như quỷ mị. Hai người đứng trước cùng đồng loạt đưa cánh tay ra ngăn cản thế tiến công của Mộ Dung Thu Thủy, mỗi người cầm một mũi kiếm, một người cầm chế kiếm phong, năm người còn lại vây quanh Vương gia nhanh chóng thối lui mấy trượng. Bảy người đó giống như u linh trong đêm, thân pháp linh động nhanh nhẹn không thể tưởng tượng nổi. Theo sự xuất hiện của bọn họ, mùi hương trong không khí càng lúc càng thơm ngào ngạt nồng đậm hơn, dường như mùi hương kết thành mối đồng tâm hiệp lực vững vàng, dày đặc không hề phân tán ra.

Một kiếm đó của Mộ Dung Thu Thủy đã dùng toàn lực, hai người đó làm sao cản được?

Nhưng thấy kiếm phong lướt qua, máu tươi phun trào, mười đầu ngón tay bọn họ khó giữ được nhưng hai người đó cũng rất cường ngạo, ngay cả một tiếng cũng không kêu, hoàn toàn không lo cho bản thân, cứ thuận theo di chuyển của chiêu kiếm, tốc độ cực nhanh hai tay nắm song song đánh tới trước mặt Mộ Dung Thu Thủy.

Kiểm thế Mộ Dung Thu Thủy vô cùng mềm mại linh hoạt, mũi kiếm nhẹ nhàng rung lên phân ra làm hai luồng kiếm đâm vào yết hầu của hai tên đó làm hai người phải lùi ra sau, Mộ Dung Thu Thủy lập tức thừa cơ truy kích, đúng lúc phía sau xuất hiện thêm hai bóng người, năm người kia nhất thời cùng quẩn lấy nhau, càng đấu càng khó phân thắng bại, không kịp nhìn.

Thời gian dường như rất ngắn, lại dường như rất dài.

Bốn bề vù vù gió thổi, tiếng binh khí va vào nhau, tiếng kêu rên thảm thiết, đội của Cao Kiện vẫn còn đang dây dưa với tám gã thị vệ, hai bên đều có thương vong. Mộ Dung Thu Thủy lại như hoàn toàn chìm đắm vào trong âm thanh của đao kiếm, chiếc khăn che mặt trên mặt hắn đã bị rách, lộ ra khuôn mặt tuần lẳng trầm tĩnh, trên mặt tràn ngập tình cảm mãnh liệt cùng với sự say mê, hắn dường như không phải đang chém giết, mà là đang thực hiện vũ đạo điên cuồng đầy thích thú, đối thủ của hắn chính là bạn nhảy của hắn.

Đỗ Lương Dạ thấy bảy chiến tướng mà Vương gia ngấm ngầm chuẩn bị đã xuất hiện, trong lòng lần thứ hai âm thầm thấy may mắn, may mắn vì mình đã không làm chuyện điên rồ.

Lúc này, dưới chân núi sương mù đặc quánh đầy khắp, tiếng kêu thảm liên tục, giống như có người bị thít chặt yết hầu mà kêu, nghe khiến người ta phát run. Đỗ Lương Dạ bình tĩnh quan sát phía dưới, trông thấy sương trắng bao quanh đậm đặc, giống như làn mây trong thâm sơn cùng cốc. Trong đám mây mờ hồ có ba bóng đen hướng tới đỉnh núi, khí thế cực nhanh. Nàng hơi nheo mắt lại, ngón tay cái vô thức đặt lên chuôi kiếm.

Bỗng nhiên, một ánh sáng kỳ dị bảy màu cắt bầu trời đêm.

Hầu như là cùng lúc, Đỗ Lương Dạ đạp nhẹ chân vào thân cây mượn lực bay người lên đuổi theo hướng có ánh sáng kỳ dị đó, đang ở giữa không trung, bàn tay cầm kiếm chém ra một chiêu nhắm ngay vào ánh sáng kỳ dị đó, chỉ nghe “choang” một tiếng, tốc độ của ánh sáng kỳ dị đó vốn đang dừng lại bỗng nhiên gia tăng tốc độ, cực nhanh nhắm vào phía sau núi rơi xuống, cho đến giữa sườn núi bỗng nhiên có tiếng “thình thịch” vỡ tung tóe, tung ra một đóa hoa màu trắng vô cùng tươi đẹp.

“Công phu giỏi!”

Phía sau có người hừ lạnh một tiếng, một cường lực mềm dẻo và mạnh mẽ đánh thẳng vào lưng nàng. Đỗ Lương Dạ đang ở giữa không trung cảm giác da đầu bỗng nhiên căng cứng, mái tóc trên đầu bị kích động bay lên rối loạn. Nàng vì dùng toàn lực để đẩy viên mai đạn lạc kia ra nên vốn là không thể tránh được một kích đó. Nhưng từ nhỏ nàng đã từng chịu những huấn luyện tàn khốc, từ trước đến nay cũng từng trải qua nhiều thập tử nhất sinh, vì vậy quả đoán quay đầu đi, xoay tay cầm bảo kiếm lại đâm qua vai trái mình, kiếm thế như cầu vòng xuyên nghiêng qua đâm lên, không chút do dự!

Ôn Lương Tương tuyệt đối không ngờ Đỗ Lương Dạ lại ngoan tuyệt như vậy, song chiêu đó là hợp hết toàn lực, thế như chẻ tre không thể thu hồi, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn kiếm phong sáng như tuyết không chút sai lệch đâm thẳng bàn tay mình, lập tức toàn thân đau đớn kêu lên một tiếng.

Hai người đồng thời hạ xuống đất.

Đỗ Lương Dạ ôm vai mình lùi mấy bước rồi mới dừng lại, khuôn mặt tái nhợt như tuyết, trên trán mồ hôi toát như mưa, chỉ có đôi mắt mở to đen kịt như sao sáng rực như muốn đốt cháy vào bóng đêm vô tận.

Gió bên ngoài khu rừng thổi càng lớn, rõ ràng hiệu quả của Ngọc lưu ly đạn Tô La thua xa ở Hội Xuân lâu, dưới chân núi khói đặc rất nhanh bị gió đem thổi tản đi, Khúc Lan và Lưu Vệ Thần thừa dịp hỗn loạn liền lên núi, Tư Mã Trác và Phùng Nhị đem người đuổi theo sát, đem đối phương vây ở rừng rậm tiếp tục chiến đấu. Nhóm người của Sấm Thần Cao Kiện dần dần kém thế, Mộ Dung Thu Thủy thì một địch bốn, từ lâu đã rất chật vật, có dấu vết sắp thua, còn đối phương có ba người vẫn chưa xuất thủ.

Ôn Lương Tương cắn chặt răng, chuyển ánh mắt sang bóng người cao gầy ở đỉnh núi bên trái. Ông ta lẳng lặng đứng thẳng một bên, xung quanh hỗn chiến, giết chóc, máu tanh, tử vong hoàn toàn không chút ảnh hưởng đến ông ta. Hình dáng ông ta đứng thẳng hững hờ tựa như một tấm bia to không thể vượt qua, làm kẻ địch của ông ta cũng trở nên kinh sợ.

Ôn Lương Tương nhìn ông ta, trong ngực bỗng nhiên nảy sinh một sự tuyệt vọng, bàn tay máu chảy đầm đìa giống như có một ngọn lửa đang đốt cháy, đau đến khắc cốt ghi xương mà tuyệt vọng, vô cùng tuyệt vọng, nhưng chẳng thể làm gì, lại có chút cảm xúc bi tráng.

Nàng vô thức buộc chặt đoản kiếm vào tay áo.

Ánh mắt Đỗ Lương Dạ vẫn chăm chú tập trung vào Mộ Dung Thu Thủy, mỗi khi trên người hắn có thêm một vết thương là lòng nàng lại quặn thắt, mỗi một giọt máu trên người hắn chảy ra, lòng nàng lại đau đớn như bị chia cắt, chỉ cảm thấy trong ngực từng tức không thể nào phát tiết ra. Vết thương trên vai nàng

không quan tâm, mặc áo chấy đầm đìa, dường như chỉ có sự đau đớn ở thân thể mới khiến sự bức bối và ảm tức trong lòng nàng chút dễ chịu.

Mắt thấy kiếm quang xẹt qua mi trái của Mộ Dung Thu Thủy, máu tươi cuộn cuộn chảy xuống mặt hần, càng tăng thêm dung nhan tuần tú đẹp đẽ, giống như đóa hoa hải đường thanh lệ tuyệt luân. Bỗng nhiên Đỗ Lương Dạ nghĩ tình huống này sao vô cùng quen thuộc, giống như là trong giấc mộng ở kiếp trước kiếp trước, nàng đã vô số lần gặp qua cảnh này rồi.

Toàn bộ thể xác và tinh thần của nàng đều bị một cảm giác quái dị này siết chặt lấy.

Trong hỗn loạn có tiếng người quát lên, gió táp thổi bên tai, Ôn Lương Tương cầm kiếm phi lên đỉnh núi, nhanh cung tên Phía trước Mộ Dung Thu Thủy có ba tên, tên thứ nhất bất động như núi, hai tên khác cùng kẹp hai bên, ba người gần như tương hỗ lẫn nhau. Ôn Lương Tương không hổ là tham gia hí kịch nhiều năm, cả người linh hoạt mềm dẻo khác thường, cổ tay linh hoạt bản lĩnh cao cường, thanh đoản kiếm trong tay áo được múa ra tựa như ảo mộng, càng thấy được rằng đấu pháp của nàng hoàn toàn là đồng quy vu tận, Nhị Sát trong tạm thời quay sang đấu với nàng. Mộ Dung Thu Thủy vẫn liên tiếp lui bước, trên cánh tay bị trúng một kiếm

Trong lòng Đỗ Lương Dạ biết tuyệt đối không thể do dự nữa, lập tức giơ bảo kiếm trong tay lên, cong lại búng một cái, lưỡi kiếm sắc bén phát ra một tiếng ngân vang vọng bầu trời đêm. Ngay sau đó, một ánh sáng xé rách trời cao, nhanh như chớp đâm thẳng vào sau lưng Ôn Lương Tương, nhanh không gì sánh được, sắc bén tuyệt luân.

Nhị Sát sớm đã lĩnh giáo qua kiếm pháp của Đỗ Lương Dạ, tai nghe âm thanh lạnh lẽo phát ra từ kiếm của nàng liền lập tức né tránh sang hai bên, lưng trước Ôn Lương Tương thế nào cũng không thể tránh được chiêu kiếm đó. Thế nhưng, kiếm pháp của Đỗ Lương Dạ đang sắp kề tới cổ Ôn Lương Tương, bỗng nhiên giữa đường đột nhiên thay đổi, hướng về bên trái xẹt qua...

Nhị Sát giật mình kêu lên: “Vương gia.”

Kiếm pháp Đỗ lương Dạ cực nhanh, trực tiếp, chiêu thức quyết tuyệt, tàn nhẫn, điều này yêu cầu tay phải nàng cũng phải đủ nhanh. Xác thực nàng cực nhanh, một kiếm đâm thẳng qua một tên, song song thì trở tay bóp chặt yết hầu của hần. Hai động tác liên tiếp hoành thành trong nháy mắt, có thì chỉ trong chớp mắt. Bởi vì rất nhiều người đều trừng mắt mở to, chớp mắt còn không dám chớp.

Ngay cả Mộ Dung Thu Thủy hay bảy tên thị vệ, toàn bộ bị tình huống biến ảo bất thành tình này làm cho ngây người.

Bốn bề bỗng nhiên rơi vào một sự yên tĩnh nặng nề.

Trong sự yên tĩnh quỷ dị này, hai người họ bốn mắt nhìn nhau!

Khuôn mặt Mộ Dung Thu Thủy bình tĩnh, nhưng đôi mắt lại sáng rực chăm chú nhìn vào mắt Đỗ Lương Dạ.

Đỗ Lương Dạ khê cong khóe miệng, lộ ra dáng vẻ tươi cười tú tuyệt, nhưng không biết vì sao, trong dáng vẻ tươi cười của nàng lại chứa đầy sự bi ai, tựa như một đóa hoa hé nở, thỏa thích nở bung ra, chờ đợi sự héo rũ, sau đó là hư thối!

“Xin ngài hãy buông tha huynh ấy.”

Ông ta không trả lời. Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người ông ta.

Đây là một cục diện Thanh bình tất thắng, dưới chân núi cả một tòa sơn một lần nữa bị bao vây, còn đội ngũ phản Thanh phục Minh thì tổn thất nặng nề, vô cùng thê thảm...Ôn Lương Tương âm thầm nhìn lướt qua một lượt, đánh giá thương vong, trong lòng buồn bã khê thở dài.

Trầm mặc một lúc lâu, ông ta cuối cùng mở miệng.

“Dạ nhi, ta mong muốn sau này ngươi không vì quyết định ngày hôm nay mà hối hận.”

Giọng nói của ông ta vô cùng bình tĩnh, hơn nữa rất lạnh tĩnh.

Đỗ Lương Dạ mỉm cười thâm đạm, nói: “Xin ngài hãy thả cho chúng ta xuống núi.”

Ánh mắt ông ta lộ ra sự thương hại vô biên, trầm giọng chậm rãi nói: “yêu, như là cầm một bó đuốc, ngược gió mà đi, sẽ có lúc cháy cả tay mình.”

Đỗ Lương Dạ bỗng nhiên lệ rơi đầy mắt, kêu to: “Mau bảo người của người con bà nó rút ngay cho ta...”

Ông ta trầm mặc phát phát tay.

Sau nửa tuần hương, hỏa long dưới chân núi tách ra một chỗ trống. Một chiếc xe ngựa xa hoa đứng ở trên gò núi gỗ ghê, phu xe trong trang phục cẩm tú, tóc đen dài mượt, trên mặt mang một chiếc mặt nạ hồ điệp. Không thể nghi ngờ, hẳn là phu xe có khí chất nhất mà Đỗ Lương Dạ từng thấy.

Mộ Dung Thu Thủy kéo hai vạt áo xuống rồi cúi xuống bằng bó vết thương trên chân Khúc Lan, ngón tay chưa chạm vào áo ông ta, trên mặt liền “chát” một tiếng trúng một chưởng, âm thanh vang dội trong xe ngựa yên lặng càng làm tăng thêm hiệu quả của âm thanh đó. Mộ Dung Thu Thủy bị một chưởng làm cho quỳ rạp xuống đất, vết thương trên trán hé miệng, máu lại một lần nữa chảy xuống gương mặt tái nhợt, trong ánh mắt hẳn không biểu lộ gì mà chỉ tiếp tục xem vết thương trên bắp đùi sư phụ đang không ngừng chảy máu.

Vì vậy, trên má phải cũng nổi gót theo trúng một cái còn vang dội hơn!

Ôn Lương Tương đã băng bó xong tay trái, chộp mắt nhú mày dựa vào vách xe, trong ngực đau đớn như lửa, hàng mi run rẩy không dứt như đang vô cùng đau đớn. Trên thực tế, nghe tiếng hai cái tát vang dội, trong lòng nàng lại không thể ngăn được cảm giác vui sướng đang dâng trào.

Bọn họ ước định bốn mươi người vào thành, cuối cùng chỉ sống sót chín người, không có ai khác ngoài Khúc Lan, Mộ Dung Thu Thủy, Lưu Vệ Thần, ngoài ra còn có sáu người khác bị thương có nặng có nhẹ. Nếu không có Đỗ Lương Dạ đột nhiên phản chiến, chỉ e là toàn bộ đã bị tiêu diệt không còn một mảnh giáp, không thể nghi ngờ mà nói đối với Khúc Lan đó là một sự đả kích rất lớn, khó trách ông ta giận chó đánh mèo là Mộ Dung Thu Thủy. Ha hã! Cuộc đời đặc ý nhất là đồ đệ yêu quý cùng với kẻ thù cừu hận lại có tâm tình mờ ám. Hừ! Ngay cả đồ đệ mình cũng không quản được, tức chết cũng xứng đáng!

Trong bụng Ôn Lương Tương tràn ngập sự hả hê, gần như sắp cười ra thành tiếng. Loại cảm giác đau đớn và vui sướng này khiến khuôn mặt nàng có chút méo mó. Duyệt Ý phát hiện sắc mặt của Ôn Lương Tương có chút khác biệt, liền cúi người sờ tay vào trán nàng, Ôn Lương Tương bỗng nhiên mở to mắt, sắc bén nhìn qua.

Duyệt Ý giật mình sửng sốt: “Bà chủ, người không sao chứ?”

Ôn Lương Tương thần sắc dịu đi, cười nói: “Không sao.”

Duyệt Ý chậm rãi ngồi trở lại, lặng lẽ nhìn Mộ Dung Thu Thủy đang quỳ rạp ở trong xe, y phục trên lưng hằn đã rách nát lộ ra vết thương trên lưng máu thịt bầy nhầy, toàn bộ vết máu đều đông cứng trên áo, nhưng có một phần ứ đọng lại ở góc áo ngấm ngấm chảy, chậm rãi rơi từng giọt từng giọt lên thảm Ba Tư sang trọng.

Cũng không biết những giọt máu này là của hân...hay là của người khác. Duyệt ý chỉ cảm thấy hết hồn, lo lắng hân có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào.

Người đánh ngựa phía trước là Vô Song cũng có cảm giác lo lắng này, hân kéo dây cương, vỗ vỗ mặt Đỗ Lương Dạ, kêu lên: “Này này! Người đang ngủ phải không?”

Đỗ Lương Dạ tựa dưới chân hân, đầu gác lên đùi hân, mái tóc bị gió thổi làm rối tung che kín nửa khuôn mặt của nàng, hơi thở yếu ớt không nghe rõ. Vô Song vươn tay khẽ chạm vào vết thương bên vai trái của nàng, nàng đau đớn khẽ kêu lên một tiếng, phần nộ ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng như hai ngôi sao nhỏ.

Vô Song thấy ánh mắt nàng lấp lánh, tâm trạng chút nhẹ nhõm, nét mặt liền cười dịu dàng, nói: “Đừng ngủ nữa. Lát nữa thôi là có thể tránh được đám truy binh, đến lúc đó hãy ngủ tiếp...”

“Ngủ cái rắm!” Đỗ Lương Dạ lạnh lùng ngắt lời hân, lại một lần nữa tựa đầu vào đùi hân, nhắm mắt lại, yếu ớt nói: “Đầu tiên tìm một chỗ nào ăn cơm thật no, ta đói muốn chết!”

Vô Song nghe vậy ra sức thúc giục tuần mã chạy nhanh, bên trong xe rõ ràng lại truyền ra hai tiếng kêu đau đớn, đại khái là đụng phải vết thương. Đỗ Lương Dạ khẽ nghiêng người đi tránh đụng vào vết thương ở vai trái. vừa vén sợi tóc rối ra sau đưa mắt nhìn ra ngoài, mặt trời ở phía Đông đang lên, trên bầu trời xanh thẳm mây phiêu lãng bay, ánh trắng chỉ còn lại một vết tích mờ nhạt, giống như trên bầu trời mới đây vừa khép lại vết thương.

Nàng không lo lắng truy binh sẽ đuổi theo!

Vai đương nhiên là rất đau, nhưng lúc này nàng cảm giác vô cùng đói. Nàng không còn ngại thẹn cho rằng việc đột phá vòng vây sẽ khiến cho đám người Khúc Lan khoan dung, nàng biết Khúc Lan sẽ không bỏ qua cho nàng, chỉ cần xe ngựa dừng lại, ông ta sẽ từ trong xe nhảy ra, dùng phong đao trứ danh nhiệt tình thăm hỏi nàng, hã ha, đó cũng là nguyên nhân mà Vô Song để nàng ở bên cạnh hân. Cho nên, hiện giờ nàng cần phải dự trữ năng lượng, nghỉ ngơi dưỡng sức!

Nàng vẫn không thể chết được!

Đỗ Lương Dạ khẽ nhắm mắt lại, hai giọt nước mắt trong suốt rơi xuống tóc mai, khóe miệng khẽ cười. Dáng vẻ tươi cười rất quý dị, nhưng trong mắt Vô Song, lại có cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Hân khẽ đưa tay nhẹ nhàng ôm tóc nàng, dịu dàng nói: “Không sao đâu, mọi việc sẽ qua!”

Trên mặt Đỗ Lương Dạ ý cười càng nhiều.

Trầm mặc một lúc lâu mới nghe được một câu rất nhỏ: “Cả đời này của ta xong rồi.”

Vô Song nghe vậy mặt biến sắc, nhưng vẫn dửng dưng nói: “Mọi việc còn có ta, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa.”

Đỗ Lương Dạ áp mặt vào đùi hắn, cười, ngữ khí lãnh đạm nói: “Lúc này đây, có người nào thật sự đáng để tin tưởng?... Vô Song, ta không hề tin tưởng bất cứ ai.”

“Bao gồm cả Mộ Dung Thu Thủy ư?”

“Có lẽ...”

“Người do dự, rõ ràng là người tin tưởng hắn!”

“Sai, ta do dự, là bởi vì ngay cả bản thân mình ta cũng không dám tin...” Nàng như cân nhắc, âm thanh nhẹ nhàng thông thả, “Người sẽ không hiểu đâu, khi một người, cô ta đã từ bỏ điều quan trọng nhất gì đó, thì lúc đó, cô ta đã không hề tin tưởng bản thân mình..Như vậy, cô ta...”

Giọng nói của nàng rất yếu ớt gần như không thể nghe thấy, đầu của nàng nghiêng đổ xuống dưới theo chân hắn.

Vô Song kinh hãi, vội vàng lấy tay nâng đầu nàng lên, kêu lên: “Lương Dạ, Lương Dạ, người làm sao vậy...”

Hắn còn chưa nói dứt lời, phía sau có tiếng động, sắc mặt Mộ Dung Thu Thủy trắng bệch đi ra, hắn đỡ lấy Đỗ Lương Dạ trong tay Vô Song, khẽ vỗ nhẹ vào má nàng, gọi: “Lương Dạ.”

Đỗ Lương Dạ mở mắt ra thấy Mộ Dung Thu Thủy, cố cười tươi nói “Thật dói quá!”

Trong ngực Mộ Dung Thu Thủy đau đớn, nghẹn ngào không nói nên lời, chỉ biết ôm chặt nàng vào lòng, động tác của hắn vô cùng nhẹ nhàng, giống như nàng là một chiếc gốm sứ tinh xảo, mạnh tay sẽ vỡ vụn. Nhưng Đỗ Lương Dạ bỗng nhiên đẩy Mộ Dung Thu Thủy ra, giơ kiếm ra sức gạt về phía trước, nghe ‘đinh’ một tiếng, lửa bắn khắp nơi, nàng cảm giác một sự chấn động từ bàn tay nàng truyền đến thẳng nội tạng, ngay sau đó cả người bắn ra ngoài, đóa hồng trên y bào bị gió thổi la động, như cánh diều bị đứt dây.

Vô Song thở nhẹ một tiếng, từ chỗ ngồi nhảy bật lên, cánh tay áo dài rộng nhẹ nhàng cuốn lấy nàng rồi nhanh nhẹn rơi xuống đất.

Mộ Dung Thu Thủy đỡ lấy người một chút, tiếp theo đó bỗng nhiên bật cười, đưa tay ấn nhẹ lên mi tâm.

Khúc Lan đặt chân lên ghế, dùng cặp mắt đỏ ngầu nhìn Mộ Dung Thu Thủy, sau đó đưa phong đao trong tay qua cho hắn, gần từng chữ: “Giết cô ta!”

Mộ Dung Thu Thủy trầm mặc một chút, nói: “Xin lỗi sư phụ...”

Khúc Lan ngắt lời hắn, lạnh lùng nói: “Giết cô ta, không thì người sẽ làm ta thất vọng.”

Mộ Dung Thu Thủy nhìn thẳng vào mắt ông ta: “Con không thể sư phụ, con không thể...”

Khúc Lan phất tay cho hắn một bạt tai. Khóe miệng Mộ Dung Thu Thủy chảy máu, nhưng trên mặt hắn bình tĩnh chưa từng có.

“Sư phụ, từ nhỏ đến lớn, người nói gì thì là cái đó, con cũng chưa từng dám làm trái, duy nhất chuyện này, xin thứ cho con không thể tuân mệnh...Con cũng từng quyết tâm phải quên nàng, nhưng con không làm được...”

Khóe miệng hắn nhếch lên nụ cười khổ, ngữ khí kiên quyết: “Sư phụ, con biết làm mất hứng người, nếu như người nhất định phải giết nàng, xin người hãy giết con đi.”

Nói xong, hắn quỳ xuống đất, chậm rãi cúi đầu xuống.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn gọn gàng dứt khoát cãi lệnh của sư phụ, hơn nữa còn ở trước mặt bao nhiêu người. Khí huyết Khúc Lan lập tức bốc lên, khuôn mặt vốn ngăm đen lại càng thêm đen được

phát ra từ đôi đồng tử đen kịt, con mắt trờ trờ, bàn tay run run làm phong dao cũng run theo, phong dao cách yết hầu của Mộ Dung Thu Thủy chỉ còn hai tấc.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào phong dao.

Màn kịch này thật ra cũng không có chút gì mới mẻ, ba năm trước đây cũng từng diễn qua một lần rồi. Đời người thật đúng là không có gì đổi mới cả. Đỗ Lương Dạ thâm cười nhạt, cũng không cần suy đoán, Phạm âm ti tông chủ của Thiên hạ vô song các là ai mà có thể tùy tiện xử trí được chứ?

Vô Song ôm Đỗ Lương Dạ lặng im không nói, gió thổi bay mái tóc dài của hắn lộ ra toàn bộ gương mặt, đôi mắt sáng như tuyết, tất cả những mỹ tử có thể dùng để khen tặng hắn e rằng còn thiếu. Lúc này, trên khuôn mặt mỹ lệ đó không biểu lộ một chút gì, nhưng lại có một cảm giác lạnh lùng nghiêm nghị không thể nói thành lời, giống như ở trước mặt hắn bất kể một quyết định nhỏ bé nào đều là đi quá giới hạn.

Gió thổi qua ánh bình minh sườn núi làm cây cỏ phát ra âm thanh càng làm tăng thêm sự yên tĩnh.

Đúng lúc này, phi hạc Lưu Vệ Thần nhô đầu trong xe ngựa ra, nói: “Khúc lão đại, việc này có quy củ của giang hồ. Đỗ nha đầu đêm nay cứu chúng ta một mạng, chúng ta cũng nên tha cô ta một lần, chờ cô ta dưỡng thương khỏi rồi, chúng ta lại cùng cô ta thanh toán món nợ, đừng để cho anh hùng thiên hạ chế nhạo chúng ta...”

Khúc Lan theo lời thu hồi phong dao lại, xoay người quay trở lại trong xe.

Từ nay đến ba ngày sau, ông ta không thềm nhìn Mộ Dung Thu Thủy.

Tuy nói là thời tiết lập thu từ lâu, nhưng khí hậu trở nên lạnh hơn giống như bắt đầu từ chuyện đêm đó. Đỗ Lương Dạ nằm trên giường, nhìn ra ngoài bầu trời cao trong xanh ngoài cửa sổ, và nhìn thoáng qua những bóng chim bay qua. Phòng của khách điểm bình dân có một cây cổ thụ lâu đời, rễ sâu lá tốt, lá rụng vì vu bay theo gió cuối mùa thu càng vô cùng tịch liêu.

Vô Song ngồi đối diện với Đỗ Lương Dạ, mười ngón tay như bay gọt quả cam, vừa hỏi: “Vai còn đau không?”

Đỗ Lương Dạ vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, lưỡi biếng hừm một tiếng không trả lời, cũng không biết là còn đau không, hay là hết đau rồi. Vô Song bắt mãn cầu nhàu; ‘Này, đó là cao tuyết liên ta mua ở Liêu Đông, chuyên trị đau thương, nếu không có hiệu quả, ta sẽ tìm bọn chúng để tranh luận phải trái...”

Đỗ Lương Dạ bật cười. Lời này nàng hoàn toàn tin tưởng, về phương diện buôn bán Vô Song rất trung thực, rất nghiêm túc!

Vô Song lột một miếng cam đưa tới trước mặt nàng, mặt mở to, hứng thú dạt dào đề nghị: “Qua hai ngày nữa, chờ thương thế của ngươi khỏi rồi, chúng ta đi du ngoạn Trường Giang...”

Đỗ Lương Dạ nhận lấy miếng cam từ tay hắn, ánh mắt như cười nhìn hắn.

“Lại không đồng ý à...” hắn hơi trề môi, biểu hiện thân thiết: “Ta nói tiểu Dạ này, đến bây giờ ngươi vẫn không hiểu tình huống này hay sao, người triều đình đang đuổi bắt các ngươi, bản thân Mộ Dung đã khó bảo toàn rồi, hắn tuyệt đối không thể mang ngươi theo được...”

Đỗ Lương Dạ dường như không nghe gì, đưa mắt nhìn sắc trời, nói: “Trời tối nhanh thật, sao huynh ấy còn chưa về?”

Vô Song thấy nàng như vậy, bĩu môi kêu lên: “Bọn họ có ba phân đà đã bị triều đình bao vây diệt trừ rồi, tử thương nặng nề, hiện giờ không thể để tâm đến người đâu!”

Đỗ Lương Dạ cười cười không nói, thần sắc bình tĩnh.

Vô Song tự thấy những lời này hơi khó nghe, liền dùng tay phải còn lại cầm tay nàng, ngữ khí dịu hơn: “Ngươi biết mà, bất luận sau này xảy ra chuyện gì, ta luôn ở bên ngươi...” Mắt thấy nàng thờ ơ, liền chậm rì rì thêm vào một câu: “Hơn nữa, ta không lấy bạc của ngươi đâu...”

Đỗ Lương Dạ nghe vậy không nhịn được phì cười trên giường.

Vô Song vì thế hừ hai tiếng, bỏ quả cam xuống, dùng chiếc khăn ướt bên cạnh lau tay, đứng lên cầm hộp thuốc mỡ, nói: “Đến giờ bôi thuốc rồi, đến đây, quay người qua đây.”

Đỗ Lương Dạ nghe lời xoay người lại, Vô Song từ đằng sau cởi chiếc áo rộng thùng thình của nàng ra, cởi miếng vải trắng băng bó trên vai trái của nàng, tỉ mỉ bôi thuốc lên vết thương trên vai nàng.

Bởi vì triều đình phát lệnh truy nã, bọn họ phải tạm thời trốn tại một khách điểm nhỏ hẻo lánh, ngay cả đại phu cũng không dám tùy tiện tìm. May mà mọi người đi lại giang hồ nhiều, thường xuyên chuẩn bị kim sang được, những vết thương do đao kiếm cũng có thể tự trị khỏi được, lại đến y quán trên trấn mua một ít thuốc bắc sắc uống là xong. Như vậy trong ba ngày tới, đương nhiên cũng phục hồi có hiệu quả.

Lưu Vệ Thần cậy khinh công cao chỉ bị thương một chút ngoài da. Cao Kiện trên đỉnh núi đánh lén gặp phải một đội hơn mười người không người nào không phải là cao thủ đại nội cả, vì vậy mà ông ta bị thương nặng nhất, nội tạng trọng thương nghiêm trọng. Điều tức ba ngày rồi, những người còn lại hầu như đã gần khôi phục nhưng duy chỉ có ông ta là chưa chút khởi sắc.

Sự thất bại trước nay chưa từng có, sắc mặt mọi người trong phòng đều chán nản, duy chỉ có Lưu Vệ Thần là âm thanh đồng dục.

“Ban đầu muốn đánh tan đám Thanh cầu ở Đồng Quang, Đại Thuận Vương liền liên hệ với Tả Lương Ngọc, muốn cùng hắn liên hợp kháng Thanh, ai ngờ tên Tả Lương Ngọc khốn kiếp này, hắn không những không đánh Thanh cầu, còn xa xỉ cái gì ‘phụng mật chiếu thái tử’ ‘ngiên về Thanh quân’, cầm trong tay tám mươi vạn binh mã từ Vũ Xương đến Nam Kinh đánh Mã Sĩ Anh, Nguyễn Đại Thành, kết quả thế nào? Mã Sĩ Anh triệu tập ba mươi vạn binh mã từ bốn trấn nghênh chiến, khiến cho phòng tuyến sông Hoài, Trường Giang trống rỗng, Thanh cầu vì thế thừa cơ vào được, quy mô Nam hạ, một tháng thì dẹp xong Nam Kinh, triều đại Nam Minh là Hoảng Quang Triều lúc đó bị diệt. Sau đó đến Long Võ, Thiệu Võ Chiêu cũng đều là phù dung sớm nở tối tàn, thảo nào Khúc lão đại thấy bọn họ chướng mắt...”

Đúng lúc này, Khúc Lan bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, cắt ngang lời ông ta: “Người nịnh hót ta cũng không dùng.”

Lưu Vệ Thần cười hắc hắc, lại tỏ ra giọng điệu khẩn thiết: “Lão đại, mấy năm nay chúng ta kinh qua khắp nơi, tuy rằng không ít trận thắng, nhưng nếu muốn đối kháng với Thanh cầu, quả thực là không thể địch nổi, chỉ có thể cùng triều đại Nam Minh liên hợp lại, cộng đồng kháng Thanh thì mới là lối thoát...”

Khúc Lan biết Lưu Vệ Thần cố tình nói từ xa tới gần, trên thực tế là muốn cầu tình thay Mộ Dung Thu Thủy, liền xoay người, động tác không muốn nghe. Lưu Vệ Thần quả nhiên không vòng vo nữa, nói thẳng vào chủ đề: “Mộ Dung mấy năm nay vẫn tận tâm tận lực, tích cực liên hợp các thế lực để liên kết kháng Thanh, tâm hắn vẫn luôn ở bên chúng ta, nhưng rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ, một thời nhiệt huyết, cũng có nữ nhân tình trường. Về phần Đỗ nha đầu kia...Không bằng đợi đến đại hội anh hùng xử quyết cô ta...”

“Ai nói muốn đợi đến đại hội hả?”

“Lão đại,” Lưu Vệ Thần giả vờ giật mình cất cao giọng kêu lên: “Người không đến đại hội anh hùng, vậy thì vị trí mình chủ do ai làm hả?”

Một câu nói làm cho tất cả mọi người đều cười rộ lên, làm cho cả người Khúc Lan dễ chịu, nhưng ông ta vẫn giữ khuôn mặt cau có như cũ, trầm ngâm một lát mới nói: “Ta nghĩ việc này có chút kỳ lạ...”

Lưu Vệ Thần nói: “Nói xem nào?”

“Có năng lực liên lạc các hào kiệt giang hồ các nơi, tề tụ ở Mãnh Trì để mở ra đại hội anh hùng kháng Thanh, nhất định trên là giang hồ có một ai đó đức cao trọng vọng trên giang hồ, không giống như Ôn Lương Tương chỉ là một nữ tử có thể làm được việc đó...”

“Vấn đề này ta cũng từng nghĩ đến, hay là phía sau cô ta có cao nhân nào khác?”

“Sẽ là ai? Từ lúc Hứa chương môn của phái Huyền Nguyệt kiếm ở Thục Trung bắt hạnh ngộ hại, vùng Tương Cổng cũng có vài người, nhưng còn xa mới có thể là người đức cao trọng vọng như vậy.”

Mọi người nghe vậy đều trầm tư, nói ra tên vài người đều bị Khúc Lan bác bỏ, cuối cùng không tìm ra được người nào. Lưu Vệ Thần cười ha hả nói: “Không cần quan tâm hắn là ai, đến lúc đó chúng ta sẽ biết.”

Dứt lời liền nhìn Khúc Lan dò xét, phát hiện thần sắc ông ta đã nguôi giận, liền thưa dịp nói: “Lão đại, chờ Mộ Dung trở về, hãy kể lại cho hắn một chút chuyện đại hội ở Mãnh Trì, việc này là hắn và Ôn Lương Tương bàn bạc, hắn biết cụ thể hơn...”

Khúc Lan nghe vậy vẻ mặt lại lạnh lùng, hừ một tiếng, chưa nói gì, chợt nghe tiếng nhị bên ngoài cửa lên tiếng nói: “Các vị khách quan, cơm tối đến rồi!”

Cơm tối được đưa vào phòng, khác điểm vốn không có loại phục vụ này, nhưng Vô Song đưa cho ông chủ ngân phiếu làm ông ta không thể từ chối, vì vậy mà có trường hợp đặc biệt này.

Đỗ Lương Dạ ăn xong được một lúc thì Ôn Lương Tương bỗng tới chơi. Ôn Lương Tương đứng ở trước cửa, vốc người tinh tế, tay trái sưng to được băng bó bằng tấm vải trắng, nhìn trông như chiếc bánh màn thầu.

Ôn Lương Tương không nhìn Đỗ Lương Dạ, chỉ quay sang Vô Song, nói: “Nói chuyện một chút nhé.”

Đỗ Lương Dạ đưa mắt nhìn mặt Vô Song, thấy hắn như không có việc gì đặt đũa xuống, ngoan ngoãn đi ra ngoài cùng Ôn Lương Tương.

Ha hả, đó không giống như phong cách của hắn.

Nàng hơi trầm ngâm, chớp lấy thanh kiếm trên bàn, đẩy cửa sổ nhẹ nhàng đi ra ngoài, đứng yên ở dưới gốc cây cổ thụ của khách điểm, bỗng nhiên tay trái bắt lấy thanh kiếm, bàn tay phải chậm rãi quét qua thân cây, động tác thông thả, nhưng đáng vẻ vô cùng chăm chú vất vả.

Có tiếng mắng chửi tàn bạo, một hàn khí sắc bén từ phía sau nàng kéo tới.

Đỗ Lương Dạ lâm biến cũng không sợ hãi, lòng bàn tay thuận thế phát lực vào thân cây, cả người theo thân cây bắn lên tránh được một kích bất thành linh, hai chân mượn lực cành cây đàn hồi lẳng không bắn lên nóc nhà khách điểm, lao về phía tây.

“Rốt cuộc ngươi có ý gì?” Ôn lương Tương đóng cửa lại không kiềm chế được liền hỏi luôn, thái độ không kiên nhẫn.

“Ý gì là ý gì?” Vô Song lạnh nhạt đáp lời, cũng không nhìn nàng, chỉ mãi cúi đầu quan sát hai ống tay áo rộng thùng thình.

Áo choàng của hắn mùa tím sậm, một phần tay áo màu trắng được thêu vài đóa hoa, nhìn qua thì giống như hoa tường vi, cũng có thể là mẫu đơn, bởi vậy tay áo hắn cuộn cuộn nhìn rất chân thực, cảm giác như có một mùi hương thơm ngát từ ống tay áo của hắn tỏa ra, u lạnh thấu xương.

Mũi của Ôn Lương Tương đặc biệt mẫn cảm với mùi hương.

Khứu giác của nàng đã quen thuộc với hương thơm, càng cảm thấy trong lòng nôn nóng, tức thì lạnh lùng cười nói: “Mấy ngày nay ngươi một tác cũng không rời khỏi Đỗ Lương Dạ, vậy rốt cuộc là ngươi có ý gì?”

Vô Song nhướn mày, cười nói: “Ta thích nàng ấy.”

Ôn Lương Tương mặt biến sắc: “Ngươi nói, Đỗ Lương Dạ là người hại chết Hứa chương môn.”

“Không sai. Là nàng làm.”

“Vậy thì cô ta là kẻ thù của ta, nhưng người là nhất mực che chở cho cô ta...”

Ôn Lương Tương ngừng lại một chút, hai mắt chăm chú nhìn Vô Song, nét mặt ẩn ý cười, nhưng trong ánh mắt lại ánh lên sự quạnh quẽ: “Ha hả, Các chủ, vậy mà ngươi lại lấy của ta hai vạn lượng bạc.”

Vô Song không cho là vậy, cười nói: “Là ta thu bạc của ngươi, nhưng hình như ta không hứa hẹn là sẽ giết Đỗ Lương Dạ báo thù thay cho sư phụ ngươi.”

“Việc làm của ngươi bây giờ, chẳng khác nào là ngăn cản ta báo thù.”

“Nếu ngươi giết cô ta, không sợ Mộ Dung Thu Thủy trở mặt với ngươi hay sao?”

Ôn Lương Tương cười khê: “Mộ Dung Thu Thủy? Hiện giờ hắn còn có năng lực để trở mặt với ta hay sao?”

Vô Song cũng cười: “Ta vẫn cho rằng bà chủ Ôn là nữ trung hào kiệt, không ngờ cũng có ánh mắt thiển cận như vậy.”

Ôn Lương Tương giật mình.

Vô Song chuyển câu chuyện, sắc mặt lạnh lùng nói tiếp: “Mặc dù lần này bị nhục, thực lực của tổ chức phản Thanh phục Minh vẫn không thể khinh thường. Thứ hai, kẻ địch lớn nhất của đại Tây nghĩa quân là thất tử Mãn Thanh chứ không phải là Mộ Dung Thu Thủy và tổ chức phản Thanh phục Minh. Thứ ba, Mộ Dung Thu Thủy sẽ tham gia đại hội tại Mãn Trì, là người duy nhất có năng lực khiến các lộ hào kiệt tâm phục khẩu phục. Ha hả, bà chủ Ôn, mục đích chuyến này của người không phải là liên hợp các nghĩa sĩ dân gian và anh hùng hào kiệt khắp nơi cùng chống lại Thanh binh hay sao? Hiện giờ vì một người là Đỗ Lương Dạ mà trở mặt với Mộ Dung Thu Thủy, chẳng phải là...”

Ôn Lương Tương cười lạnh, xen lời hắt: “Quan hệ lợi và hại trong đó ta rất hiểu rõ, không cần Các chủ phải lo lắng! Người nói một đồng như thế, đơn giản là muốn ta buông tha cho Đỗ Lương Dạ. Ta nói cho người biết, tuyệt đối không! Ta không những không bỏ qua cho Đỗ Lương Dạ, ta cũng tuyệt đối không tha cho Mộ Dung Thu Thủy, đó là một đôi cẩu nam nữ.”

Vô Song mặt hướng về phía cửa sổ, nghe vậy liền đưa tay sờ trán, bùi ngùi thở dài nói: “Bà chủ Ôn, ta thực sự không biết nên khen người ngay thẳng, hay là nói người ngu xuẩn đây?”

“Có ý gì?” Ôn Lương Tương chau mày.

“Tình hình trước mắt không phải đã rõ ràng rồi sao, muốn diệt trừ Đỗ Lương Dạ, có một người còn sót ruột thích hợp hơn so với người, căn bản không cần người tự mình động thủ...”

Ôn Lương Tương đầu tiên là sửng sốt, rồi trong đầu vụt sáng, đột nhiên hiểu ra, mỉm cười gật đầu nói: “Không sai! Ta thật sự là quá nóng vội hồ đồ rồi.”

Ôn Lương Tương thì hồ đồ, nhưng tỷ nữ Duyệt Ý lại không chút hồ đồ, hai mắt sáng rực đuổi theo bóng dáng Đỗ Lương Dạ, lấy trong người ra ba mũi phi châm tẩm độc, nhắm sau lưng nàng mà phi.

Đỗ Lương Dạ tai vô cùng thính, khinh công cũng không kém, tai nghe phía sau có tiếng gió rít không chút hoang mang, cả người lảng không về phía tây ẩn người vào mặt sau của bức tường.

Nàng vừa đáp xuống đất, bỗng nhiên có hai cánh tay chặn ngang ôm lấy nàng.

Đỗ Lương Dạ thất kinh, theo bản năng muốn hét lên nhưng bàn tay kia đã chặn môi nàng, cùng với đó là một mùi hương quen thuộc phả vào mặt, tâm trạng nàng buông lỏng, thuận thế ngã vào lòng đối phương.

Mộ Dung Thu Thủy ôm cơ thể mềm mại vào lòng, thi triển khinh công vượt qua một loạt nóc nhà, qua bảy tám chỗ rẽ đã lập tức thoát được khỏi sự truy đuổi của Duyệt Ý.

Lúc này sắc trời vẫn chưa hoàn toàn tối, trăng nhỏ tịch tịch vắng vẻ, xa xa khói bếp lượn lờ, gió thu làm cành lá rung động. Phía Tây một màu vàng mờ lung, hình như hé ra một ráng trời to lớn mờ mờ, mềm mại buông xuống chạm sát mặt đất. Hai người ở đầu thôn tìm được một gốc cây, liền dựa vào chạc cây để ngồi, trước mắt là một mảnh ruộng ngô rộng lớn vàng ruộm, hai chú chó đen nhàn nhã dạo qua đồng ruộng, một cơn gió thổi qua, những lá ngô phát ra những tiếng động, làm kinh động đến những chú chim tước ăn vụng. Thời gian đất trời luân phiên vô cùng yên bình, thần kỳ huyền ảo.

Đỗ Lương Dạ bỗng nhiên xúc động xưa nay chưa từng có, nàng khẽ than thở: “Đây là hoàng hôn đẹp nhất trong đời muội.”

“Ta cũng vậy.”

Mộ Dung Thu Thủy đặt cằm lên đỉnh đầu của nàng, giọng nói khàn khàn đáp lại, rồi nói tiếp: “Thương thể của muội đã đỡ chưa?”

Đỗ Lương Dạ cười: “Không có gì, thật ra huynh, ừm... uội xem nào...” Nói xong từ trong lòng hắt ngẩng lên, đưa tay chạm vào mặt hắt.

Sắc mặt hần tái nhợt, vết thương trên trán đã đóng vảy, một vết sẹo dài vẫn không làm tổn hại đến vẻ tuấn tú của hần, trái lại càng làm tăng thêm vẻ anh khí. Hai mắt hần đen kịt, thâm thúy, giống như một hàn đàm sáng rực, mỹ lệ, vừa dịp chiếu rọi lên dung nhan của nàng.

Nàng xem cực kỳ chăm chú, giống như muốn khắc dáng vẻ của hần vào trong lòng. Tay nàng mơn trớn từng ngũ quan của hần, hần liền bắt lấy đưa lên môi hôn, tay nàng mềm mại không xương với những sợi gân xanh mỏng. Hần hôn như chưa đủ, cúi xuống tìm môi nàng.

Một lúc lâu.

Mộ Dung Thu Thủy bỗng nhiên đẩy nàng ra, nói: “Lương Dạ, muội đi đi.”

Đỗ Lương Dạ hai má đỏ bừng, buồn nản oán giận nói: “Huynh thật chẳng thay đổi gì.”

“Sư phụ sẽ không bỏ qua uội.”

“Yên tâm, muội cũng sẽ không bỏ qua cho ông ta.”

“Lương Dạ, hạnh phúc của muội là nguyện vọng lớn nhất của ta, xin đừng để ta thất vọng.”

“Có lẽ đến một ngày nào đó, huynh sẽ phát hiện tất cả những điều này đều không đáng?”

“Có đáng hay không, đều do ta định đoạt.” Mộ Dung Thu Thủy cười, dung sắc tú tuyệt như nguyệt lạc hải đường.

Đỗ Lương Dạ nhắm mắt im lặng chốc lát, bỗng nhiên cười nói: “Được! Muội nhất định sẽ không cho huynh có cơ hội hối hận.”

Mộ Dung Thu Thủy ôm nàng nhảy xuống đất, hai người cầm tay nhau sóng vai đi chậm chậm vào thôn.

Bóng đêm tràn xuống, vài ngôi sao mờ mờ trong màn đêm, tỏa ánh sáng rất nhỏ cũng đủ để hần thấy rõ gương mặt của Đỗ Lương Dạ, nhu hòa và quật cường. Đôi mắt nàng sáng rực giống như hai ngọn lửa, ánh lên một sự mạnh mẽ khiến cho hần nhớ tới lúc bé đã nhìn thấy cây hoa thầu dầu, mềm mại mà dẻo dai, có tính thích ứng rất mạnh, một gốc cây nho nhỏ mà lá cây có thể sinh sôi nảy nở tươi tốt rậm rạp, trong ban đêm tịch mịch cơ thể nghe được những âm thanh trái cây nổ bung, âm sắc rất giòn, có một sức bật rất đặc biệt. Trời biết, hần yêu âm thanh này biết nhường nào.

Mộ Dung Thu Thủy dừng lại, lần thứ hai ôm Đỗ Lương Dạ vào lòng. Bởi vì dùng lực khá mạnh làm đau vết thương trên vai trái của nàng, nhưng nàng không kêu. Nàng nghe tiếng tim hần đập mạnh, từng tiếng gõ vào ý chí của nàng. Sau đó, nàng cảm thấy yếu đuối chưa từng có, đành phải đẩy hần ra.

“Muội đi rồi, sư phụ huynh có tức giận giết huynh không?”

“Sẽ không.” Mộ Dung Thu Thủy cười cười.

“Nếu thật sự như vậy, muội nhất định báo thù cho huynh.”

Mộ Dung Thu Thủy không nói gì, im lặng chốc lát mới cười khổ nói: “Hai người đều là người quan trọng nhất trong cuộc đời này của ta, nhưng số phận chỉ có phép ta chọn một người. Thì ra cuộc đời thực sự là có chuyện này.”

Đỗ Lương Dạ nghe vậy vô cùng đau đớn, không nhịn được nước mắt tràn xuống mi.

Mộ Dung Thu Thủy buông tay nàng ra, nói: “Ta đi!”

Hần nói xong thì bước đi luôn, không quay đầu lại.

Bốn bề yên tĩnh, từng nhà trong trấn nhỏ thấp lên đèn dầu lập lòe trong ánh sáng mờ ảo của hoàng hôn, ở một khoảng xa để nhìn giống như những nụ hoa cúc đang hé nở cuối mùa thu, vô cùng mỹ lệ động lòng người...thế gian có rất sự vật, nếu ở một khoảng cách nhất định để nhìn, thì dường như rất mỹ lệ động lòng người, nếu đến gần thì khó tránh khỏi rơi vào thế tục đời thường.

Tình yêu kỳ thực cũng thế. Trên đời này nó không hề vĩnh cửu, mà lại dễ dàng bay hơi, đặc biệt chỉ có tác dụng trong một thời gian nhất định, nếu đem tình yêu trai gái đặt vào một góc chân thực ngay trước mặt, thì tám chín phần mười là sẽ lộ ra thảm đạm lực bất tòng tâm.

Nàng không muốn mạo hiểm như vậy.

Ngủ ngoài trời đối với người trong giang hồ không có gì ngạc nhiên, nhưng đối với một người đi lại giang hồ đang bị thương thì sẽ không chút thư thái. Đỗ Lương Dạ nằm trên một cành lá xum xuê, cảm giác vai trái càng lúc càng đau. Giờ là cuối mùa thu, hàn khí càng lúc càng nhiều, gió đêm thổi tới càng làm cho cảm giác lạnh lẽo.

Là đau đớn khiến cho bản thân yếu đuối sao?

Nàng cong khoe miệng tự giễu mình, chậm rãi nhắm mắt lại thăm vận khí điều tức. Ước chừng hơn hai canh giờ mới mở mắt ra, chỉ thấy trên đỉnh đầu bầu trời đen thẫm mướt như tơ, những ngôi sao đầy ắp trên bầu tối, tỏa ánh sáng mỹ lệ không gì sánh được. Nhất thời trong lòng nàng đầy vui sướng, phản ứng đầu tiên là muốn gọi Mộ Dung Thu Thủy đến xem, nhưng lập tức ý thức được, hắn đã không còn ở bên mình, nàng không kìm lòng nổi, trong ngực tràn ngập sự bi ai.

Cả đời này, xác nhận cảnh đẹp không có tác dụng gì, ngay cả dù có thiên loại phong tình, nhưng biết tỏ cùng ai?

Đỗ Lương Dạ nhìn bầu trời đầy sao, trong lòng vô cùng thê lương, liền nhớ tới một từ khúc nhiều năm trước đã từng nghe qua, liền lục tìm ký ức, cất giọng:

“Soi mình trong gương

Chỉ thấy ngọc lưu ly đã tan nát

Phấn hương sớm đã nhạt nhòa

Vì sao một đêm phong hoa tuyết nguyệt

Ta liền đã bạc đầu?”

Nàng vừa hát xong, dưới tàng cây có tiếng vỗ tay nhẹ nhàng, có tiếng cười: “Thì ra người hát hay như vậy, nếu như đối nghề, e rằng ngay cả Ôn Lương Tương cũng không bằng, đêm nay không biết ta tu luyện gì mà có phúc như vậy...ha ha ha...”

Vô Song cười ha ha một tràng dài.

Đỗ Lương Dạ thay đổi tư thế trên cây, lười phản ứng với hắn.

Vô Song tự mình nhảy lên cây, Đỗ Lương Dạ nghe tiếng gió liền nhắc chân đá mạnh qua, Vô Song đưa tay vỗ lên đùi nàng, hai chân ôm lấy cành cây thuận thế hướng người ra, mặt đối mặt với nàng, mùi hương nam tính ấm áp thơm ngát áp thẳng vào mặt nàng, mái tóc dài buông thẳng xuống, hoa lệ lay động.

Đỗ Lương Dạ khẽ nhíu mày, trừng mắt với hắn, đã thấy một đôi đồng tử đen nhánh cười dịu dàng nhìn nàng chăm chú, vẻ mặt hồn nhiên ngây thơ, nàng lập tức tức giận nói: “Muộn rồi người còn không ngủ muốn làm gì hử?”

“Còn nói nữa, người có giường tốt ở khách điểm mà không ngủ, chạy ra đây ngủ trên cây làm gì?”

“Mát mà.”

‘Hử?’ Hắn nắm tay nàng, “Tay lạnh như vậy, xem ra thực sự là rất mát.”

“Đương nhiên rồi.” Nàng nhắm mắt lại hừ một tiếng, “Không có việc gì thì đừng quấy nhiễu người khác ngủ.”

Vô Song cười hì hì nói: “Quay về khách điểm ngủ chẳng phải là rất tốt sao, dù sao đám người Mộ Dung đã đi hết rồi. khách điểm rất rộng, cũng không có ..”

“Đi rồi?” Đỗ Lương Dạ mở to mắt, hỏi: “Bọn họ đi đâu?”

“Đi đến Mãnh Trì tham dự đại hội anh hùng...”

“Đại hội anh hùng?”

“Đúng vậy.” Vô Song đáp, đổi tư thế nói: “Có người nói các anh hùng hào kiệt Trung Nguyên đều đến Mãnh Trì, muốn tuyển chọn ra một vị võ lâm minh chủ thống lĩnh mọi người chống lại Thanh bình.”

Đỗ Lương Dạ trầm ngâm một lát, lại cười nói: “Đây là trò của Ôn Lương Tương phải không?”

Vô Song từ chối cho ý kiến, hỏi ngược lại: “Vì sao lại khẳng định như vậy?”

Đỗ Lương Dạ hừ nói: “Ngay cả ngươi mà cô ta cũng có bản lĩnh mời được, vậy một đại hội anh hùng đương nhiên cũng không thành vấn đề.”

Vô Song nghe vậy bật cười ha ha: “Rốt cuộc đó là lời khen tặng của ngươi đối với ta phải không?”

Đỗ Lương Dạ thấy khó kích được hấn, thản nhiên nói: “Là ta ăn ngay nói thật.”

“Ta chẳng thể làm gì khác là vui lòng nhận.” Hấn bật cười.

“Thật là kỳ lạ...”

“Hả?”

“Ta còn chờ cô ta tới giết ta. Sao lại bỏ đi chứ?”

“Hiển nhiên là đại hội anh hùng kia quan trọng hơn so với ngươi.”

“Ha hả, bọn họ đều đi tham dự đại hội anh hùng, ngươi còn ở đây làm gì?”

Vô Song trừng mắt với nàng, lộ ra thần sắc u oán, nói: “Thật chẳng có lương tâm, nhân gia không phải lo lắng cho ngươi sao...”

Đỗ Lương Dạ tựa vào thân cây, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt hấn dưới ánh trăng, hàng mi đen dày, đôi mắt sáng rực, mặc dù là đang nói dối, nhưng ánh mắt lại vô cùng vô tội, hồn nhiên ngây thơ giống như một yêu nghiệt. Nàng tự mình là hiểu rõ nhân tính, nhưng không chút nào hiểu được mỹ thiếu niên trước mắt, hấn rốt cuộc là muốn gì?

“Những lời trước đây ngươi nói đều là thật phải không?” Nàng đột nhiên hỏi.

“Nói gì?”

“Ngươi thích ta.”

“Đương nhiên là thật.” Vô Song vội vàng cam đoan, mắt thấy nàng neho mắt lại nghi ngờ, hấn lại nói: “Ngươi không tin ta, ta có thể thề với trời...” Hấn giơ hai tay lên, chỉ vào ánh trăng cất tiếng: “Ta – Thiên hạ vô song thật sự thích Đỗ Lương Dạ, nếu như nói dối sẽ thành con rùa bốn chân...”

Hấn còn chưa thề xong, Đỗ Lương Dạ bỗng nhiên nhấc chân đá vào chân hấn đang quặp lấy thân cây, hấn theo bản năng nhấc chân để tránh, cả người mất đi chỗ dựa rơi xuống đất, cũng may hấn ứng biến cực nhanh, tư thế quái dị cuộn tròn người lại nhanh nhẹn rơi xuống đất, rất khéo thành con rùa chống vó.

“Tiểu Dạ, vì sao ngươi luôn tính toán với ta?”

“Vì sao ngươi luôn lừa dối ta?”

“Lòng ta có nhật nguyệt chứng giám.”

“Được lắm.”

Đỗ Lương Dạ bỗng nhiên cất tiếng lạnh lạnh, xoay người nhảy xuống đất, nhìn thẳng vào mắt hấn, nói: “Vậy người thay ta đem đầu Ôn Lương Tương tới đây.”

Vô Song ngắt ra: “Vì sao?”

“Cô ta giết cha ta.”

“Ngươi có chứng cứ không?”

Lần này đến lượt Đỗ Lương Dạ giật mình, biểu hiện của nàng như khó tin, sau đó cười. Vô Song biết mình nói lỗ, trên mặt ngượng ngùng. Quả thật, Hội xuân lâu bị cháy, không chỉ có Đỗ đại nhân không thể sống

sốt, còn có vô số người dân vô tội bị liên lụy, thương vong nặng nề. Không thể không nói là sai lầm của Ôn Lương Tương.

Vô Song cảm thấy hơi áy náy: “Ta...”

Đỗ Lương Dạ ngắt lời hắn: “Ta phải đến đại hội anh hùng ở Mãnh Trì, không rồi ở đây với ngươi, sau này chúng ta sẽ gặp lại.”

Nàng nói xong thực sự quay người đi, thân pháp cực nhanh, hoa hồng trên y bào trong bóng đêm di chuyển, lúc ẩn lúc hiện, chốc lát thì biến mất trong đêm.

8. Chương 15-16 (end)

Đỗ Lương Dạ rất có ấn tượng với Mãnh Trì, từ lịch sử đến câu chuyện xưa “tương tương hòa”. Đây là lúc nàng còn bé, phụ thân giảng một trong những câu chuyện xưa cho nàng, lúc đầu nghe thì rất hứng thú, sau này nghe nhiều, càng lúc càng chán. Về sau lớn lên, nàng mới cảm nhận được sự buồn khổ và thất bại của phụ thân.

Có thể trong lòng mỗi văn nhân đều có một mộng đẹp!

Rất nhiều năm sau vào một ngày, nàng lại đặt chân đến Mãnh Trì, vừa bước đi dạo sơn lâm, vừa trong lòng lại âm thầm nhớ các chuyện cũ như: Châu về hợp Phố, Mãnh Trì chi hội. Y bào thêu hoa hồng trên người nàng đã bẩn, trên vai đã bị rách đến tận khuỷu tay, mái tóc được buộc tùy tiện đằng sau bị gió thổi nhìn như bóng ma vật vờ. Trải qua mấy ngày bốn ba chạy trốn, cả người nàng nhìn vô cùng nhếch nhác.

Người thợ săn đứng im lặng phía sau rốt cuộc không kiềm chế được, dè dặt đặt câu hỏi: “Cô nương, rốt cuộc cô nương muốn tiểu nhân làm gì?”

Đỗ Lương Dạ bước lên một tảng đá đứng đó, nhắm mắt lại hướng về dưới chân núi nhìn, một lát sau mới bình thần nói: “Ta muốn bản đồ địa hình ngọn núi này.”

Thợ săn xoa tay nói: “Ngọn núi này ta rất quen thuộc, nhưng bản đồ địa hình, ta không biết vẽ.”

Đỗ Lương Dạ mỉm cười: “Không sao, người nói, ta vẽ.”

Thợ săn cười lạnh nói: “Vậy thì được. Nhưng cô nương, cô nương muốn bản đồ để làm gì?”

Đỗ Lương Dạ thuận miệng đáp: “Ta sợ lạc đường.”

Thợ săn nửa tin nửa ngờ với đáp án này, nhưng vẫn đưa nàng vào một căn phòng nhỏ, tìm một miếng vải thô ráp, lại tìm một mẩu than, đặt lên bàn cho Đỗ Lương Dạ, rồi tỉ mỉ nói về địa hình của ngọn núi này. Ước chừng nửa canh giờ, Đỗ Lương Dạ y theo miêu tả của hắn vẽ ra một tấm bản đồ đơn giản.

Đêm đó, nàng ngủ lại nhà của người thợ săn.

Thợ săn còn đặc biệt bảo thê tử hắn làm một bữa chim trĩ, thật là mỹ vị. Sau khi rửa mặt chải đầu xong, lại mượn của vợ người thợ săn một bộ y phục thô sơ nền xanh hoa trắng mặc vào. Tuy rất đơn giản nhưng vẫn không mất đi dáng vẻ tuyệt đại tao nhã vốn có, làm cô ta nhìn nàng không chớp mắt.

Đỗ Lương Dạ ăn xong bữa sáng, cầm theo bản đồ tối qua vẽ ra ngoài, đi loanh quanh các khu vực lân cận gần ngọn núi, mãi cho đến bữa cơm tối với về. Cả đêm không nói gì.

Liên tiếp hai ngày sau cũng vậy.

Sáng sớm ngày thứ ba, ăn xong điểm tâm, nàng lấy ra mấy tấm ngân phiếu đặt trước mặt vợ chồng người thợ săn, mỉm cười nói: “Đây là ngân phiếu ba trăm lượng.”

Vợ chồng người thợ săn nhìn nhau, ngạc nhiên nói: “Cô nương, đây là ý gì vậy?”

“Đây là an gia phí cho các người...”

‘An gia phí?’

“Hôm nay các người nhất định phải rời khỏi đây, xuống núi tìm nghề nghiệp khác để làm...”

Người thợ săn bật dậy, hỏi: “Vì sao?”

Đỗ Lương Dạ cũng đứng lên, đi tới trước cửa nhìn ánh mặt trời trên đỉnh núi, nói: “Ta nói thật với các người. Ngày mai sẽ có một đám nhân vật giang hồ tới ngọn núi này tổ chức đại hội anh hùng, đến lúc đó sẽ có một trận ác chiến. Cho nên tốt nhất các người nên rời khỏi đây, ba trăm lượng bạc cũng đủ cho các người an cư rồi. Đương nhiên, nếu như các người thực sự không muốn rời khỏi đây, cũng có thể xuống chân núi tạm lánh vài ngày, sau đó hãy quay lại, để tránh khỏi bị thương tổn không cần thiết.”

Vợ chồng người thợ săn nghe vậy vào phòng tính toán nửa ngày, tuy rằng trong lòng biết việc này có chút kỳ quái, nhưng thật sự không thể chống lại sự mê hoặc của ba trăm lượng bạc, liền lập tức thu dọn hành lý, nhận ngân phiếu trong tay Đỗ Lương Dạ, xuống núi.

Đúng lúc, cửa sổ phía trước căn phòng nhỏ bỗng nhiên xuất hiện một người cười ha hả nói: “Tạm lánh vài ngày rồi quay về? Người còn để cho họ có nơi quay về hay sao?”

Đỗ Lương Dạ không quay đầu lại, thản nhiên nói: “Nếu như người cầm ba trăm lượng bạc rồi thì có còn quan tâm đến hai căn phòng này không?”

Đối phương trả lời vô cùng thẳng thắn: “Sẽ không!”

Đỗ Lương Dạ hơi nhếch miệng, trầm mặc một lát mới hỏi: “Tham gia đại hội anh hùng lần này còn có những ai?:

“Thật ra cũng không ít, chủ yếu là Bát quái môn, Thanh đường, Du long bang ở Tương Cống; Thanh Thành, Hoán hoa đại kiếm ở Thục Trung; Thần phong đàn, Hương mộc lâu, Nga mi ở Quảng Tây; còn có Nam bắc đường lang phái, những..người này đều là có môn có phái, mặt khác còn có Độc hành hiệp, vân vân...”

“Nghe rất có quy mô đấy nhỉ...” Đỗ Lương Dạ cười nhạt, nói: “Ôn Lương Tương có động tĩnh gì không?”

“Cô ta ở dưới chân núi ngênh tiếp các nhân sĩ giang hồ, tối qua còn cùng Phái Hoán hoa kiếm ở Thục Trung gặp mặt...”

“Như vậy gặp mặt trên núi do ai phụ trách?”

“Đường môn Duyệt Ý dẫn một đám người bố trí.”

Đỗ Lương Dạ xoay người lại, ánh nắng từ phía sau nàng chiếu vào phòng. Nàng cứ lẳng lặng đứng như vậy trong ánh nắng, nét mặt vừa cao quý vừa lạnh lùng, trầm giọng nói: “Chuyện ta giao cho các người đều làm tốt chứ?”

“Mọi việc đã chuẩn bị xong.”

“Các người xác thực không bỏ sót gì chứ?”

“Theo sự chỉ thị của Đỗ thống lĩnh, toàn bộ sườn núi đều đã chôn thuốc nổ. Trên bản đồ đã chỉ rõ có ba mươi tám chỗ quan trọng, phân công ba trăm huynh đệ trông coi, đều là những người xuất sắc. Ngoài ra có năm huynh đệ cải trang trà trộn vào đại hội anh hùng, tùy thời mà động, hơn nữa, đích thân Vương gia phái đội hộ vệ tới, chúng ta nắm chắc rồi.”

“Tốt!”

“Vậy được rồi, thuộc hạ phát hiện một chuyện kỳ lạ...” Người kia chần chờ.

‘Hử?’

“Về Thiên hạ vô song các..” Người kia dừng lại.

‘Sao vậy?’

“Đến giờ phút này, Thiên hạ vô song các vẫn không có chút động tĩnh gì. Theo lý thuyết, trên giang hồ tổ chức một đại hội anh hùng như thế, hơn nữa lại ở Mãnh Trì cách Lạc Dương không xa, không lý gì mà không mời Thiên hạ vô song các tham gia?”

Đỗ Lương Dạ cười nhạt, nói: “Hay là tin tức chúng ta bị lộ, Thiên hạ vô song các nghe phong thanh gì đó, cho nên tránh được.”

Người kia kinh hãi, thốt lên: “Không thể nào đâu? Kế hoạch này, ngoại trừ Đỗ thống lĩnh cho biết, thì ngay cả huynh đệ chúng ta cũng chỉ biết vâng mệnh, quyết không có khả năng tiết lộ nửa điểm.”

Đỗ Lương Dạ không nói gì, chỉ than nhẹ: “Trên đời này không có chuyện gì là không thể cả.”

Người kia cũng cười theo, đắc ý nói: “Nếu có thể diệt trừ được Thiên hạ vô song các, vậy công lao thật lớn a.”

Đỗ Lương Dạ nhếch mép cười, không nói gì. Trầm mặc một lát, mới nói: “Các người đã chuẩn bị thỏa đáng rồi, ta ở đây chờ tin tức tốt của các người.”

“Xin Đỗ thống lĩnh yên tâm, các huynh đệ nhất định tận tâm toàn lực!”

Đỗ Lương Dạ gật đầu, xoay người vén rèm vào trong phòng, một lát sau trở ra đã đổi bộ y phục kiểu nam trường bào thêu hoa hồng, chỗ rách đã được vợ người thợ săn vá lại, nhìn kỹ mới nhận ra. Nàng đứng trước tấm rèm thô cúi đầu chỉnh trang lại tay áo bào, người kia đứng bên cạnh hai mắt sáng ngời, nghĩ thầm: Đỗ thống lĩnh mặc nam trang còn đẹp hơn là nữ trang.

Đỗ Lương Dạ chẳng để tâm đến hắc, cũng không ngẩng đầu lên nhìn hắc, sửa y phục xong thì đi ra ngoài, vừa nói: “Ta xuống núi trước, có việc cứ theo dấu hiệu liên lạc cũ...”

Trần Nhạc Môn là một trấn nhỏ của Mãnh Trì, khách điểm Quang Vinh Phúc là một khách điểm nhỏ bình dân của trấn Nhạc môn. Khách điểm này là tài sản tổ truyền, ít nhất cũng đã được mở từ mấy chục năm rồi, từ lúc khai trương tới nay, việc làm ăn chưa từng tốt như ba ngày nay, từ ông chủ đến già trẻ trong nhà đều bận việc luôn tay luôn chân.

Gần cuối giờ chiều, chưa đến giờ ăn cơm nhưng dưới lầu đã ngồi đầy người. Tất cả mọi người đều là bằng hữu giang hồ, có bạn cũ ngày xưa, cũng có người nghe tiếng mà chưa từng gặp mặt, tiếng nói chuyện, tiếng người ồn ào, ầm ĩ.

Nhưng một căn phòng trên lầu lại yên tĩnh lạ thường.

Bên trong bày biện đơn sơ, chiếc kệ phía bên cửa sổ được đặt một lư hương cũ, nhưng lại được đốt bởi một loại hương thượng đẳng, tro hương trắng như tuyết, mùi hương sâu kín.

Ôn Lương Tương đứng trước song cửa sổ.

“Vì sao người lại đem thân phận của ta tiết lộ cho đám người Khúc Lan biết...” Ngừ khí của nàng trách móc.

Vô Song nửa nằm nửa ngồi trong ghế song mây, hai chân đặt lên bàn, lười biếng nói ;’Nếu ta có thể đem chuyện của người khác nói cho người biết, đương nhiên cũng có thể đem chuyện của người nói cho người khác, có gì mà phải tức giận, huống hồ bọn họ sớm muộn gì cũng biết, lẽ nào trên đại hội anh hùng ngày mai, người không định công bố thân phận của mình?”

Ôn Lương Tương giận giữ nói: “Nói thật dễ nghe, cũng bởi vì Mộ Dung Thu Thủy là người của Thiên hạ vô song các của người, cho nên người giúp hắn...”

“Bà chủ Ôn, nếu như người nói vậy là ảnh hưởng đến uy tín và danh dự của Thiên hạ vô song các của ta...” Vô Song vừa nói vừa ngồi thẳng lên, đem mái tóc dài trước ngực buộc lại quăng ra sau lưng, nghiêm mặt nói :”Việc làm ăn của chúng ta luôn theo nguyên tắc nhận tiền không nhận người.”

Ôn Lương Tương nhíu mày, nói: “Vì sao ta lại có dự cảm không hay? Thành thật mà nói, rốt cuộc người muốn làm gì?”

Vô Song cười nói: “Bà chủ Ôn có đúng là hơi khoa trương không? Vì sao lại nói vậy? Ta muốn làm gì ư? Không phải chính người mời ta đến hiệp trợ người tổ chức đại hội anh hùng này đấy sao! Bằng không, hiện giờ vì sao ta lại phải ở một nơi quý quá như này, ông Trời ạ, ta cá là một vạn lượng hoàng kim, thiên hạ tuyệt không có loại khách điểm mục nát như này...”

Ôn Lương Tương cười lạnh: “Hừ! Từ tối hôm qua đến giờ đã tới đây tổng cộng hơn ba mươi bảy bằng hữu giang hồ, ta ở dưới lầu bận rộn phục vụ chẳng khác gì chó con, còn người thì sao, người thì thoải mái nằm ở trên giường rộng lớn, người như này mà gọi là hiệp trợ ta à?”

Vô Song lập tức phản bác: “Thoải mái ngủ ngon ư? Trời ạ, người cho là các người ở dưới lầu ồn ào như vậy, ta còn có thể ngủ được sao?”

Ôn Lương Tương hết cách với hắn, nhắm mắt hít một hơi thật sâu, nói; ‘Vô Song Các chủ, chúng ta nói thẳng ra đi. Người và Đỗ Lương Dạ lúc đó có phải là cũng đã có giao dịch gì phải không?’

“Ha ha, thì ra bà chủ Ôn lo lắng vấn đề này?” Vô Song thu lại dáng vẻ tươi cười, trầm giọng nói :”Ta có thể khẳng định với người, không có!”

“Nói vậy, người thực sự thích cô ta?” Ôn Lương Tương chau mày, vẻ mặt nghi hoặc.

“Đương nhiên.” Vô Song đáp thẳng thắn nhấn mạnh.

Đầu tiên là Ôn Lương Tương im lặng, trên mặt lộ ra các loại biểu hiện hết sức kỳ quái, phong phú.

“Người cũng nhất định sẽ bảo hộ cô ta?”

“Đúng vậy.”

“Vậy vì sao lúc đầu người lại nói chân tướng cho ta biết? Người hoàn toàn có thể nói người sát hại sư phụ ta là Khúc Lan hay Mộ Dung Thu Thủy. Ta vốn cũng hoài nghi bọn họ làm, nhưng người lại nói cho ta biết hung thủ là Đỗ Lương Dạ. Vì sao?”

“Bởi vì Thiên hạ vô song các luôn coi trọng chữ tín. Người muốn chân tướng, thì ta cho người biết chân tướng!”

Ôn Lương Tương nghe đáp án này mà cứng họng, giấy lát, ngữ khí kiên quyết: “Ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho Đỗ Lương Dạ, trừ phi ta chết.”

Vô Song mỉm cười nói: “Ta nhất định sẽ bảo hộ nàng, cho đến ta chết.”

“Người muốn giết cô ta không chỉ có một mình ta.”

“Bất luận là ai, đều phải qua ải của ta.”

Ôn Lương Tương mặt trắng bệch như tờ giấy, trầm mặc chốc lát, mới cười nói: “Chỉ tiếc cô ta lại yêu Mộ Dung Thu Thủy, mà không phải là người Thiên hạ Vô Song.”

Hai mắt sáng rực của Vô Song sụp xuống, khe thở dài nói: “Đúng vậy, thật đáng tiếc.”

Đồng thời trong lúc này, cùng cảm giác tiếc nuối của Lưu Vệ Thần tại văn phòng phía Tây của khách điếm. Khi bọn họ biết được thân phận của Ôn Lương Tương, Khúc Lan xót xa kể lại ba năm trước, Hứa chương môn của Huyền nguyệt kiếm đến Lạc Dương, ngoại trừ việc thương thảo cùng liên hợp kháng, còn nhắc tới

hôn sự của Mộ Dung Thu Thủy và Ôn Lương Tương, có ý kết làm thân gia. Tiếc nuối chính là chuyện này theo cái chết của Hứa chương môn mà chấm dứt, vì vậy Lưu Vệ Thần liền nói đáng tiếc.

Cao Kiện thì không cho là như thế: “Đáng tiếc cái gì? Theo như ta thấy nếu muốn tiếp tục nối lại nhân duyên này cũng không phải là chuyện khó khăn gì, hai đứa nó nam chưa lập gia đình, nữ chưa gả, tướng mạo tương đương, tuổi vừa hợp...Còn nữa, Ôn cô nương lại là đệ tử của Hứa chương môn, hiện giữ chức vị chương môn phái Huyền nguyệt kiếm, Mộ Dung cưới cô ta, đối với sự nghiệp kháng Thanh mà nói cực kỳ có lợi...”

Trác đà chủ của phân đà TâyNamtiếp lời: “Nhưng, còn Đỗ nha đầu ở giữa, chẳng biết Ôn cô nương có để tâm không?”

Lưu Vệ Thần bỗng nhiên hừ nói: “Người sao không hỏi Mộ Dung có đồng ý hay không?”

Một câu nói làm mọi người yên lặng.

Khúc Lan vẫn trầm mặc không nói gì từ đầu, lúc này mới mở miệng: “Cả buổi chiều ta không thấy bóng dáng của hần, không phải là lại lén lút đi gặp tiểu nha đầu đó chứ? Hừ, nếu hần còn dám như thế, không dứt được tơ vương, ta tuyệt không tha cho hần!” Nói xong vỗ bàn một cái, ngũ khí sắc bén.

Lưu Vệ Thần vội nói: “Không có, hần lên núi tuần tra. Ăn xong bữa trưa rồi đi vội rồi, Ôn cô nương nhờ hần lên núi để thăm dò, xem có gì khác thường không. Haizz, bởi vì cô ta muốn gặp bằng hữu, không đích thân đi được. Cho nên, mới nhờ Mộ Dung...Chúng ta đi một mạch đến Mãnh Trì, có lẽ đằng sau vẫn có Thanh cầu theo đuôi, cẩn thận không thừa đâu...”

Trác đà chủ nghe vậy cười nói: “Như vậy xem ra, nhân duyên này rất hấp dẫn.”

Mọi người cùng bật cười.

Khúc Lan bỗng nói: “Với địa vị trong giang hồ năm xưa của Hứa chương môn, Ôn Lương Tương lại là đệ tử của ông ta, có thể tổ chức đại hội anh hùng này. Nhưng, vì sao cô ta lại không thừa nhận quan hệ với chúng ta?”

Lưu Vệ Thần giật mình, trầm ngâm chốc lát nói :”Ba năm trước, Hứa chương môn vì đến Lạc Dương gặp lão đại mà bị hạ độc thủ, có lẽ bởi vậy mà Ôn Lương Tương đối với chúng ta có chút khúc mắc chăng?”

Khúc Lan gật đầu, thở dài nói: “Ta cũng lo lắng điều này...”

Bầu không khí rơi vào trầm mặc, hoàng hôn mênh mông xuyên qua song cửa, dưới lầu tiếng đàm luận dăng cao, cùng với mùi thức ăn bay qua sân gác thổi nhẹ nhàng vào trong phòng, thì ra dưới lầu đã ăn cơm từ lâu.

Lưu Vệ Thần đứng lên, cười nói: “Đó là một hiểu lầm nhỏ, giải thích rõ ràng rồi sẽ không có gì nữa, ta đi xuống lầu mang cơm nước lên.”

Hắn nói rồi đi ra cửa, tiện tay đóng cửa lại. Nhưng ngay khi cánh cửa vừa đóng trong nháy mắt, Khúc Lan mặt biến sắc, hai lỗ tai cảnh giác dựng đứng lên. Giây lát, ông ta chộp lấy phong đao, từ cửa sổ lao vút ra ngoài.

Mặt trời đã lặn, những trên bầu trời vẫn sáng mờ mờ, trên đường phố bên ngoài không ồn ào bằng khách điếm, thị trấn hẻo lánh, người đi đường ít. Khúc Lan vừa đuổi theo ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy một bóng người lơ mơ ở góc đường phía Tây.

Ông ta đuổi theo một khoảng cách, lại có chút không thích hợp. Khinh công của đối phương rất cao cả đời ông ta chưa từng gặp, nhưng lại cố ý dẫn dụ ông ta đuổi theo, lúc ẩn lúc hiện. Trong lòng ông ta vô cùng băn khoăn, chưa biết phải làm gì, lúc đuổi theo người đó vào một ngõ nhỏ, chợt thấy bóng dáng đó ẩn vào sau một bức tường. Ông ta cố chịu đau ở bắp đùi, nhún người bay lên lảng không vượt qua nhanh chóng ngăn người kia lại, đến lúc xoay người thấy rõ gương mặt của người đó, đầu tiên là ông ta sửng sốt, sau đó thì nổi trận lôi đình.

Người này đương nhiên là Đỗ Lương Dạ.

Nàng thấy Khúc Lan dường như cũng có chút kinh ngạc, nhưng lập tức bật cười: “Khúc lão gia tử, thân thủ của người thật nhanh nhẹn, nhanh như vậy mà đã tìm tới.”

Khúc Lan lạnh lùng cười, nói: “Cái này gọi là thiên đường có đường người không đi, lại lao đầu vào cửa địa ngục. Xứ nha đầu, lúc này đây, ta xem người còn kiêu ngạo đến đâu?”

Đỗ Lương Dạ chẳng chút để ý vẫn tươi cười, nói: “Khúc lão gia tử còn chưa ăn cơm chiều mà, vậy thì đừng phí thời gian nữa, động thủ đi!”

Nàng còn chưa dứt lời, phong đao đã tới liền vội vàng giơ kiếm lên đỡ, chỉ nghe một tiếng ngân vang, vô kiếm khảm ngọc trai rơi xuống đất, lại lập tức nghe âm thanh vang lên, kiếm phong và đao phong đã chạm nhau, nhanh chóng lui trở lại.

Đỗ Lương Dạ lui xuống mấy bước, cánh tay phải hơi tê dại, trong lòng biết không phải là đối thủ của ông ta, nhưng vết thương ở chân ông ta chưa lành, cử động không thuận tiện, trước tiên chỉ có sử dụng khinh công mềm mại linh hoạt để đấu lại một trận với ông ta. Nàng tâm ý nhất mình, lập tức chạy về phía Tây, Khúc Lan đuổi theo sát. Hai người một chạy một đuổi, triển khai khinh công từ nóc nhà xẹt qua, rất nhanh tuyệt luân. Nếu như ai đó ở trong sân ngẩng đầu lên bắt gặp, chắc chắn người đó sẽ cho rằng đó là hai bóng chim vừa bay qua.

Đây là buổi chiều trước khi tối hẳn, cuối cùng một tia sáng cũng bị bóng đêm nuốt hết, xa xa trên bầu trời những ngôi sao tỏa ánh sáng yếu ớt mờ ảo như đôi mắt mệt mỏi muốn ngủ.

Vết thương trên đùi làm tốc độ khinh công của Khúc Lan giảm hẳn, mắt thấy Đỗ Lương Dạ lao nhanh như gió giống như con thỏ linh hoạt, dưới cơn thịnh nộ liền đưa tay ra chém phong đao vào sau lưng nàng. Đỗ Lương Dạ nghe tiếng động vội vàng cúi thấp người xuống, trượt xuống ẩn nấp vào một góc căn nhà. Lực đao mạnh mẽ kinh người, chém vào mái hiên một hộ nhân gia, làm mái ngói vỡ rơi xuống từng tảng lớn.

Trong phòng đang yên tĩnh lập tức có tiếng mắng chửi lạnh lạnh vang lên.

Đỗ Lương Dạ như con rắn nép sát vào vách tường không một tiếng động, nín hơi, vểnh tai lên nghe mọi âm thanh xung quanh. Có tiếng bước chân đến gần, từng bước, rõ ràng mà cẩn trọng. Chóp mũi nàng lầm tấm mồ hôi, nàng nhẹ nhàng giơ thanh kiếm lên. Tiếng bước chân bỗng nhiên dừng lại, yên lặng chốc lát, dường như lại đi theo hướng khác.

Nàng khẽ nhướn mày liếc nhìn thoáng xuống mặt đất lờ mờ lộn ngược, lập tức như huyệt hơi, cả người giật mình như con thằn lằn vội vàng lùi sát lại, bức tường dưới chân ầm ầm vang dội rồi đổ sập xuống, bụi bắn lên cao.

Một ánh đao sắc bén từ trong đám bụi phóng lên cao. Nó giống như một ánh chớp chèn lên chém vào giữa không trung về phía Đỗ Lương Dạ, kèm theo đó là tiếng của Khúc Lan: “Người đừng mơ tưởng chạy trốn!”

Đỗ Lương Dạ không quay đầu lại cũng biết uy lực của phong đao, vội vàng quay kiếm về đỡ, đao kiếm chạm nhau tóe lửa chói mắt, cánh tay phải của nàng tê dại, bảo kiếm tuột khỏi tay, cả người bay ngược ra ngoài bắn vào vách tường, một vị tanh tanh ở trong cổ họng, vai trái đau đớn đến tận xương cốt. Nhưng nàng cắn răng không kêu một tiếng, vừa rơi xuống đất liền đưa tay tháo khuyên tai bên trái xuống, chiếc khuyên tai màu xanh nhạt có hình dạng như giọt nước.

Khúc Lan một lòng phải giết Đỗ Lương Dạ, mặc cho vết thương trên bắp đùi vỡ tung, cả người đột ngột từ mặt đất bay lên, tiếng đao soàn soạt, giống như tiếng gào thét của không khí bị cắt vỡ. Mắt thấy ánh đao sắp chạm vào yết hầu của nàng, đột nhiên một luồng sáng u ám đánh thẳng vào phong đao nghe “keng” một tiếng giòn vang, âm thanh rất khẽ, rất êm tai.

Một làn khói xanh nhạt tỏa ra trước mắt ông ta, giống như pháo hoa mỹ lệ. Cùng lúc đó, ông ta cảm giác có một luồng giá lạnh xẹt qua yết hầu, giống như một cơn gió mát, hoặc nhẹ như con chuồn chuồn hôn môi, nhanh không gì sánh được, mềm mại không gì sánh được.

Ông ta hoảng hốt ngửi được một mùi thơm, nhẹ nhàng mà lâu bền, tiêu hồn thực cốt.

Chuyện cũ bỗng như tia chớp quay ngược lại hiện lên trong đầu ông ta. Ông ta mở to hai mắt, thấy mình ngựa chiến lười mác, dồn dập, giống như một khúc nhạc không lời, êm dịu như nước, cuốn cuộn chảy tới, không thể quay đầu lại được nữa.

Đỗ Lương Dạ bắn ra ám khí đồng thời bỏ chạy khỏi đó, vết thương trên vai trái nàng bật ra, máu thấm nhòe giống như một đóa sơn trà diễm lệ. Nàng chạy được một đoạn liền đi chậm lại, âm thầm vận khí điều tức.

Lúc này khoảng chừng giờ tuất, ánh trăng mờ mờ, bóng đêm thăm đậm, như giấu đi luồng sát khí một chút cũng không có. Mọi thứ âm thanh như bình thường, mơ hồ có cơn gió lạ thổi qua bầu trời đêm.

Đỗ Lương Dạ cảnh giác ngừng lại, sau một lát suy tư, nàng bỗng nhiên quay trở lại, bóng dáng vội vàng như ánh sáng, xẹt qua trên mái hiên trong yên lặng.

Chiếc khuyên tai màu xanh nhạt của nàng đu đưa không dứt, giống như giọt nước mắt ướt át.

Trong bóng đêm, cả người Khúc Lan ngửa ra sau, quỳ xuống đất, hình thành một tư thế quỷ dị, trên cổ có một vết thương rất nhỏ, vết máu từ huyết quản phun ra rất mạnh, bắn sang hai bên chảy thành một đường, dần dần ngưng tụ lại. Hai mắt ông ta mở to như thấy điều gì lạ lùng.

Hai mắt của Đỗ lương Dạ còn mở to hơn so với ông ta.

Nàng cảm giác như trong lồng ngực mình có vật gì đè nặng xuống làm nàng khó thở. Yên lặng một lúc, nàng cúi xuống nhặt thanh kiếm lên, liền thấy Mộ Dung Thu Thủy trong trang phục hắc y đứng đó.

Trước nay hắn rất hay mặc màu sáng rực rỡ, rất ít khi mặc màu đen, thực ra màu đen cũng rất có khí thế, khí chất của hắn mặc gì cũng nhìn đều đẹp, cho dù hắn không mặc gì cũng rất đẹp...Thật chết tiệt, lúc này rồi nàng còn có tâm tình nghĩ vấn đề này?

Nàng kiểm chế ý nghĩ của mình, từ từ khép mắt xuống, một lần nữa chăm chú nhìn vào mặt Mộ Dung Thu Thủy. Hắn thực sự rất đẹp, lông mày rậm tuấn mục, phong thần tuyệt tú, nhưng đôi mắt hắn rất lạnh, bên trong như có một lớp sương mờ, giống như là hàn đàm.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, hắn hỏi: “Muội giết hắn?”

Đỗ Lương Dạ mỉm cười, gật đầu: “Đúng vậy.”

Nét mặt hắn vô tình, trầm mặc chốc lát mới chậm rãi nói: “Ta đã từng vô số lần tự hỏi mình, nếu như xảy ra chuyện giống như hôm nay, ta sẽ làm như thế nào? Hiện giờ sự việc thực sự đã xảy ra...Haizz, muội biết không, cảm giác này thật giống như luôn luôn có người cầm kiếm treo trên đỉnh đầu mình, thanh kiếm đó có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, người ngày đêm lo lắng, chờ đợi, bỗng nhiên có một ngày, nó thực sự rơi xuống...”

Hắn dừng lại, dường như là cân nhắc tìm tòi, nhưng lại không nói gì nữa, Đỗ Lương Dạ hiểu ý của hắn, nàng biết đó là một loại cảm giác như trút được gánh nặng, mặc dù nghe tựa hồ như không có đạo đức, nhưng xác thực là như vậy.

Hắn cười khở: ‘Lương Dạ, sao chúng ta lại đi tới ngày hôm nay?’

Đỗ Lương Dạ ghen ngào không biết nói gì, trong đôi mắt đen thăm ằng ặc nước mắt.

Mộ Dung Thu Thủy ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm thâm thúy. Một lúc lâu, dường như tự than nói với bản thân: “Nếu như có thể, ta nguyện để cho người khác quyết định sinh tử, còn ta chỉ làm một thanh kiếm, một thanh đao, là một binh khí lãnh duệ vô tình.”

Giọng điệu của hắn hờ hững thẫn thờ, vẻ mặt cực kỳ xa xăm. Ánh mắt hắn tựa như mùa đông khắc nghiệt rủ tuyết rơi xuống dưới mái hiên, trong suốt, làm người khác nhớ tới một câu chuyện xưa tịch mịch thê lương.

Đỗ Lương Dạ nước mắt ngập mi, cười khở nói: “Muội chính là một thanh kiếm, một thanh đao như thế. Vậy mà lại không thể lãnh huyết vô tình đối với huynh, trên đời này không ai có thể làm được, không ai!”

Mộ Dung Thu Thủy lặng im, bỗng nhiên cười nói: “Vậy hãy làm cho ta quên đi giang hồ, quên đi giang hồ, cũng là quên đi bản thân ta.”

Hắn nói xong quay đầu lại, dừng ở đôi mắt Đỗ Lương Dạ. Đó là một đôi mắt phượng dài, sóng mắt long lanh có thần vận, siêu phàm thoát tục. Hắn lẳng lặng nhìn hồi lâu, mới xoay người đi, nói: “Muội đi đi.”

“Nếu như muội không đi?” Đỗ Lương Dạ trầm mặc một chút, hỏi.

“Ta sợ là ta không thể khống chế mà giết muội.”

“Vậy thì muội đi.”

Nàng cười nói, quả thực là xoay người đi về hướng ngược lại, không hề quay đầu.

Lúc này Đỗ Lương Dạ hoàn toàn không ngờ, đó là lần gặp mặt cuối cùng trong kiếp này của nàng và Mộ Dung Thu Thủy, hai người họ không được nói những lời yêu thương với nhau, thậm chí một lời cáo biệt cũng không có, không có ôm nhau hoặc hôn nhau, cứ như vậy mà ly biệt trong bóng đêm mênh mông tại trấn nhỏ cô tịch. Tiễn biệt nàng lúc đó, chỉ có làn gió nhẹ cuối mùa thu cùng với ba tiếng chim kêu lạnh lẽo.

Ôn Lương Tương tay áo quét ngang bầu trời đêm, bay phát phối. Mộ Dung Thu Thủy di chuyển như quỷ mị, nhanh chóng phi thân ngăn lại, Ôn Lương Tương thay đổi thân pháp vài lần nhưng vẫn không đột phá được qua, liền nổi cơn thịnh nộ đánh cho hắn một bạt tai.

Mộ Dung Thu Thủy quay đầu đi học một ngụm máu qua vai, nhưng hắt lại lau đi như không sao, dáng vẻ thờ ơ vàng lăm Ôn Lương Tương tức giận. Nàng vung tay lên định cho hắt một cái tát nữa, lại bị hắt dùng tay bắt lấy cản lại.

Ánh mắt hắt bỗng nhiên trở nên sắc bén.

Ôn Lương Tương mặt đỏ bừng nhìn hắt, đôi mắt sáng rực đầy phần nộ cừ hận.

Mộ Dung Thu Thủy chậm rãi buông tay ra, lui ra sau, nói: “Ta xin lỗi!”

Ánh mắt Ôn Lương Tương sắc như đao phong, nghiêng rằng nói: “Ta vừa rồi còn đang do dự có nên tha thứ cho người hay không, người không nên ép ta?”

Mộ Dung Thu Thủy cười khổ: “Ta không còn cách nào...”

“Câm miệng!” Ôn Lương Tương quát lên, lạnh lùng nói: “Cái gì mà nói không còn cách nào, căn bản người không muốn báo thù cho sư phụ. Người bị nữ sắc làm ất tri giác rồi, cùng với chó săn của Thanh cầu muối ta ta vương vẫn không dứt, lại còn để cho kẻ sát hại sư phụ chạy đi. Người có còn là con người không? Ta thật không thể tin được, loại người như người mà cũng mặt dày nói cái gì mà phản Thanh phục Minh, ta thấy người dứt khoát đầu hàng thanh cầu cho rồi, làm một tên chó săn không chừng đổi được một chức quan gì đó...”

“Ai nói không được?” Mộ Dung Thu Thủy bỗng nhiên không đầu không cuối tiếp thêm một câu, âm cuối như tiếng thở dài, dường như ẩn chứa một sự căm khải vô hạn.

Ôn Lương Tương lập tức tức giận toàn thân run rẩy đến mức không nói ra lời, mất một lúc lâu sau mới cười lạnh nói: “Được lắm, Mộ Dung Thu Thủy, người có thể vô sỉ, có thể vong ân phụ nghĩa, có thể không để ý tới huyết hải thâm thù của sư phụ, ta cũng không để tâm. Nhưng cô ta hủy phái Huyền nguyệt kiếm của ta, giết tôn sư đồng môn ta, ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho cô ta!”

“Thật đáng tiếc, nàng đã đi rồi.”

Ôn Lương Tương tức giận mặt tím lại, bỗng nhiên giơ tay lên, một luồng sáng từ tay áo đánh thẳng vào ngực hắt. Nàng ra tay bất thành linh, nhưng Mộ Dung Thu Thủy không hề giật mình, hắt vờn hai ngón tay ra kẹp lấy luồng sáng đó.

Lúc này trong ngõ nhỏ đột nhiên vang lên một chuỗi âm thanh. Đám người Lưu Vệ Thần xuất hiện ngay tại đó, thấy tình cảnh trước mắt liền kêu lên. Ôn Lương Tương chậm rãi rút thanh chuỷ thủ về, đôi môi mấp mềnh lên nụ cười lãnh khốc.

Trác đà chủ bước đến thi thể của Khúc Lan, quỳ xuống.

Lưu Vệ Thần run giọng hỏi: “Mộ Dung, đã xảy ra chuyện gì?”

Mộ Dung Thu Thủy không trả lời, hần vô cùng khó xử, vô cùng tuyệt vọng nhắm mắt lại, trên mặt có một sự mệt mỏi sâu sắc.

Ôn Lương Tương cười lạnh nói: “Đỗ Lương Dạ giết chết Khúc lão gia tử, nhưng Mộ Dung thiếu chủ của các người lại để cô ta chạy mất.”

“Thật như vậy sao?”

“Đúng vậy.” Mộ Dung Thu Thủy dùng tay ấn chặt mi tâm, trong giọng nói chứa đầy sự mệt mỏi không nói nên lời.

Lưu Vệ Thần nghe vậy thì ngây người, Trác đà chủ vẻ mặt kinh ngạc, đáng vẻ không thể tin nổi.

Xung quanh rơi vào sự tĩnh lặng chết chóc.

Ôn Lương Tương bỗng nhiên cười lên một tiếng ngắn ngủi quái dị: “Mộ Dung Thu Thủy, người có thể vô sỉ mà hùng hồn nói thẳng như vậy, thật sự là khiến cho ta mở rộng tầm mắt. Hai vị đà chủ, các người chính tai nghe được, loại bại hoại phản bội sư môn này, còn lưu hẩn lại để làm gì?”

Trầm mặc trong chốc lát.

Lưu Vệ Thần mới nói: “Bà chủ Ôn, đó là chuyện của của tổ chức phản Thanh phục Minh chúng ta.”

Ôn Lương Tương sắc mặt lập tức trắng bệch, thiếu chút nữa thì không thở được, chậm rãi nghiêng răng nói: “Vậy các người từ từ mà xử lý, ta không quấy rối nữa.”

Nàng vừa nói xong đã phi thân nhanh chóng bỏ đi.

Năm đó sư phụ nhất định là bị quỷ mê đầu óc nên mới chịu đáp ứng cùng bọn họ liên hợp, kết quả không chỉ làm hại tính mệnh của mình, còn đem toàn bộ phái Huyền nguyệt kiếm hủy đi, còn Mộ Dung Thu Thủy thì sao? Bình yên vô sự, một chút gì cũng không sao, chỉ bằng việc này, hần tội đáng chết vạn lần! Nàng tuyệt không bỏ qua cho đôi câu nam nữ này!

Nàng thề!

Ôn Lương Tương nắm chặt tay lại, móng tay cắm vào trong lòng bàn tay cơ hồ như vết cắn. Nàng đi một vòng tròn không quay trở lại khách điểm, chỉ triển khai khinh công chạy về phía Tây. Nàng có một trực giác, Đỗ Lương Dạ còn chưa đi xa!

Quả thực, lúc này Đỗ Lương Dạ chưa rời khỏi trấn Nhạc Môn.

Nàng đứng phía bức tường của hộ nhân gia cuối cùng của trấn nhỏ ở phía Tây, tìm được góc bên trái có ba miếng gạch màu xanh, ở mặt trên tìm được một cái vòng tròn, lại ở trong vòng tròn đó có một vết rạch chéo. Sau đó nàng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời một chút. Bóng đêm thâm trầm u ám, giống như gương mặt oai uy của thượng đế, ngay cả trăng sao cũng nơm nớp lo sợ, không dám lộ diện.

Nàng vừa bước chậm chậm theo chân tường về hướng tây, vừa theo thói quen nheo mắt lại.

Nàng đang suy nghĩ rốt cuộc ai là kẻ giết Khúc Lan?

Vết thương nơi yết hầu của ông ta thể hiện rõ như vậy, sắc bén quyết tuyệt, khí thế kinh người, không giống như thủ pháp của nàng, nhưng cũng khá giống. Nếu như là do nàng xuất thủ, vết thương sẽ dài hơn một tấc, hơn nữa vết máu nhất định sẽ tung tóe lên chòm râu của ông ta. Nhưng, hung thủ ra chiêu từ góc độ đến tốc độ đều vô cùng chuẩn xác, lực đạo vừa đủ, không chế điều khiển thành thạo. Nói cách khác, võ công của hung thủ vượt xa nàng.

Thử hỏi trong thiên hạ có ai sử dụng loại kiếm pháp như vậy không?

Đêm nay, đông đảo cao thủ tề tụ ở Nhạc môn, nếu muốn tìm ra cao thủ có loại kiếm pháp như vậy cũng không phải là việc khó. Thanh Thành, Hoán hoa phái sử dụng kiếm pháp lừng danh giang hồ. Nhưng vấn đề ở chỗ, bọn họ vì sao muốn giết Khúc Lan? Hay là muốn tranh giành chức vị minh chủ vào ngày mai? Hoặc là còn có nguyên nhân nào khác?

Đỗ Lương Dạ nghĩ đến đau đầu, gân xanh nổi lên ở huyệt Thái dương, nàng dùng ngón tay ra sức ấn vào đó.

Vậy thì hẳn là ai mà khiến cho Mộ Dung Thu Thủy nhận định hung thủ là nàng, làm cả hai cũng đoạn tuyệt, đỡ phải cả ngày dây dưa không dứt khoát, thực sự đó cũng không phải là tác phong của nàng. Nàng thay vì tuyệt vọng một lần, cũng không muốn vạn lần thất vọng. Ngày mai, chờ lúc gặp được bọn hắn, nếu như nàng không thể tự tay giết hắn, vậy thì, nhất định phải chết dưới kiếm của hắn.

Nàng thề!

Ngón tay Đỗ Lương Dạ chậm rãi lướt qua thanh kiếm, một giọt máu chậm rãi chảy xuống, ánh kiếm rực sáng chiếu rõ lên dung nhan tú lệ của nàng, có một sự cao quý thần bí mà trước nay chưa từng có.

Trong bóng đêm tịch mịch, cách đó không xa có rừng núi non xanh đen nhấp nhô, gió lớn từ trên núi thổi tới, thổi qua đồng ruộng, làm trường bào hoa hồng của nàng tung bay, ngay cả đóa hoa sen dưới đầu gối nàng cũng tung bay.

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên ngửi được hình như có một mùi hương thơm lạ lùng.

Đỗ Lương Dạ biết ngay là không ổn, vội vàng ngừng hô hấp, nhưng đã thấy đầu óc choáng váng. Tiếng ám khí trong gió lao tới nghe rất rõ ràng, nàng theo bản năng kinh nghiệm trong giang hồ né tránh. Trong bóng tối có một bóng trắng chậm rãi lúc xa lúc gần, lúc to lúc nhỏ, chọt trái chọt phải, bỗng nhiên rõ ràng rồi lại không rõ. Nàng cố gắng muốn thấy rõ ràng hơn, nhưng hai mí mắt càng lúc càng nặng trĩu.

Sau đó, một luồng sáng trắng bắn thẳng vào ngực nàng.

Nàng ngửa mặt lên rồi ngã xuống, trong nháy mắt có sự đau đớn choáng váng mất trọng lượng, chưa tìm được chỗ để dựa thì đã mất đi tri giác.

Gió tiếp tục từ trên núi thổi tới, thổi qua tà áo Ôn Lương Tương, tóc dài lay động, giống như muốn bay tới, nhưng biểu hiện của nàng lại cứng ngắc không động đậy.

Nàng mở to mắt trừng trừng nhìn Thiên Hạ Vô Song nâng Đỗ Lương Dạ lên, dùng tay xoa bóp lên người nàng, trong ngực như có hàng ngàn con côn trùng cắn xé, cảm giác vô cùng chân thực.

Nàng thờ ơ lạnh nhạt một lúc , rốt cuộc không nén được, hỏi:

“Rốt cuộc người thích cô ta ở chỗ nào? Cô ta là chó săn của Thanh cầu, giết người không chớp mắt, độc như rắn rết. Nếu không phải bởi vì vẻ bề ngoài của cô ta, các người chưa chắc đã...”

“Vẻ bề ngoài của nàng không quyết định.” Vô Song cắt ngang lời Ôn Lương Tương, thản nhiên nói.

Cổ họng Ôn Lương Tương như bị vật gì ngăn lấy, không thể thốt lên được câu gì.

Mặc dù nàng đã sớm lĩnh giáo qua bản lĩnh nói đông nói tây còn cả con kê của hắn, nhưng vào giờ khắc này, nàng rất hy vọng những lời này là không thật. Trời biết, nàng chưa bao giờ có yêu cầu cao gì đối với nam nhân, nhưng loại người thẳng thắn như vậy, chỉ có một người là Vô Song.

“Trách không được trong lịch sử thường không thiếu bốn chữ ‘hồng nhan họa thủy’ ” Ôn Lương Tương giận giữ cười.

“Đó là cái cớ cho sự thất bại của nam nhân.”

“Ta vẫn cho rằng Các chủ không như vậy...”

“Những lời này của bà chủ Ôn chẳng lẽ ám chỉ ta không phải là nam nhân?”

Giọng điệu của hắn vẫn thản nhiên như trước, vẻ mặt rất bình tĩnh, nhưng trong đó ẩn chứa một sự uy nghiêm.

Ôn Lương Tương thu lại dáng vẻ tươi cười giận giữ, chậm rãi nói: “Như vậy, người tiếp theo mà Các chủ muốn giết, có phải là Mộ Dung Thu Thủy không?”

“Có lẽ!” Vô Song từ chối cho ý kiến.

“Có lẽ?”

“Còn phải xem gió ở đây thổi theo hướng nào đã.”

“Có ý gì?”

Vô Song chậm rãi thu bàn tay lại, thuận thế ôm Đổ Lương Dạ vào lòng, nói: “Từ giờ trở đi, nếu như ta phát hiện Đổ Lương Dạ thiếu một sợi tóc, như vậy, người tiếp theo ta giết sẽ là ngươi – Ôn Lương Tương.”

Hắn nhìn nàng, mỉm cười, hàng mi đen dày giãn ra, dung sắc đẹp đẽ. Ôn Lương Tương nhìn mà hết hồn, chợt thấy một cảm giác mát lạnh bò từ sống lưng bò lên.

“Giao dịch trước đây của ta và Các chủ, lẽ nào Các chủ muốn tự hủy chữ tín?”

“Đợi ngày mai đại hội anh hùng kết thúc, giao dịch đương nhiên là hoàn thành.”

Ôn Lương Tương trầm mặc một chút, bỗng nhiên bật cười: “Thật sự có đáng không? Dù sao đó chỉ là một nữ nhân, tuy là xinh đẹp, nhưng rồi cũng sẽ tàn phai. Mộ Dung Thu Thủy vì cô ta, ngay cả mối hận giết sư phụ cũng không truy cứu, còn ngươi, ngươi vì nàng thậm chí...”

Nàng cố ý dừng lại, chậm rãi nói: “Không tiếc sát hại sư phụ của bằng hữu tốt!”

Vô Song nghe vậy động tác dừng lại, ngạc nhiên ngẩng đầu lên: “Hả? Ngươi biết hết rồi?”

Những lời này chẳng khác tự thừa nhận mình là hung thủ.

Ôn Lương Tương cũng sửng sốt, kinh ngạc.

Nàng tự cho là những lời này nhất định làm cho Vô Song kinh sợ, còn có một phần uy hiếp trong đó. Nhưng không ngờ hắn không những không phủ nhận, hơn nữa lại tỏ thái độ khiêu khích. Lại còn giương khuôn mặt tuần tú tuyệt luân kia lộ vẻ kinh ngạc ra, như bản thân hắn không ngờ mình lại có sơ hở. Hắn không cảm thấy có chút gì chột dạ hay xấu hổ, trái lại rất thẳng thắn hùng hồn. Loại vô sỉ này, so với Mộ Dung Thu Thủy thật không khác là mấy, thật không hổ là người của Thiên hạ vô song các. Lẽ nào hắn không sợ nàng đem chuyện này công bố thiên hạ? Không sợ bất hòa với Mộ Dung Thu Thủy hay sao?

“Bà chủ Ôn, sao người lại phát hiện ra?” Vô Song nhướn mày gọi nàng, sáng giọng như đứa trẻ.

“Là mùi hương trên người người.” Ôn Lương Tương lạnh lùng nhìn hắn: “Loại mùi hương này vô cùng đặc biệt, mũi của ta vô cùng mẫn cảm với mùi hương.”

“Vậy thì đã quyết định ta là hung thủ, có thể là vô đoán hay không? Lương Dạ cũng dùng loại hương thơm này...”

“Trên người Đỗ Lương Dạ lúc này chỉ có mùi của cao Tuyết liên. Huống chi vai cô ta đang bị thương, cũng không phải là đối thủ của Khúc lão gia tử.” Ôn Lương Tương nói chắc chắn.

“Vậy thì hung thủ chỉ có ta rồi.”

Vô Song chuyển động ánh mắt đen kịt, có chút tiếc nuối bĩu môi, lộ ra dáng dấp tuần mỹ vô tội.

Ôn Lương Tương trong giây lát thất thần.

Thiếu niên này có gương mặt tuần tú vô song, nhưng bên trong lại tiềm tàng một con quỷ. Hắn vừa giết chết sư phụ của bằng hữu tốt nhất của hắn, nhưng hắn chỉ cần nháy mắt, lại trở nên thuần khiết vô tội ngây thơ, giống như hoa sen thuần khiết. Hắn tựa như một thể tổng hợp mâu thuẫn, vừa phản bội lại hòa nhã, vừa cao quý lại ti tiện.

Vô Song bỗng nhiên đối diện với nàng mỉm cười, dịu dàng hỏi: “Nếu như người không nói cho Mộ Dung Thu Thủy biết, sau này khẳng định cũng sẽ không nói cho hắn, đúng không?”

Vô Song nhìn dáng vẻ tươi cười thuần khiết của hắn, tâm trạng trùng xuống, gió đêm thổi tới, nàng vô thức nắm chặt vạt áo lại, gật mạnh đầu, nói: “Đương nhiên.”

Vô Song mỉm cười bình tĩnh nhìn nàng một lúc lâu, sau đó thần sắc ửng oải ngáp một cái, nói: “Trời không còn sớm nữa, bà chủ Ôn, hãy lấy thuốc giải mê được ra đây...”

Ôn Lương Tương đành phải ném thuốc giải cho hắn.

Vô Song nhận lấy thuốc giải, nhưng không vội giải độc cho Đỗ Lương Dạ, mà chỉ ngẩng lên nhìn sắc trời, thâm ý nói rằng: “Bà chủ Ôn cũng nghỉ sớm chút đi, ngày mai, chưa chắc đã là một ngày lành.”

Sau này thực tế chứng minh, ngày đó quả thực không phải là một ngày lành.

Bởi vì trong hoàng lịch viết mọi việc không thích hợp. Nói như vậy, loại hoàng lịch này, chỉ có nàng là không tin. Người giang hồ thường cười nhạt, ai ngờ ngày đó thực sự là linh nghiệm.

Đại hội anh hùng bắt đầu vào giờ tỵ buổi sáng. Theo như người đời sau thống kê những người tham gia lần đầu võ giằng chức vị minh chủ lần này có mười bảy môn phái và một số nhân vật, còn để phán xét lại nhưng chỉ có một người, mà người này phải đủ điều kiện để đại diện cho toàn bộ võ lâm, đương nhiên, người đó cũng phải có phong thái khuynh đảo toàn bộ võ lâm. Thế cho nên có người nghi ngờ người đó có thực sự là Thiên Hạ Vô Song hay không.

Vô Song hơi hệt liếc nhìn người nọ, mỉm cười nói: “Thì ra là Cố lâu chủ của Hương mộc lâu...” Kế tiếp đó Vô Song liền đem nội tình của gia thế, võ công, bí quyết kẻ hở, cùng với mọi chuyện to nhỏ của ba năm gần nhất, đạo đức hay không có đạo đức, tốt đẹp hay xấu xa, tất cả đều tỉ mỉ nói ra, làm cho Cố lâu chủ xấu hổ chỉ muốn chui xuống đất. Bằng hữu tốt của ông ta là Thần phong đàn chủ cố gắng vì ông ta để giữ lại bộ mặt. Vì vậy Vô Song nhân tiện lại đem những sự tích “vinh quang” của Thần Phong đàn chủ bày tỏ hết ra.

Kể từ lúc đó không một ai dám đưa ra nghi vấn nữa.

Vô Song mỉm cười an ủi hai người họ: “Cố lâu chủ, việc ta nói ngày hôm nay, tuy rằng chức vị nào ngồi đây cũng đều nghe được, cũng phải xác thực là hầu hết là có một số người sẽ khinh bỉ đối với các người, thế nhưng tất cả mọi người không ai là hoàn toàn trong sạch cả, năm mươi bước cười lấp đầy một trăm bước. Hai người không cần lo lắng, bọn họ tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài nửa điểm, cho dù có người tiết lộ đi chăng nữa, người cũng không nghe thấy gì đâu.”

Cố lâu chủ bị Vô Song nói như ừ ừ cạc cạc chẳng hiểu gì, đầu óc mờ mịt. Còn lúc này thì Ôn Lương Tương đã tuyên bố đại hội anh hùng bắt đầu. Cao thủ tinh anh của các môn phái tận hết sức lực để tranh đoạt chức vị minh chủ, bộc lộ hết các tuyệt kỹ diệu chiêu ra, sử dụng tất cả bản lĩnh nhà nghề. Tỷ thí hơn mười trận, có xuất sắc, có thương vong, trong đó có phái Thanh Thành và Hoán hoa phái và Du long bàng là nổi trội hơn hẳn, còn Mộ Dung Thu Thủy được Thiên Hạ Vô Song xem trọng để lựa chọn vào vị trí minh chủ thì vẫn chưa có kết quả.

Cho đến sau giờ Dậu, cuộc tỷ thí đã thời khắc máu chốt, trong sườn núi bỗng có tiếng nổ to, cả ngọn núi rung động, lại có liên tiếp nhiều tiếng nổ, chấn động cả ngọn núi. Tất cả mọi người thất kinh, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì, có người nghi ngờ là sét đánh, nhưng người có kinh nghiệm trong phú từng trải nghe là biết tiếng nổ đó không hề bình thường, liền hỏi Ôn Lương Tương.

“Bà chủ Ôn, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ôn tiểu diệt à, chúng ta bị ám toán rồi.”

“Ôn Lương Tương, rốt cuộc ngươi làm cái quỷ gì vậy?”

Đỉnh núi lúc này đã bắt đầu sụp xuống, đá cuồn cuộn lăn xuống, cây cối bật cả gốc rễ, trong những âm thanh hỗn loạn nghe có tiếng đại bác, mùi khói thuốc xộc vào mũi rất nhanh tỏa khắp cả tòa núi.

Tình huống hết sức xấu, mọi người không ai dám chỉ trích oán giận lẫn nhau mà lùi lại sau núi để trốn chạy. Nhưng trận tử thí vừa rồi làm tiêu hao thể lực, tất cả đều mệt lử, chỉ còn một số người là có khinh công tinh diệu, những người còn lại đều bị đá rơi trúng hoặc bị bắn trúng, hoặc chết hoặc bị thương.

Cổ lâu chủ của Hương mộc lâu vừa mới tử vong với đạo trưởng Thanh Thành và bị thương ở chân trái, cử động vô cùng bất tiện, đi chưa được mấy bước đã bị một khối đá lớn rơi xuống trúng đầu. Chỉ trong nháy mắt, ông ta bỗng nhiên hiểu được những lời Vô Song nói. Bởi vậy, tiếng nổ rất mạnh của thuốc nổ là âm thanh cuối cùng mà ông ta nghe được.

Ôn Lương Tương thì ngây người.

Bất luận thế nào nàng cũng không ngờ sự tình lại biến thành như này. Nàng ngơ ngác nhìn mọi người tranh nhau chạy trốn chết, hỏa lực cùng đá đều giã lên người họ, tiếng kêu thảm thiết vang lên nhưng lại lập tức bị tiếng nổ rung trời át đi, khắp bầu trời đều khói bụi vàng rực, đá rơi nhanh như tên bắn.

Cuối cùng, trong khủng hoảng nàng trấn tĩnh lại, quay đầu nhìn sang Thiên Hạ Vô Song đang đứng thẳng, gió mạnh cùng với luồng nhiệt làm mái tóc dài và trường bào của hắn tung bay, dung nhan tuấn tú của hắn bình thản, đôi mắt đen kịt sâu không thấy đáy, không chút gợn sóng sợ hãi.

“Ngươi đã biết đúng không?” Nàng bước tới trước mặt hắn, nghiêng răng hỏi: “Ngươi đã sớm biết rồi, đúng không?”

“Biết cái gì?” Vô Song dường như không biết gì hỏi ngược lại, trên mặt không biểu lộ gì.

“ngươi biết rõ đây là một cái bẫy, vì sao còn thuận theo mọi người đến đây? Rốt cuộc ngươi có phải là người không?”

Giọng nói của Ôn Lương Tương run rẩy, nhưng thái độ vô cùng lãnh tĩnh, nàng dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn hắn, tựa như nhìn thấy một quái vật. Nàng không thể tin rằng, trên đời này lại có loại người lãnh huyết vô tình như vậy, dùng từ điển cũng không đủ để diễn tả về hắn.

Lời nói của nàng không hề khách khí, nhưng Vô Song không hề tức giận, hắn thản nhiên nói: “Mục tiêu mỗi người không giống nhau. Các ngươi muốn phản Thanh phục Minh, ta muốn Đồ Lương Dạ. Ngươi cũng

không cần phải tỏ ra đau lòng quá, từ xưa đến nay, có chiến tranh thì có hy sinh, đây là điều không thể tránh khỏi. Nghĩa sĩ phản Thanh trong thiên hạ có rất nhiều, nhưng Đỗ Lương Dạ, thì chỉ có một. Hãy hiểu cho tâm tình của ta, sau ngày hôm nay, nàng ấy cũng chỉ có một con đường có thể đi mà thôi.”

Hắn vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, thầm thở dài một tiếng, trong giọng nói vô cùng bi ai. Đời này của hắn chưa từng nghĩ tới, là có một ngày chính mình lại phải dựa vào một âm mưu quỷ kế để giữ lại một người.

Âm cuối của tiếng thở dài chưa tan, mũi kiếm của Ôn Lương Tương đã chĩa vào yết hầu của hắn. Hắn phát ổng tay áo rộng thùng thình lên nhẹ nhàng đảo qua, kiếm của nàng liền rơi xuống đất. Tay hắn như một bông hoa lan lướt nhẹ qua vai nàng, tiện thể giúp nàng phỉ bụi bặm trên y phục của nàng, ngữ khí vô cùng mềm mỏng: “Bà chủ Ôn, ta còn cần sự hỗ trợ của ngươi, ngươi ngàn vạn lần không thể chết được.”

Hắn nói xong, chậm rãi xoay người lại, nhìn nét mặt bình tĩnh của Mộ Dung Thu Thủy. Hai người họ nhìn nhau, những gì muốn nói đều hiện lên trong ánh mắt mà chỉ có hai người họ mới hiểu được. Yên lặng trong chốc lát, cả hai bỗng nhiên bật cười lên.

“Ngươi biết từ lúc nào vậy?”

“Bắt đầu từ ngày Phạm Trình tiến vào thành Lạc Dương.”

“Cho nên, người mà đêm đó nàng thực sự muốn cứu, chính là Ôn Lương Tương!” Mộ Dung Thu Thủy cười khở.

“Không sai. Chỉ có giữ lại mạng sống của Ôn Lương Tương, đại hội anh hùng này mới có thể tiến hành bình thường.”

Mộ Dung Thu Thủy trầm mặc.

Vô Song hỏi: “Ngươi hối hận rồi?”

Gương mặt của Mộ Dung Thu Thủy vì hồi ức mà thần thờ, lặng im một lúc, hắn nhìn thẳng vào Vô Song, nói: “Ta không hối hận, bởi vì bắt đầu từ ngày ta yêu, là sẽ không bao giờ dừng lại, trừ phi ta chết.”

Giọng nói của hắn rất khẽ, nhưng rất kiên quyết.

Vô Song cũng trầm mặc.

Đúng vào lúc này, vài viên đá rơi xuống, Mộ Dung Thu Thủy vượt lên trước một bước, dùng chưởng đánh lên. Vô Song lui về sau nửa bước, ngẩng lên nhìn Mộ Dung Thu Thủy liên tục dùng chưởng đánh nát mấy

hòn đá trên không trung, vỡ vụn thành bụi rơi xuống. Chưởng phong của hắn liên tục, còn bụi đá thì không hề rơi lên người hắn – hắn luôn thích sạch sẽ.

Bỗng nhiên trong lúc đó, Vô Song nhớ đến Mộ Dung Thu Thủy của ngày nào ôn hòa độ lượng như nào, trầm tĩnh thế nào. Lúc nhỏ hắn chơi đùa với đồng bọn, bọn họ đồng lõa vô số trò đùa dai, bao nhiêu ý niệm tà ác trong đầu, Mộ Dung Thu Thủy vô điều kiện giải quyết hậu quả, chịu tiếng xấu thay cho người khác, bao che, hoặc là nói dối...không, những lời nói dối của Mộ Dung Thu Thủy luôn có trăm ngàn chỗ sơ hở, mỗi lần đều do hắn sắp xếp lại, sau đó Mộ Dung Thu Thủy đi nói thay cho hắn, bởi vì Vân thúc thúc tuyệt đối tin tưởng Mộ Dung Thu Thủy.

Đây là Mộ Dung Thu Thủy, là người chứng kiến toàn bộ quãng đời niên thiếu của hắn, kiêm người bảo hộ cho hắn.

Lúc này đây đang trong tình trạng tuyết rơi núi lở, Vô Song bỗng nhiên ý thức được điểm này, sau đó có một sự bi thương như thủy triều cuộn cuộn bao trùm lấy hắn. Lần đầu tiên trong cuộc đời, trên mặt hắn hiện lên những biểu hiện phong phú: bi thương, hổ thẹn, thống khổ, đổ kỵ, hoài niệm...Các loại tâm trạng hỗn loạn, phức tạp làm ngay cả chính hắn cũng không biết nói gì, nhưng Mộ Dung Thu Thủy nhìn là hiểu. Hắn nhìn thẳng vào Vô Song, khuôn mặt tuấn lãng cười, ánh mắt chân thành và cương chiều, tựa như nhìn đứa trẻ bướng bỉnh năm mười tuổi, một lòng muốn cương chiều hắn lên tận trời.

“Xin lỗi!” Vô Song cụp mắt xuống, nước mắt ngập mi.

“Nói cho Lương Dạ biết, ta yêu muội ấy.” Mộ Dung Thu Thủy mỉm cười nói.

“Ta sẽ.”

“Nếu như hiện giờ ta nhảy từ đây xuống, có phải là phối hợp với kế hoạch của ngươi không?” Mộ Dung Thu Thủy bỗng nhiên trừng mắt với Vô Song.

“Đúng vậy.” Vô Song cố cười, nhưng trong giọng nói lại nghẹn ngào.

“Được! Vậy ta đi trước một bước.”

Mộ Dung Thu Thủy nói xong, thực sự từ trên đỉnh núi buông người nhảy xuống.

Bắt đầu từ ngày đó, trên giang hồ không còn người nào là Mộ Dung Thu Thủy nữa, hắn như một cơn gió, lạnh lùng lướt qua giang hồ năm Thuận Trị, từ nay về sau mất dấu vết, dần dần chỉ còn lưu lại trong các câu truyện truyền miệng của những người kể truyện, cuối cùng trong giang hồ chỉ truyền lại những chuyện nhảm nhí.

Thế nhưng, theo như Thanh bình sau khi lục soát dưới núi báo cáo lại, bọn họ cũng không phát hiện thi thể của Mộ Dung Thu Thủy. Cùng với sự mất tích của hắn còn có bốn người nữa, gồm: Ôn Lương Tương, Duyệt Ý của Đường môn, Chương môn phái Thanh Thành cùng với bang chủ Đoan Mộc Du Long. Năm người họ đều là những nhân vật quan trọng trong đại hội anh hùng, đúng thật là tất cả bọn họ đều không thấy. Bất trộm cần phải bắt kẻ cầm đầu, hiện giờ nhân vật thủ lĩnh đều là cá lọt lưới, nước cờ của Đỗ Lương Dạ chẳng khác nào là thất bại.

Sự việc xảy ra như vậy, Vương gia còn có thể tin tưởng nàng không?

Nàng nhớ tới đêm đó ông ta đã cảnh báo nàng: “Yêu một người, như là châm một bó đuốc, ngược gió mà đi, sẽ có lúc tự đốt phải tay mình.”

Ông ta nhất định cho rằng, là nàng để cho Mộ Dung Thu Thủy chạy thoát.

Có trời biết, để bao vây diệt trừ tận cỏ đám giang hồ đó, ông ta sử dụng đội quân tinh nhuệ nhất, đặt thuốc nổ, thậm chí không tiếc điều tới hồng di đại pháo, nhưng kết cục lại thay đổi như vậy. Nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng ra thái độ của ông ta lúc này như nào. Căn bản nàng không thể giải thích, cho dù có giải thích, ông ta cũng sẽ không tin tưởng, thì ngay cả nàng cũng không tin bản thân mình. Cả ngọn núi bị bao vây chặt như nêm cối, rốt cuộc thì năm người đó thoát đi bằng cách nào?

Ông ta nhất định cho rằng: Là có người để cho họ chạy thoát.

Người này sẽ là ai?

Đương nhiên là Đỗ Lương Dạ, tuyệt không thể là người nào khác!

Nhưng trên thực tế, nàng thực sự không có.

Ông ta đã từng nói với nàng: “Ta mong muốn ngươi sẽ không vì quyết định ngày hôm nay mà sau đó hối hận.”

Trong những lời này có hàm ý cảnh tỉnh, chính là sợ nàng lần thứ hai xung động, lần thứ hai xử trí theo cảm tính, lần thứ hai để cho Mộ Dung Thu Thủy chạy thoát. Không sai, xác thực nàng từng có ý niệm này trong đầu, nhưng từ lúc nàng ở phủ nha Lạc Dương, trong phòng Phạm đại nhân lấy được chỉ dụ trong tay ông ta, từ giây phút đó, chút tâm tư nhỏ bé này của nàng lập tức bị đóng băng lại.

Nàng không thể lừa gạt ông ta bất cứ chuyện gì, nàng so với kẻ khác hiểu rõ thủ đoạn của ông ta, ông ta có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Nàng sẽ không phản bội ông ta, bởi vì nàng không muốn chạy trốn chui lủi như loài chuột hoang, nàng hiểu rõ đó là loại cuộc sống như nào. Ông trời làm chứng, nàng thực sự chịu đựng đủ rồi cuộc sống lang bạt ngày hôm nay lo bữa ăn ngày mai, so sánh với cuộc sống thảm bại đó, nàng nguyện được chết trong sung sướng. Như vậy, có thể còn giữ lại được sự kiêu ngạo cuối cùng.

Mặc dù số phận đã trói chặt tay lại như vậy. Nhưng, sẽ không có ai là dám ném thử hoặc đấu tranh ở mọi tình huống, mà tự nguyện để đưa tay chịu trói. Trên thực tế, Đỗ Lương Dạ chỉ có một con đường để đi.

Lúc trước chúng ta đã từng nói qua, nếu như ai đó có một việc, hao tổn tâm cơ, dùng hết khả năng trên đời này nghĩ hết tất cả các biện pháp nhưng vẫn không thể giải quyết được, người đó đã tới đường cùng khóc không ra nước mắt. Vậy thì, chí ít họ còn có một nơi để đến.

Nơi đó chính là Thiên hạ vô song các.

“Ta đã nói rồi, bất kể xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ ở bên người.” Vô Song hái một bông hoa hải đường xuống, xoay người lại, mỉm cười bổ sung thêm một câu: “Hơn nữa, ta không thu bạc của người.”

Đỗ Lương Dạ nhếch miệng cười, nói: “Vậy người muốn gì ở ta?”

Vô Song cười hì hì, hài hước nói: “Ví dụ như lấy thân báo đáp, ta cũng không ngại...”

“Hình như đó không phải là phong cách của người, Thiên hạ Vô Song...”

“Ta thì có phong cách gì?”

“Phong cách của người...” Đỗ Lương Dạ suy nghĩ một chút, bĩu môi nói: “Người không có phong cách.”

Vô Song phá lên cười.

Đỗ Lương Dạ mặc một chiếc áo choàng màu xanh, cả người như không xương dựa vào thân cây hoa mai, hai mắt nhìn lên trời: “Được rồi, nếu như người thực sự muốn giúp ta, vậy thay ta làm tìm ba người...”

“Là những ai?”

“Mộ Dung Thu Thủy, Ôn Lương Tương và Đoan Mộc Du Long.”

“Nhóm người Mộ Dung Thu Thủy? Người thật không bỏ được...”

“Hắn không chết, thì ta phải chết, người nói xem ta có bỏ được không?”

Vô Song lại phá lên cười, bóp nát đóa hoa hải đường trong tay, biểu hiện này như sống không thể thoát hoặc làm một độc thủ: “Ta nói thật cho người biết, bọn họ tất cả đều đã chết.”

“Chết như thế nào?” Đỗ Lương Dạ nheo mắt lại, thái độ nghi ngờ.

“Thủ thi hóa cốt của Đường môn, thi thể của bọn họ toàn bộ đều tan biến, Thanh binh đương nhiên không tìm được thi thể.”

Đỗ Lương Dạ biết hần tuyệt sẽ không nói thật, hừ một tiếng: “Ta không tin, khẳng định là người đã giả trò gì rồi.”

“Lúc này đây người thực sự đánh giá ta quá cao, ta chỉ biết tự bảo vệ mình, thiếu chút nữa cũng thành bia đỡ đạn rồi, ta nói Tiểu Dạ này, người cũng quá nhẩn tâm, chôn thuốc nổ còn chưa đủ, lại còn dùng cả đại pháo nữa, nhưng phải công nhận, lần đầu tiên ta được mở mang bởi sự uy lực hồng di đại pháo...” Hần thấy Đỗ Lương Dạ sắp đi qua hoa viện, vội vã kêu lên: “Tiểu Dạ, bên ngoài rất nguy hiểm, người không nên chạy loạn...”

Không cần hần nhắc nhở, Đỗ Lương Dạ cũng biết bên ngoài có nguy hiểm.

Bọn họ tử Mãnh Trì quay về Lạc Dương tuy chỉ mất ba ngày mà đã bị người ta ám sát tròn mười bảy lần, cuối cùng khiến cho Vô Song phải lấy ra lệnh bài Tây Giang Nguyệt chủ mới có được mấy ngày yên tĩnh. Nhưng, Đỗ Lương Dạ có một dự cảm mơ hồ.

Loại yên tĩnh này, tuyệt đối không thể duy trì được lâu!

Quả nhiên, qua vài ngày, Đại tổng binh ở Sơn Tây Khương Tương Yết nổi loạn, ông ta còn được Lý Định Quốc bằng lòng hưởng ứng tích cực, dẫn đến một loạt kết cục thảm hại ở khu vực phía Nam của Thanh triều, và để lại hậu quả là cuối cùng toàn bộ bùng lên, trong lúc nhất thời khắp cả nước các thế lực phản Thanh phục minh đều nổi dậy, mạnh mẽ như vũ bão. Nhiếp chính vương Đa Nhĩ Cổn cũng phải hai lần xuất chinh.

Trận này giằng co hơn một năm.

Có người nói ngày mà thành Đại đồng bị công phá, Thanh binh tiến hành một cuộc tàn sát quy mô đối với người dân trong thành, thực thi chính sách tiêu diệt triệt để, cực kỳ tàn ác.

Trong một năm đó, Đỗ Lương Dạ trước sau ba lần rời khỏi Lạc Dương, mỗi lần trở về đều rầu rĩ. Mặc dù nàng chưa bao giờ nói mình gặp phải cảnh ngộ gì, nhưng Vô Song làm sao không biết là nàng tìm tung tích của Mộ Dung Thu Thủy. Nàng chỉ cần một bước ra khỏi đại môn của Tây Giang Nguyệt, thì có vô số sát thủ đang chờ đợi nàng. Làm tay sai của người Mãn, kẻ phản bội của Vương gia, khắp nơi đều truy sát nàng, thật khó tưởng tượng nàng làm cách nào mà sống sót được.

Càng khó hiểu chính là, lần này trở về nàng không có chút thương tích gì.

Mùa đông năm nay tới sớm, khí hậu cả ngày rất lạnh, mấy ngày liên tục u ám, cũng không có tuyết rơi, chỉ có một dải mây đen u ám trùng xuống, giống như sắp chụp xuống đầu làm người khác cảm thấy một sự bức

bối vô hình. Chạng vạng hôm đó nàng vừa mới trở về, bầu trời hoa tuyết bay, đầu tiên là rơi rất ít, sau đó thì rơi nhiều như lông vũ, đúng là tuyết rơi nhiều hiếm thấy.

Trong một đêm tuyết như thế, Đỗ Lương Dạ nằm cô đơn trên lầu các Túy hoa âm, nhìn chiếc nơ đồng tâm đỏ buông xuống rèm, nhớ tới đêm thất tịch của nhiều năm trước.

“Người xem, các cô nương đều có kết đồng tâm, không bằng ta cũng tặng người một cái được không?”

“Người hỏi như vậy có ích gì? Chí ít là người mua về trước rồi hãy thể hiện thành ý chứ.”

“Nhờ ta mua về rồi, người lại không nhận thì làm sao?”

“Đó là việc của ta...”

“Nhưng lại liên quan đến bạc của ta.”

“Vậy thì người và bạc của người đi dạo phố đi.”

“Thật ra người chỉ cần nói một câu “muốn” là được.”

“Hừ! Người khinh thường bạc của ta sao?”

“Vậy thì người muốn hay không muốn...”

“Ta có muốn hay không thì liên quan gì đến người.”

“Bởi vì ta muốn tặng người một thứ.”

“Được, ta cũng có một thứ tặng người.”

“Ô! Chừng nào thì người mới mua?”

“Việc này...Người không cần phải xen vào.”

“Không phải là mượn gió bẻ măng đấy chứ? Sao người có thể...”

“Người có muốn hay không? Nếu không muốn thì trả lại cho ông chủ.”

“Vậy thì trả lại cho ông chủ.”

“Người dám...”

“Thì vẫn còn tiền...”

“Có cần thiết đến vậy không?”

“Rất cần thiết.”

Cho đến ngày hôm nay, nàng nhớ đó là một đêm rất lạnh, ánh trăng rất sáng, Mộ Dung Thu Thủy nhìn nàng, nét mặt thanh thản. Trong mắt hắn như ẩn chứa hai ngọn lửa sáng rực đủ để đốt cháy tất cả mọi thứ trên đời, sự lạnh lùng và cứng rắn của nàng lập tức bị tan chảy, trở nên mềm mại xao động như làn nước.

Năm đó Mộ Dung Thu Thủy hay nằm trên chiếc giường này, có chiếc đồng tâm làm bạn ngủ đúng không? Hắn cũng từng nhìn vật nhớ người như nàng đúng không? Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu lên bóng người hắn? Trên mặt hắn tràn ngập sự vui sướng và ngốc nghếch, tâm tình của hắn lúc đó thế nào?

Đỗ Lương Dạ khẽ nhoen cười, đôi mắt dần dần ươn ướt. Nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, tứ chi đau đớn rã rời, toàn bộ khí lực tựa như chỉ đủ để duy trì hô hấp mỏng manh. Nàng tuyệt vọng nhớ tới bầu trời nhiều năm trước, xanh thẳm và trong trẻo, những đám mây trắng trôi lơ lửng như hạc vũ, rất nhiều rất nhiều ánh nắng xuyên thấu quan tầng mây, xuyên qua lá cây dày đặc, chiếu lên trên người họ, ánh mắt thiếu niên trong suốt lướt qua mây khói phù hoa trần thế, trải qua thiên kiếp mà không thay đổi

Hôm sau tỉnh dậy, tuyết đã ngừng rơi.

Vô Song nằm trong ghế dựa, trên người đắp một chiếc chăn mỏng, chỉ để hở ra khuôn mặt. Sau tuyết rơi, ánh nắng xuyên qua chiếu lên mặt hắn, lộ ra gương mặt trắng nõn như tuyết, mỹ lệ đến mức làm người khác sợ hãi, sợ vẻ đẹp đó không có thực mà sẽ tan rã bất cứ lúc nào.

Đỗ Lương Dạ đứng dậy đi qua, thấy hàng mi hắn không ngừng rung động.

Hắn vươn tay cầm lấy tay nàng: ‘Không có tin gì sao?’

Đỗ Lương Dạ không trả lời, chỉ hừ một tiếng.

“Ngày ấy ở Mãn Trì, ta nên ngăn hắn lại...”

“Người không cần huynh ấy được. Ta vốn tưởng rằng chỉ cần giết Khúc Lan, không ai ép buộc huynh ấy được nữa, huynh ấy có tự do rồi. Sau đó ta mới hiểu, Khúc Lan chết, huynh ấy càng không có đường lui...”

“Là sai lầm của ta, ta giết Khúc lão gia tử.”

“Thật sao? Ta đây phải cảm tạ người, nếu huynh ấy không chết, ta sẽ không thể ngồi ở đây mà nói chuyện với người.” Đỗ Lương Dạ cười nhạt nói.

Vô Song trầm mặc không nói, hình như có vẻ xấu hổ.

Đỗ Lương Dạ lạnh lùng cười, nói: “Thôi bỏ đi. Nếu như người có lương tâm, lợn mẹ còn biết leo cây.”

“Ta thật xấu xa như vậy sao?”

“Người còn tệ hơn nữa.”

Trầm mặc một chút, Vô Song bỗng nhiên than thở: “Có lẽ vậy. Ta không muốn nhìn thấy các người ở bên nhau. Ta chỉ nghĩ đến việc các người ở bên nhau, ta rất khó chịu, rất tức giận.”

“Haizz, hóa ra là người có tình cảm với Mộ Dung Thu Thủy à?”

Về mặt Vô Song biến đổi, nhìn nhanh nàng một cái, trong mắt như có điện, một lát, mới nói: “Có một việc, nói thì có chút mất mặt, nhưng ta vẫn không thể bỏ được...”

Dĩ nhiên hẳn thực sự hơi đỏ mặt.

Đỗ Lương Dạ hiếm khi thấy lạ như vậy, cười nói: “Trên đời này có chuyện gì mà khiến người mất mặt được?”

Vô Song không để ý tới sự châm biếm của nàng, thở dài nói: “Vào một đêm mùa đông năm năm trước. đêm khuya, ba chúng ta uống say rồi cùng đến đền Bạch Mã để ngắm mai. Chẳng hiểu sao ta lại ngủ mất, lúc tỉnh lại không thấy hai người đâu...”

Lần này thì Đỗ Lương Dạ đỏ mặt.

Vô Song không nhìn nàng, mà nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, tiếp tục nói: “Lúc đó ta rất sợ, lại lo lắng các người gặp chuyện không may, liền tìm hai vòng ở bên ngoài đền Bạch mã cũng không thấy các người. Ta lập tức về nhà sai người đi tìm các người, chỉ thiếu nước lật tung thành Lạc Dương lên để tìm các người thôi. Cho tận đến lúc buổi chiều hai người mới xuất hiện, bình yên vô sự. Các người lúc đó có nghĩ tới cảm nhận của ta là gì không?”

“Thì là gì?”

“Khẩu khí người như này là sao?” Hắc bổng nhiên trừng mắt, la lên: “Chuyện này đã khiến ta phiền muộn hai năm liền.”

“Vì sao?”

“Các người sao lại để lại một đứa trẻ lại trong nơi hoang vu mà chạy đi vui vẻ cùng nhau? Lẽ nào các người cho rằng ta không sợ?”

“Đứa trẻ? Người lúc đó mười lăm tuổi rồi.” Đỗ Lương Dạ cảm thấy ngạc nhiên, nói: “Hơn nữa, võ nghệ của người cao cường, là Các chủ của Thiên hạ vô song các, ai có thể làm gì người?”

“Cho nên các người mới yên tâm ư?” Hắc cười nhạt, nghiêng răng nói: “Võ công của hai người cũng không kém, tuổi cũng không còn nhỏ, sao ta lại rất lo lắng cho các người, phái người đi tìm các người khắp nơi?”

Đỗ Lương Dạ cup mắt xuống không nói gì.

Tâm trạng của Vô Song bỗng nhiên kích động, kêu lên: “Ta vẫn luôn cho rằng ba người chúng ta luôn ở bên nhau, nhưng các người lại bỏ mặc ta. Đừng phủ nhận! Đêm đó, các người trăm phương ngàn kế muốn bỏ mặc ta, người nghĩ rằng ta không biết ư? Các người sao có thể làm vậy? Người có biết lúc đó ta đau lòng biết bao nhiêu không? Rõ ràng ta quen biết người trước, vì sao người hết lần này đến lần khác đối xử với hắc tốt hơn? Ta đối xử với người tốt như vậy, thế còn người thì sao? Người vẫn lừa dối ta, chưa từng nói một câu là thật lòng, là người không có lương tâm trước...”

Hắc mở to mắt, trong đôi mắt trong sáng đó dần dần tràn ngập nước mắt, muốn trào ra nhưng hắc cố chịu đựng, gương mặt trắng trẻo đỏ bừng lên, nhìn vô cùng uất ức, vô cùng thương tâm. Nhưng sự thực thì, trên giang hồ không tìm ra kẻ nào mạnh hơn so với hắc.

Đỗ Lương Dạ hoàn toàn tin tưởng, nước mắt lần này của hắc là thật lòng, trong lòng nàng mềm đi, lại thấy mắt hắc loang loáng nước, càng khiến cho dung nhan hắc mỹ lệ, nàng không khỏi muốn nhìn thật lâu.

Vô Song nói xong thì trong lòng lại hối hận, định nói vài câu nhẹ nhàng với nàng để đỡ ngại ngùng, nào ngờ thấy nàng nhìn mình chăm chú, đôi môi mọng đỏ hé mở lộ ra hàm răng trắng muốt mà cả nửa ngày không thốt ra được một câu, hắc thẹn quá hóa giận, buông tay nàng ra, xoay người đi nặng nề nhắm mắt lại.

Đỗ Lương Dạ ngó đầu sang nhìn, thấy mũi hắc thẳng tắp, hàng mi vẫn dính nước mắt càng đẹp đẽ, lập tức lòng của nàng vỡ vụn, bỗng nhiên ý thức được rằng năm đó xác thực là họ đã quá đáng, bọn họ chỉ chăm chăm tìm không gian riêng tư, chưa từng để tâm đến cảm nhận của Vô Song, biết rõ hắc tính trời sinh hiếu động ham chơi, nhưng lại vẫn bỏ mặc hắc một mình, khiến cho hắc có cảm giác bị cô lập, thất vọng. Hơn

nữa, lúc đó hần mới mười lăm tuổi, lại là quân chủ thường ngày được mọi người bao bọc trong lòng bàn tay, chưa từng chịu qua sự thờ ơ lạnh nhạt bao giờ. Khó trách hần vẫn canh cánh chuyện này trong lòng.

Nghĩ vậy, nàng dịu dàng nói: “Được rồi được rồi, ta xin lỗi người, ta nhận lỗi với người, người đại nhân đại lượng không chấp với tiểu nhân như ta, đừng tức giận nữa...”

Đỗ Lương Dạ nói nửa ngày cũng không thấy Vô Song động tĩnh gì, nàng liền đứng lên nói: “Được rồi, người muốn tức giận thì cứ đi mà tức giận, chờ ta ăn cơm no rồi sẽ quay lại với người.” Nói xong nàng đi.

“Này!” Vô Song nghe vậy quay người lại gọi.

Đỗ Lương Dạ xoay người lại, tựa trên cánh cửa cười nửa miệng nhìn mỹ thiếu niên tuấn tú vô song đang nằm trong chăn, mái tóc dài mượt rũ xuống, làm hé ra gương mặt sáng như ngọc, hai mắt u oán nhìn nàng, gắt gỏng: “Ta cũng đói bụng.”

Nàng nhướn mày: “Vậy thì nhanh lên một chút. Còn phải tới Tây Giang Nguyệt rửa mặt, chải đầu, đừng lè mề nữa.”

Vô Song lăm bằm mấy câu, phất tay áo đi xuống lầu.

Bên ngoài tuyết trắng xóa đập vào mắt, toàn bộ đều là một màu trắng. Nét mặt Vô Song không chút nào vui vẻ, mà có sự chán ghét. Biểu hiện của hần lại trở thành một người khác, có một khí thế không thể diễn tả, khiến cho Đỗ Lương Dạ cũng không dám lộ sự vui vẻ ra ngoài. Tuy rằng sáng sớm nàng đã thấy tính hai mặt của Vô Song, nhưng vẫn cảm thấy kỳ lạ khó hiểu, nàng hoàn toàn không có cách nào vừa đem thiếu niên nước mắt như mưa kia và bá chủ giang hồ ngay trước mắt này có liên quan đến nhau.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, hần không vội đi ăn mà đứng ở chân song cửa sổ Tây Giang Nguyệt chờ ra. Đỗ Lương Dạ bỗng nhiên phát hiện, hần dường như rất thích đứng ở bên cửa sổ này. Hần không nói là đi ăn, nàng liền cùng đứng bên cạnh. Hai người im lặng một lúc lâu. Vô Song bỗng nhiên thở dài, thì thầm: “Cả đời này chuyện ta hối hận, là không nên quá lệ thuộc, cái gì mà vui chơi đập tuyết tắm mai chứ. Thực sự là tự tạo nghiệt không thể sống.”

Đỗ Lương Dạ ngẩn ra, sau đó hiểu, là hần muốn ám chỉ đêm đó tại đền Bạch mã, nàng không nói gì thêm cả, chỉ suy ngẫm ý tứ trong lời nói của hần, bỗng nhiên như sấm nổ bên tai, chỉ cảm thấy trong lòng có hàng ngàn luồng khí xoay chuyển, cảm giác vô cùng xúc động.

Hần xoay người lại, cười nói: “Đi ăn thôi.”

Sau mấy ngày tuyết rơi thì trời nắng, bầu trời cao trong xanh, thuần khiết không một tia tạp chất, đám mây cũng rất trắng. Với thời tiết này, Đỗ Lương Dạ đã gặp lúc ở quan ngoại. Năm đó, nàng cùng Vương gia xuất quan, lần đầu lĩnh hội phong thổ nhân tình, ban ngày thê lương mênh mông, ban đêm thâm sâu mạnh mẽ, nhiều người sợ nhất là bão cát nổi lên, nàng thì ngược lại ngủ rất ngon. Vì vậy Vương gia thường trên nàng chính là kiếp trước của người Mãn.

A! Nếu thực sự là người Mãn cũng được, thì sẽ chẳng rơi vào tình cảnh ngày hôm nay. Người Hán thường coi nàng là chó săn, người Mãn đối xử cũng không thật lòng với nàng là bao nhiêu. Thiên hạ một ngày an bình ổn định, người như nàng không thể tồn tại. Đương nhiên, bây giờ còn có Vô Song giúp nàng, nàng ngay cả Mộ Dung Thu Thủy cũng không dám đơn giản mà dựa vào, còn dám hy vọng Vô Song?

Mộ Dung Thu Thủy là người nàng yêu, điều này không thể nghi ngờ. Còn Vô Song, tạm thời cho là hắn thích nàng, nhưng hắn là người hai mặt đáng sợ, không chừng ngày nào đó lại phát tác. Bình thường thì rất tốt, đột nhiên lại đổi sắc mặt, càng về sau sự nham hiểm trong người càng lúc càng thâm sâu. Ngoài tính tình cổ quái ra, thường ngày đối xử với nàng rất tốt, mọi việc đều giành trước nói thay cho nàng những lo lắng, giành cho nàng những sự ưu ái, khiến cho bọn hạ nhân không biết ai mới là chủ tử. Nàng cuối cùng hiểu, sự ân cần này càng làm cho nàng bất an.

Rốt cuộc hắn thích cái gì ở nàng?

Tính tình của nàng rất xấu, cũng không dịu dàng hiền lành, không đoan trang thực đức, không biết nấu ăn, không tinh thông cầm kỳ thư họa, chỉ được mỗi tướng mạo khá hơn so với người khác, nhưng trên đời này nữ giai nhân sẽ có lúc già đi.

Nếu những mưu cầu của hắn đều hoàn hảo, thì hết lần này tới lần khác hắn đối với nàng đều là vô điều kiện, đó mới chính thức làm cho lòng nàng khó chịu. Cùng với việc lấy lòng một đứa trẻ, không bằng lấy lòng một đại nhân. Trong ngành nghề kinh doanh có một câu nói là: sống không bằng nấu chín. Nếu hôm nay nàng chỉ còn lại dung mạo mỹ lệ có thể lấy lòng người khác, vậy thì nàng nguyện lấy lòng Vương gia, đi làm phúc tấn trên danh nghĩa kia. Dù sao nàng với ông ta có hơn mười năm hồi ức. Nếu nhưng nàng là Na Tra, vậy thì ông ta chính là Thái Ất chân nhân của nàng, là tạo hóa tái sinh cho nàng, ông ta hiểu rõ tất cả về nàng, nàng ở trước mặt ông ta không cần nguy trang, mượn cớ che đậy. Nàng chỉ cần trang điểm thật xinh đẹp, ngoan ngoãn yên lặng chờ đợi, không làm trái ý của ông ta...

Nàng nhớ tới hơn tháng trước đã gặp người cầm trong tay kim bài đặc sứ lệnh xá đặc biệt kia. Hắn nói, từ khi phản loạn nổi dậy tới nay, thân thể Vương gia vẫn không khỏe, Dự thân vương và Nhiếp Chính vương Nguyên phi trước sau qua đời ảnh hưởng rất lớn đối với ông ta, tính tình ông ta trở nên nóng nảy, lại thêm chính sự phức tạp, sự tình khó tránh khỏi có điều sơ suất. Việc ở Mãn Trì, tuy rằng để thoát vai người, nhưng đại đa số phản tặc đều bị tiêu diệt, công lao và khuyết điểm ngang nhau, Vương gia nói ông ta không truy cứu nữa, đây là chỉ dụ tự tay ông ta viết. Trầm ngâm chốc lát, hắn lại nói tiếp, người từ nhỏ đã đi theo Vương gia, là người được Vương gia một tay bồi dưỡng, ông ta luôn có công lớn đối với gia đình người, người hắn là biết phải làm sao rồi chứ.

Đỗ Lương Dạ hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên, xa xa vẫn còn điểm tuyết băng tuyết, phản xạ với ánh nắng tỏa ánh sáng óng ánh trong suốt, sắc trời xanh như ngọc bích chiếu vào mắt nàng. Chuyện quá khứ của hơn mười năm trước giống như dòng sông phẳng lặng chảy qua trí óc của nàng. Nàng nhớ tất cả về ông ta, nét mặt nghiêm khắc lạnh lùng nhưng đối với nàng lại đặc biệt yêu thương, trên khuôn mặt lạnh lùng uy nghiêm đó thỉnh thoảng lại toát lên dáng vẻ sủng nịnh, trong lúc vô tình nàng đã bắt gặp vài lần.

Tạm thời lúc này bất luận sự đặc xá của ông ta là thật hay là giả, chỉ cần ông ta có ý cho nàng một cơ hội, nàng sẽ tuyệt không bỏ qua, chỉ ít cho thấy nàng vẫn còn có giá trị, có lẽ sau này có thể bị giam cầm vĩnh viễn, nhưng với tình huống lúc này nàng không quản nhiều được như vậy. Có lẽ cả đời này của nàng

bị người ta hạ lời nguyên gì đó, nhất định phải cùng ông ta sinh tử, dây dưa không dứt. Nếu như đây là số mệnh mà nàng không thể chống lại, vậy thì hãy để cả đời nàng như tấm áo tơ quyết trí vì bản thân mình không chùn bước .

Qua hai ngày tìm được cơ hội thích hợp, nàng nói cho Vô Song biết.

Hắn cũng không tỏ ra kinh ngạc gì lớn, chỉ lịch sự mời nàng ở lại. Điều này làm Đỗ Lương Dạ thật bất ngờ, nàng tưởng rằng hắn sẽ làm khó nàng – bởi vậy có thể thấy nàng càng không bao giờ hiểu hắn. Có lẽ hắn thực sự biết nơi đám người Ôn Lương Tương đã rơi xuống, nhưng hắn sẽ không nói cho nàng, hắn nhất định còn có mưu tính gì khác, nhưng những điều này giờ đã không còn quan trọng nữa.

Tiến nàng ra khỏi thành ngày hôm đó, mây vần gió vũ.

Hai người dắt ngựa đi song song với nhau, không ai nói gì, trong rừng lá rụng rơi rào rào, thỉnh thoảng vang lên hai tiếng chim kêu lạnh lẽo, làm cho đất trời càng tịch liêu.

“Lương Dạ, ra khỏi thành Lạc Dương rồi, người cần phải cẩn thận...”

“Ừ.”

“Lương Dạ, nếu như ta làm tổn thương người, người nhất định phải tin ..”

“Ta biết, người so với ta càng khó xử hơn.”

“Lương Dạ, đời người luôn luôn muốn trăm sông đổ về một biển, đi trên con đường nào, thực ra cũng không khác gì nhau...”

” Có.”

“Hả?” Vô Song dừng lại nhìn nàng.

“Cái khác nhau là, ta đi có vui vẻ hay không? Có đôi khi, cùng một con đường, nhưng hai người lại khác nhau, tâm tình cũng sẽ khác nhau.”

“Đi cùng với ta, người mất hứng sao?”

“Vui vẻ. Nhưng vẫn không đủ để chống đỡ ta đi hết con đường.”

Nàng nói xong hé miệng cười, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra sự châm biếm. Vô Song trừng trừng nhìn nàng, oán hận nói: ‘Ta hận sự thẳng thắn của ngươi.’

Đỗ Lương Dạ phá lên cười, đôi mắt phượng dài cong lên như vầng nguyệt, chân mày khóe mắt lại long lanh sáng động lòng người. Vô Song bỗng nhiên ném dây cương nhào vào lòng nàng, khóc nức nở.

Cả người Đỗ Lương Dạ cứng đờ.

Nàng vô cùng hoài nghi, thiếu niên đang khóc trong lòng nàng có phải bị ma nhập rồi không, nếu không sao hắn có thể đem tình cảm phức tạp nhất của con người thu phóng như thường? Hắn tựa như một người có chí cương chí nhu mâu thuẫn nhau, là một yêu nghiệt. Cùng với đó, nàng phát hiện nước mắt của hắn quả thật cuộn cuộn như dòng nước, nếu không ngăn hắn lại thì sẽ không dừng.

Vì vậy, nàng đẩy hắn ra, nói: “Tuyết sắp rơi rồi, ngươi mau về đi.”

Vô Song không nói.

Nàng kiên trì khuyên nhủ hắn: “Ngươi xem, trời cũng sắp tối đen rồi, vùng hoang vu dã ngoại không an toàn, không phải ngươi sợ nhất là trời tối hay sao.”

Cuối cùng hắn ngược cặp mắt đắm lệ lên, dùng loại ánh mắt không thể nào hình dung để nhìn nàng, nhưng Đỗ Lương Dạ không chút động lòng rút tay về, nàng nhảy lên ngựa, giơ roi đoạn tuyết. Nhìn bóng nàng dần dần mất hút, ánh mắt Vô Song trở nên lạnh lùng, trên mặt hắn vẫn còn dính nước mắt, nhưng đôi con ngươi thì đen kịt như hàn đàm, sâu không thấy đáy.

Thiên địa vắng vẻ.

Một bóng người như chiếc lá rơi nhẹ xuống mặt đất, vỗ tay cười nói: ‘Trên đời này rốt cuộc Thiên hạ Vô Song không còn ai làm bạn nữa.’

“Đúng vậy. Một người nếu như không thương người, thì thực sự người không có cách gì cả.”

Giọng nói của hắn phiền muộn, trên mặt đầy mâu thuẫn phức tạp, như là tiếc nuối, như là được giải thoát, trên khuôn mặt như tiên đồng kia lần đầu xuất hiện màu sắc suy sụp, do đó khiến cho hai loại khí chất buồn bã thất vọng và thanh quý cao hoa kết hợp hoàn mỹ với nhau. Nhìn hắn lúc này vừa yếu đuối, lại kiên cường.

‘Hai năm rồi, ta hầu như nghĩ ngươi đã thành công. Đến cuối cùng là cái gì khiến cô ta thay đổi chủ ý để rời bỏ ngươi?’ Trong giọng nói của đối phương có vẻ hẫ hẫ.

Vô Song không hề tức giận, nói thật: “Đương nhiên là lệnh đặc xá của Đa Nhĩ Cổn. Gần đây nàng bình yên vô sự quay về, ta đã biết, nàng sẽ không ở lâu.”

Đối phương cất tiếng cười: “Nói như vậy, từ đầu đến cuối cô ta không hoàn toàn tin tưởng người?”

“Nàng không tin bất cứ kẻ nào, thậm chí ngay cả bản thân nàng.”

“Vậy mà cô ta lại lựa chọn tin tưởng Đa Nhĩ Cổn.”

“Đó là bởi vì nàng biết mình còn có giá trị. Nàng rời khỏi ta không phải là nàng không tin ta, mà là ta không có cách nào để cho nàng thực hiện giá trị của mình. Mỗi người đều cần được khẳng định, yêu cầu của nàng lại đòi hỏi cần mạnh mẽ hơn.”

“Ha ha, vậy rốt cuộc cô ta có biết, ai mới là kẻ giết phụ thân cô ta không?”

Vô Song rút cuộc xoay người lại, dùng đôi mắt trong trẻo mà sắc bén nhìn thẳng vào người đó, trên khuôn mặt xinh đẹp nho nhã tuyệt luân mang theo một nụ cười lạnh nhạt như mây khói, nhẹ nhàng hỏi ngược lại: “Người cho là ai là?”

Ôn Lương Tương nhìn dáng vẻ tươi cười của hắn, trong ngực lại nảy sinh cảm giác sờn gai ốc.

Nàng cố cười, lắc đầu tỏ vẻ không biết, toàn thân đề phòng.

Vô Song càng cười, đôi đồng tử thuần khiết như Quan Thế Âm.

Ôn Lương Tương không dám lơ là. Hai năm rồi, nàng càng ngày càng không biết thiếu niên trước mắt là người như nào. Hai năm trước hỉ nộ ái ố của hắn còn có chút tìm ra, hiện giờ nàng hoàn toàn không nhìn ra, hỉ nộ vô thường. Hình như hắn không hề bị ảnh hưởng bởi quan niệm đạo đức vô luân hoặc chính nghĩa tà ác, giết người chưa bao giờ thấy hổ thẹn hoặc tội ác, chiếm người yêu của bằng hữu cũng không cảm thấy có lỗi, giết sư phụ của bằng hữu cũng vậy, thậm chí còn...”

“Bà chủ Ôn, ta nhắc nhở người.” Vô Song như nhìn thấu nàng, vì vậy mở miệng ngăn nàng lại: “Trên đời này người giết Đồ đại nhân, chỉ có hai người, một người là ta, người kia chính là người. Cho nên, người không nên hành động thiếu suy nghĩ.”

Thần sắc của Ôn Lương Tương thay đổi.

Mặt của nàng căng ra, đôi mắt mỹ lệ ngấn nước, đôi môi run run: “Cô ta căn bản không thương người, người vì sao còn muốn che chở cho cô ta? Người có biết hay không, ta chờ đợi ngày này rất lâu rồi? Người có biết không, mấy năm nay ta sống thế nào, ta như chó hoang chạy trốn, lo lắng hãi hùng, chịu nhục, còn phải xu nịnh đám nam nhân thô bỉ, người có biết ta đau đớn...”

“Nỗi đau của người có hơn gì so với nỗi đau của ta, tuy nhiên là bởi vì biểu đạt của người chỉ đặc sắc hơn người khác một chút.” Vô Song ngắt lời nàng, trong giọng nói chứa sự bình thản và lãnh khốc mà trước nay chưa từng có: “Trên giang hồ, trong lòng ai mà không có đau đớn? Ai mà chưa từng khổ sở? Người cho là Đỗ Lương Dạ không thống khổ sao? Ta nói cho người biết, sự thống khổ của nàng tuyệt đối không kém so với người, chỉ là nàng không nói ra mà thôi.”

Sự oán hận tràn ngập của Ôn Lương Tương bị Vô Song nói lại một tràng.

Vô Song nói xong không thèm liếc nhìn nàng một cái, tựa như không có người nào ở đó, tư thái ưu mỹ nhảy lên lưng ngựa, lao đi. Để lại một mình Ôn Lương Tương đứng ở trong khu rừng hoang hôn mê mông. Gió thổi phần phật qua khu rừng làm khắp bầu trời lá cây rơi rụng cuốn ào ào, đất trời hoang tàn lạnh lẽo.

Lúc này, Đỗ Lương Dạ đang giục ngựa đón gió, bôn ba vào kinh thành.

Nàng từ chối sự giữ lại của Thiên Hạ Vô Song, vĩnh biệt cuộc đời giang hồ huyết vũ tinh phong, vĩnh biệt năm tháng trẻ trung ngang ngược, quyết định tìm một nơi nương tựa cho cuộc đời yên bình ổn định. Nàng tưởng tượng vô số giả thiết về mình trong thời gian tới, nàng có thể tưởng tượng kết quả xấu nhất thì cũng không đến mức là một phụ nhân trong một ngôi nhà cao cửa rộng, trong sự chờ đợi cạn kiệt, dần dần biến thành một cái bóng dài u ám, cho đến khi tan biến không còn gì nữa.

Nàng duy nhất không thể ngờ chính là, số phận đôi khi lại không do mình làm chủ, trời xanh không thương nàng. Nhiếp chính vương Đa Nhĩ Cổn giờ này đang dẫn đầu các vương công đại thần ra ngoài săn bắn, ba ngày sau, ông ta ốm chết tại Khách Lật Thành.

(End)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-do-kinh>